Világnézetek harca - Isten érvek és a valóság

Tartalom:

A változó világ érve és a valóság

A létesítő okság érve és a valóság

Az idő és az esetlegesség érve és a valóság

A tökéletességi fokozatok érve és a valóság

A megtervezettség érve és a valóság

A kalám-érv és a valóság

Az esetlegesség érve és a valóság

A „világ mint egymásra ható egész” érve és a valóság

A csodák érve és a valóság

A tudatosság érve és a valóság

Az igazság érve és a valóság

Az Isten-eszme eredetének érve és a valóság

Az ontológiai érv és a valóság

Az erkölcsiség érve és a valóság

A lelkiismeret érve és a valóság

A vágy érve és a valóság

Az esztétikai tapasztalat érve és a valóság

A vallási tapasztalat érve és a valóság

A közös egyetértés érve és a valóság

Pascal fogadása és a valóság

*

A változó világ érve és a valóság

Világnézetek harca - érvek Isten létezése mellett és a valóság

Az Isten a semmivel össze nem hasonlítható tökéletes, mindenható, mindentudó, az örökké létező, a világ, az ember teremtője!
Az anyagi világ a változás világa, a mozgásba, a működésbe hozója az univerzumon kívül létező Isten!

A teremtéselmélet hívei semmit sem tudnak következetes objektív tudományos módszerrel bizonyítani a teremtésről és az istenről!
A végtelen világegyetemben mindörökké létező és állandóan mozgásban lévő anyag a tudomány által objektíven bizonyított tény!
Minden, aminek a léte a következetesen objektív tudományos módszerrel igazolható, az maga az anyag, bármilyen is a formája!

Amely állítás a következetesen objektív tudományos módszerrel a valóságban nem igazolható az nem fogadható el létezőnek!

Az Isten létének – „A változás érve” bizonyítéka összefoglalva: Az anyagi világ a változás világa; a változás azonban önmagát nem hozhatja létre; a változás eredménye valójában nem létezhet a változás előtt, szüksége van egy másik külső dologra, ami működésbe hozza; lényegében semmi sem változik önmagától; szüksége van egy tőle kívül álló dologra; kell lennie valami külső erőnek, ami az univerzumon kívül van; ez az Isten.

A lényeg: Kell lennie egy külső oknak, erőnek a változáshoz, a működésbe hozáshoz, ami az univerzumon kívül van, ez az Isten.

Néhány gondolat!

A világegyetemben mindörökké létező, csak a természet törvényeinek engedelmeskedő anyag állandó mozgása miden változás oka!
A gondolkodó anyag az anyag tudatra ébredt formája, amely céltudatos tevékenységgel a saját érdekében hozza létre a formákat!
A végtelen világegyetemben létező végtelen mennyiségű anyag mindörökké mozog, változik, fejlődik!
A világegyetem mindörökké létezik és csak végtelen méretű lehet, amit az anyag valamilyen formája tölt ki!

Egy kis összehasonlítás az isteni és az anyagi világ objektív létéről

A világegyetem és benne az anyag a tudomány szerint mindörökké létezik, mert nem teremthető és nem semmisíthető meg. Így a következetesen objektív tudomány szerint minden, ami létrejött az csak az anyagból lehet, mert az anyagon kívül mást még nem fedeztek fel, így ezt kell elfogadni az objektív valóságnak.

A teremtéselmélet szerint azonban csak az isten létezik mindörökké, így a világegyetem végtelen mennyiségű anyagát a mindörökké létező isten a semmiből teremtette és ezek szerint nem mindig létezett az anyag.

A teremtéselmélet legfontosabb tételei, a természetfeletti szellemvilág és az isten szellem létezése, sőt a mindörökké létezése, az anyagi világnak az isten szellem általi semmiből való teremtése, stb. a következetesen objektív tudományos módszerrel nem igazolhatók! Így a teremtéselmélet hamis állításokra alapozza világnézetét!

Vajon mi az objektív igazság?

Az anyag a következetesen objektív tudomány szerint a mindörökké létező és csak a természet törvényeinek engedelmeskedik. Az isten a teremtéselmélet szerint mindenható, mindentudó, tökéletes, a *Legfőbb Lény,* vagyis felsőbbrendű öntörvényű lény, az csinál, amit akar, és az „Isten útjai kifürkészhetetlenek" az ember számára.

Ki Isten? – A tény: Isten létezése annyira nyilvánvaló mind a teremtés, mind a lelkiismeret révén, hogy Biblia az ateistát bolondnak nevezi (Zsoltárok 14:1). Ennélfogva a Biblia soha nem próbálja meg bizonyítani Isten létezését, hanem már a legelejétől fogva tényként fogadja el (1Mózes 1:1). A Biblia felfedi Isten természetét, jellemét és munkáját. - gotquestions.org

Isten fogalma a monoteista hívők szerint azon természetfeletti lényt jelenti, aki a világegyetemet teremtette, és/vagy annak működését, történéseit irányítja vagy ellenőrzi. Számos vallási irányzat alapján az, akinél nagyobb nem elgondolható, aki nélkül semmi sem lehetne, és nem maradhatna életben. Neki nincsenek korlátai és hiányosságai. Mindenható, mindentudó és mindenhol jelen levő. Nincs kezdete, sem vége. - wikipedia.org

Miért kell minden tény, minden objektív tudományos megfigyelés nélkül elfogadni a kitalált isten tulajdonságait, a létezését?

Az istenről objektíven semmit sem tud az emberiség, a teremtéselmélet szerint azonban csak annyit (sejt), amennyit az isten akar, amit megenged. Az anyag a következetesen objektív tudomány szerint a végtelen világegyetemben, az univerzumban, az isten világa azonban a teremtéselmélet szerint az univerzumon, a mi világunkon kívül, vagy valahol, a természetfeletti szellemvilágban létezik, amit azonban a következetesen objektív tudományos módszerrel soha senki sem bizonyított be. Vagyis az isten szellemről és a természetfeletti szellemvilágról következetesen objektív tudományos ismeret nincs! Az isten léte és a teremtés egyáltalán nem nyilvánvaló, csak képzelgés, minden valóságot nélkülöző álmodozás.

Nincs olyan állítás, amit a következetesen objektív tudományos módszerrel történő bizonyíték nélkül valósnak kell elfogadni! Az isten szellem és a természetfeletti szellemvilág létének bizonyítékai semmilyen következetesen objektív tudományos vizsgálatnak nem felelnek meg. Minden istenbizonyíték csak spekuláció, nem ellenőrizhető a valóságban, így semmiben sem különbözik a hazugságtól, a valótlan állítástól.

Az anyag, a természet törvényei a tudományos módszerrel objektíven, a természetfeletti szellemvilág, az isten szellem semmilyen következetesen objektív tudományos módszerrel nem vizsgálható. Az anyagról van objektív ismeret, az isten létéről csak a bizonyíthatatlan, ellenőrizhetetlen hit, a teremtéselmélet, a szubjektív kinyilatkoztatás, a spekuláció létezik.

Az anyag tulajdonságainak megfejtése folyamatban van, de sok még az ismeretlen, az isteni szellemvilágról azonban semmilyen következetesen objektív ismeret, tény még nincs. Ezek után, aki amelyiket választja ezzel azt is választja, hogy objektív vagy spekulatív a világnézete, hogy a valóság vagy a kitalált világ szerinti úton jár, a létező vagy kitalált világot tartja valóságosnak.

„A **természetfeletti** a látható, érzékelhető világ felett álló szellemi valóság. Isten két részre osztotta a világmindenséget: anyagi és szellemi világra." - hitgyulekezete.hu

A **természetfeletti** vagy természetfölötti kifejezés magába foglalja mindazok a tartalmakat, amelyek nem magyarázhatók meg a természet törvényei szerint, amelyek megközelítésére az emberi megismerés biológiailag is leírható és értelmezhető eszközei alkalmatlanok. … A vallásokban a természetfeletti világhoz tartoznak a láthatatlan lények, a különféle csodák és jelenségek (megtestesülés, bilokáció, Mária-jelenések stb.), továbbá a mennyország és a pokol is. … **Isten** fogalma a monoteista hívők szerint azon természetfeletti lényt jelenti, aki a világegyetemet teremtette, és/vagy annak működését, történéseit irányítja vagy ellenőrzi. – wikipedia.hu

A modern fizikai **idő**fogalom teljesen elszakadt a hétköznapi tapasztalattól és az erre épített filozófiai gondolkodástól. Fizikailag az időt a megfigyelt rendszer entrópiájának növekedéseként értelmezhetjük. Nevezetesen, a rendszer állapotának két egymást követő megfigyelése két eseményt szolgáltat, melyek a múltból a jelenen keresztül a jövőbe való haladást írják le. ... A **világegyetem** csillagászati fogalom, minden létező összességét jelenti. ... A **téridő** a fizikában egy matematikai modell, ami egy sokaságban egyesíti a teret és az időt, a Világegyetem szerkezetét leírva. A téridő általában egy négydimenziós koordináta-rendszer, három tér- és egy idődimenzióval; a rendszer pontjai egy-egy eseménynek felelnek meg. - wikipedia.hu

Csak a természet törvényeinek engedelmeskedő anyag létezik!

Az anyag és a természet törvényei a tudomány szerint nem teremthető és nem semmisíthető meg, így az anyag a mindörökké létező, és állandó mozgásban, változásban van, bármilyen formában is létezik. Az idő az anyag változása az egyik állapotból a másikba, ami mindörökké tart és ez nem állítható meg. Mivel az anyag állandó mozgásban, változásban van ezért időnek mindig léteznie kell. A végtelen változásokban, a létrejövő anyagi formákban csak az anyagban benne rejlő lehetőség valósulhat meg, ami a vak véletlen kölcsönhatásokon keresztül is csak a természet törvényeinek engedelmeskedik, minden az univerzumon belüli és kívüli isteni ráhatás nélkül. Így ami létrejött, az csak ezért jöhetett létre. Egyedül a gondolkodó anyag, az ember képes tudattal az anyagra hatni, de csak a természet törvényei szerint. Az anyagon kívüli valamit a tudomány nem ismer, ezért ezt kell elfogadni nem a kitalált, ellenőrizhetetlen valamit, a természetfeletti szellemvilágot, az isten szellemet.

Ötletparádé!

A szellemvilág anyagi hordozójának ötlete

A csapongó fantáziával el lehet képzelni, de csak képzelni, hogy létezik az anyagi (fizikai) világon kívüli „természetfeletti", az „anyagfeletti", az anyagra ható szellemvilág, ahol a különböző istenek, szellemek hasonlóan léteznek, mint például az emberiség, ami azonban önmagában anyagnélküli, ezért csak egy anyagi kiterjedés nélküli elméleti pontszerű világ, olyan, mint például a gondolat, vagy mint egy számítógép program.

De milyen anyagban létezik ez a gondolat vagy milyen számítógépen fut ez a program?

Azonban senki nem tudja objektíven bizonyítani, hogy mi van ebben a szellemvilágban, hogy hol van, egyáltalában létezik-e, a fecsegésen, a spekuláción kívül erről nincs semmilyen valóságos következetesen objektív tudományos megfigyelés. De mégis képzeljük tovább, a szellemvilágban az „élet" szükségszerűen pontszerű térben, talán a pontszerű téridőben összezsúfolva zajlik, ez a semmiből, a nem anyagból állók világa, ami olyan lehet, mint a gondolat, kiterjedés nélküli.

A következetesen objektív tudomány szerint ilyen anyagnélküli szuper intelligens világ nem létezhet. Azonban, mégis képzeljük el, hogy ebben a szuper intelligens anyagnélküli, téridőn kívüli szellemvilágban gondolkodó lények elmélkednek és a gondolat erejével hatást gyakorolnak az anyagi világra. Úgy képzeljük el, hogy az anyagi a hardver az emberi világ a szoftver pedig a szellemvilág. Működése közben összefonódik a szellemek gondolata a hívő emberek gondolatával, amit a szellemvilág főgondolata, főprogramja irányít. Így a szellemvilág működése az emberi hardveren futó gondolat program.

Bár az eddigi tudományos ismeretek szerin a gondolat nem létezik anyagi létrehozó nélkül, így a szellemek anyagi hordozója szükségszerűen az emberiségben található meg. A gondolat csak a gondolkodó anyagban születik meg és csak ez képes értelmezni, legalább is csak erre van következetesen objektív tudományos megfigyelés. * A számítógépen futó program - egyelőre - csak a gondolkodó anyag céltudatos tevékenysége által képes a gondolkodáshoz hasonlóan működni, de egyelőre csak olyan az emberiségnek, mint egy szerszám. * Így jöhet létre a hívők tudatában az isten közvetlen szellemvilága, és a nem hívők tudatát észrevétlenül uraló természetfeletti szellemvilág hatása.

Mivel a szellemvilág nem anyagból áll ezért energiát sem használ fel a manőverezéseihez, de ennek ellenére az emberek által képes hatni. Ez olyan, mint egy számítógépes hálózat, a megfelelő jogosultságokkal és hozzáféréssel.

A **szellem**: Mint természetfeletti fogalom, olyan entitás, amely a fizikai világon túl létezik, és amit a test érzékszervein keresztül nem érzékelünk. - wikipedia.hu

Mit ér az olyan állítás, amit semmilyen objektív tény, bizonyíték nem támaszt alá?

A hit, hogy az isten mindig létezett, tudományosan nem bizonyítható, de az ellenkezője sem. Azonban isten létét nem szükséges tagadni sem, mert hitelesen a következetesen objektív valóságra támaszkodó bizonyítása még nem történt meg, egyszerűen csak hinni kell, így nincs mit megcáfolni, mert az isten létének állítása csak kitalált bizonyíték nélküli állítás, vízió csupán, minden következetesen objektív tudományos tény nélküli fecsegés. A következetesen objektív tudományos bizonyíték, a tény nélküli állítás az maga a semmi, amit nem lehet és nem is kell cáfolni, mivel nem állít semmi valóságosat, így nincs mit megcáfolni.

Az isten is, ha létezik csak az evolúcióval jöhetett létre!

Az istenről következetesen objektív tudományos módszerrel semmi sem bizonyítható, semmilyen objektíven tudományos módszerrel ellenőrzött tulajdonsága sem ismert. De tételezzük fel, hogy létezik az isten, akkor neki is keletkeznie kellett, mert ok nélkül semmi sincs, vagyis az istent is teremtette valami, mégpedig a mindörökké létező anyagból. Csak az anyag a mindörökké létező, mert rajta kívül mást nem fedezett fel a következetesen objektív tudomány. A mindentudó és mindenható isten képességeit valaminek, valakinek ki kellett találnia, egy nála okosabbnak, aki ezt a tudást az evolúciós fejlődéssel sok nemzedéken keresztül szerezte meg. Tehát, ha

következetesek vagyunk, akkor az isten is csak az anyag fejlődésének, az evolúciónak a terméke lehet, mert, ha létezik, akkor anyagból van, a gondolkodó anyagból és nem a semmiből.

Milyen anyagból lehet az isten?

Lehet, hogy az isten szellemanyagból van, ami talán az anyag eddig ismeretlen formája, és számunkra ez a semminek látszik, bár erre semmilyen következetesen objektív tudományos bizonyíték nincs, ez csak spekuláció. Miért ne lehetne ez igaz? Szellemanyag, mekkora marhaság! De az is lehet, hogy az isten egy másik térdimenzióban van és ezért a miénkből nézve az ott lévő anyag, amit nem látunk, olyan, mintha a semmi lenne, és innen hozta át az anyagot az isten, ami így a semmiből való teremtésnek látszik. Bár erre sincs semmilyen bizonyíték. Miért ne lehetne ez mégis igaz? Mert a semmiből nem lehet még az isten sem, pláne az anyag, ami ráadásul a mindörökké létező. Ha az isten létezik, akkor a mindörökké létezőből hozta, teremtette a világunkat.

Az istenhit és az evolúció

Az evolúció, a fejlődés ténye és isten létének hite valójában nem ellentétes, azonban az evolúció tudományosan bizonyított, az isten léte azonban tudománytalan, hamis állítás, ez a lényeg. Ha feltételezzük, hogy az isten teremtette az élővilágot, az evolúció akkor is van, ez tagadhatatlan tény. Az élővilág létrejött, mert megvoltak a feltételei, ami változott, fejlődött az evolúcióval, aminek terméke lett a gondolkodó anyag, az ember is, ez is tény. Nem ez, ami ellentmond isten létének, hanem az, hogy istennek nyoma sincs, az evolúció azonban tudományos tény. Az evolúció működik isten nélkül is.

Az evolúció, a fejlődés, a következetesen objektív tudomány és isten, mint az evolúcióval keletkezett szuperlény léte valójában nem ellentétes, bár a teremtéselmélet valójában ezt állítja.

A világ olyan amilyennek a következetesen objektív tudomány látja!

De ha feltételezzük isten létét és a semmiből teremtő képességét, akkor ezt tudományos módszerrel megismerni, tanulmányozni lehet, és kell is. Ha viszont ezt semmilyen objektív tudományos módszerrel nem lehet megfigyelni, akkor az nem is létezik. Ha teremtett az isten valamit, akkor az olyan amilyennek a tudományos módszerrel látjuk. Ebbe beletartozik a mindörökké létező anyag, a természet törvényei, az evolúció és a dialektikus és történelmi materializmus is, mert ez objektív tudományos megállapítás. Beletartozik az ember és a társadalom fejlődése és minden, ami a tudományos módszerrel feltárható. Azonban az istenről tudományosan, objektíven semmit sem tudunk. Az objektív bizonyítékot nélkülöző hit, a teremtéselmélet, a kinyilatkoztatások erre egyelőek a semmivel, mert nem tartalmaznak következetesen objektív módszerrel megállapított tényeket. Az anyagot látjuk, érzékeljük, megismerhetjük, a természetfeletti szellemvilágról, az isten szellemről azonban, hiába vizsgálja a következetesen objektív tudomány, semmit sem tudunk.

A tudományos világnézet legfejlettebb formája

A materializmusra alapozotton kívül objektív tudományos módszer nem létezik, és ennek legmodernebb formája a dialektikus és történelmi materializmus, ami változásaiban, történetében, kölcsönhatásaiban, ellentmondásaiban, fejlődésében, materiális anyagi alapon vizsgálja következetesen objektív tudományos módszerrel a világot. Így fedezi fel az objektív valóságot. Így állapítja meg az objektív igazságot. Mert tény, hogy a mindörökké létező és mozgásban lévő anyag a kölcsönhatásokban csak a természet törvényei szerint változik, aminek a törvényeit objektíven a következetesen tudományos módszer fedezi fel, azonban a világ megismerésében istennek nyoma sincs.

Ezért a teremtéselmélet és a következetesen objektív tudományos módszer szerinti világnézet nem összeegyeztethető.

De az idealizmusnak is kell tartalmaznia materiális és dialektikus étékeket, azonban a tudománytalan következetlen képzelgés a tévútra vezeti. Mivel az anyag változása, mozgása, fejlődése következetesen, objektíven csak a dialektikus és történelmi materializmus tudományos módszerével értelmezhető, magyarázható, ami az emberiség történetére, a gondolkodó anyag fejlődésére is igaz. Az ember is a természet, az anyag része, így rá is csak a természet törvényei a meghatározók, amit a dialektikus és történelmi materializmus tudománya következetesen vizsgál.

Következtetés a mindörökké létező időre!

Az anyagot a tudomány szerint nem lehet teremteni és megsemmisíteni sem, tehát az anyag mindig létezett, és fog létezni, de ezt már nem kell hinni, mert ez maga a tudomány által feltárt valóság. Vagyis az anyag mindig létezett és mozgásban volt és mozogni fog a végtelenségig. Nyilván a „Nagy Bumm!” alatt és előtte is volt mozgása, változása az anyagnak, bármilyen formában is volt, tehát az időnek is mindörökké léteznie kellett.

Egy ötlet, egy spekuláció a természetfeletti világról!

A tudomány feltételezése szerint a nagy bum előtti univerzum pontszerű és nagyon forró volt, de benne volt, benne kellett lennie annak amivé változott, az univerzum anyagának. A szellemvilágnak a teremtéselméletből következően azonban nincs kiterjedése, mert nem anyag, így csak egy elméleti pont csupán. Ezek szerint a végtelen világegyetemben egyszerre létezett a pontszerű anyagnélküli szellemvilág és a pontszerű a nagy bum előtti univerzum. A szellemvilágban létezett az isten szellem, a fő szellem, aki a nagy bum előtti univerzumon kívül időtlen-időkig lebegett és töprengett az univerzum teremtésén? Egyszer csak gondolt egyet és elindította a nagy bummot, így teremtette a világot, a mi univerzumunkat. A meglévő információból valahogy így lehetetne elképzelni a teremtést, hagyatkozva a teremtéselméletre és a tudományra.

Így, ha minden igaz, akkor a nagy bum előtti pontszerű formában létező, de mégis hatalmas mennyiségű anyagból/energiából/valamiből a nagy bummal teremtette az isten szellem az általunk ismert univerzumot. Hmmm… ez nagyon zavaros, akárcsak a teremtéselmélet.

Érdekes, a „Nagy Bumm” előtti univerzum is egy pont volt, azonban ez tele volt anyaggal, energiával, valamivel. Az isten kitalált tulajdonsága, hogy mindentudó és mindenható, akkor ez a „semmiből” teremtés a teremtéselmélet szerint „kis módosítással” mégis csak keresztülvihető. Lehet, hogy az isten szuperlény, a Nagy Bum! előtti besűrített anyagból, megfelelő paraméterezéssel, - a természet alapvető fizikai állandóinak a beállításával -, mint konzervált anyagból és nem a semmiből teremtette az univerzumot? Hmmm … ez jól hangzik és még talán a materializmus is hellyel-közzel elfogadhatná.

Azonban valójában a kigondolt valaminek nem feltétlenül kell léteznie, vagyis csak az létezik, ami objektíven bizonyíthatóan valóban van. Az istenre, a természetfeletti szellemvilágra sajnos ez nem mondható el.

Egy ötlet a szellemanyagról, az anyag ember által ismeretlen formájáról.

Ha azonban az isten szellem és a természetfeletti szellemvilág létezik, akkor ez olyan szellemanyagból, istenanyagból van, ami emberi mércével mérve azonos a semmivel, mert ez az anyag az ember számára anyagnélkülinek látszik, érzékelhetetlen, mint a természetfeletti szellemvilág. De, ha létezik, akkor ez az anyag a szellemanyag, amit fel kellene fedezni. Lehet, hogy a szellemanyag az anyagnak az ember által ismeretlen formája. Így az anyag lehet tömeg/energia/szellemanyag/stb. Mivel a természetfeletti szellemvilág a teremtéselmélet szerint az ember számára az ismert anyagon kívüli, ami így csak a gondolat formában megjelenő, így az szellemanyagból létezik, az ember számára azonban mégis csak a semmi, az ember számára érzékelhetetlen valami, csak a kigondolt valami. Hmmm …

Az istenanyag, más néven szellemanyag tulajdonságai.

Az „istenanyag” (szellemanyag) valószínűleg csak a tudomány által ismeretlen és lehet, hogy megfejthetetlen „isteni törvényeknek” (szellemtörvényeknek) engedelmeskedik és nem a természet törvényeinek. Az „istenanyagból” az isten szellem hozta létre, teremtette a közönséges univerzumot, amiben az általunk ismert közönséges anyag, és az ember is létezik, spekulálható ki logikusan. Az „istenanyag”, ha létezik, akkor a tudományos módszerrel (már éppen ideje) fel kellene fedezni a törvényeit. Ez nem könnyű, mert az ember számára nem megfigyelhető, de akkor hogy lehet állítani a létezését? Ugyanilyen érthetetlen az isten szellem létének állítása is. Bár néhány dolgot azonban már tudunk róla, ebben segít a hit, a teremtéselmélet.

Az istenanyag vagy szellemanyag olyan anyag, ami alapvetően az ember számára megfelel az anyagnélküli anyagnak, az ember által ismert semminek, ami csak az öntörvényű istennek, „isteni törvényeknek” engedelmeskedik, ami azonban az ember által az észlelhetetlen semmi anyag, de teremthető belőle az isten szellem által közönséges anyag, amit már a természet törvényeivel nem lehet megsemmisíteni, istenanyaggá változtatni, erre valószínűleg csak az isten szellem képes az „isteni törvények” segítségével. Hmmm …

Isten a természetfeletti net-en érhető el!

Az isten úgy tűnik, csak a hívők tudatában létezik, csak ott lelhető fel. Ezért lehet, hogy a hívők tudatában van a természetfeletti szellemvilágra való rálátás képessége, ahol az isten szellem lakik. Más nyoma azonban a tudományos módszerrel vizsgálva nincs, csak az amit erről a hívő mesél. Így az is lehet, hogy a hívő tudata a természetfelettire nyíló ablak (windows to the supernatural where god dwells). Ezen az ablakon érintkezik a hívő az istennel, beszél hozzá, utasításokat kap, letölti az isteni programokat a tudatába és futtatja az agyában, stb.. De jó neki, van isten(-től) programja. A hitetlennek azonban csak hinnie kell és nála is megjelenik a kapu, az ablak a természetfelettire, és kapcsolatba léphet istennel. Olyan ez, mint a net. Kell egy pc és jogosultságot kell kérnie a rendszergazdától, stílszerűen a paptól, mert ő az isten hálózatának rendszergazda felelőse. De hogy kell hinni, ha nyoma sincs a tudományosan vizsgált valóságban? Mit kell hinni? Azt kell hinni, amit a rendszergazda állít? Nem csap be? Tudja egyáltalán mit állít, vagy csak hiszi? Hiszékenynek kell lenni az isten hálózatában?

Az objektív valóság

Az univerzum keletkezésére sincs bizonyíték, de létezik, isten létét csak a hit, a teremtéselmélet képviseli, de nyoma sincs az objektív valóságban. Az anyag azonban nem teremthető, legalábbis a tudomány szerint, mindörökké létezik, ez az objektív valóság.

Tehát az anyag itt van! Mozgásban változásban! Nem kell hozzá semmi külső valami, hogy mozogjon, mégis megállíthatatlan mozgásban van, állandóan változik. Sőt, egyre bonyolultabb formába fejlődik, az egyszerűtől a bonyolultabb, a stabilabb felé, mint az élőlények evolúciója. A tudomány ezt bizonyítja, még hinni sem kell, mert ez bizonyosság! Bár még sok az ismeretlen, azonban az istenről csak a képzelgés, a spekuláció, csak a hit van.

Az univerzumban az anyag állandó megállíthatatlan mozgása, változást, fejlődést okoz az összetettebb, stabilabb formákba, az anyag az építőelemeiből különböző atommá, molekulává szerveződik az építőelemeinek kölcsönhatása következtében a vak véletleneken keresztül, de csak a természet törvényei szerint. Az anyag csillagokká, bolygókká, galaxisokká, fekete lyukakká, stb. szervetlen és szerves anyagokká rendeződik és ez is a természet törvényeinek engedelmeskedve a vak véletlen szerint. Az evolúció is tudományos tény, így fejlődik az élővilág. Ebben változásban sehol nem látható a külső valami, az isten nyoma, és mégis létrejönnek a különböző formák. Ebből kell kiindulni az anyag és az isten megítélésében.

Bár a képzeletben az ember sok mindent láthat, vizionálhat, ami a valóságban nem is létezik, de amint következetesen tudományos módszerrel gondolkodni kezd, észreveszi a hamisat, ha nem buta.

Hogyan jön létre valamilyen forma?

Ha valaminek megvannak a feltételei, hogy létrejöjjön, az létre is fog jönni, minden isteni beavatkozás nélkül, mégpedig a természet törvényei szerint. A szerves vegyületek kémiájára ugyanazok a törvényszerűségek érvényesek, mint a szervetlenekre, ez a természet törvénye. Ezeknek az anyagkategóriáknak a változásaihoz elegendő a vak véletlen szerinti kölcsönhatás, de a formaváltozásokat az összetettebb formákba is szigorúan csak a természet törvényei határozzák meg. A változásokhoz a természet törvényein kívüli hatás a tudományos módszerekkel nem kimutatható, így egy feltételezett isten valami nem lehet ennek az oka. Azonban a gondolkodó anyag az ember a létrejöttével már tudatos cselekvés is van, de ez is csak a természet törvényeinek megfelelően.

Ha megvannak a feltételei a szerves anyagok létrejöttének, az létre is fog jönni, és ehhez sincs szükség egy feltételezett istenre, mert erre a vak véletlen, a természet törvényeinek engedelmeskedve is elegendő. A szerves anyag a vak véletlen szerint képes úgy szerveződni a környezetével kölcsönhatásban, ha kezdetben egyszerű formában is, hogy érzékeli a külvilágot és aktívan védekezni tud a formáját károsan érő hatásokra. Ehhez energiára és anyagok felvételére, leadására van szüksége. Az evolúció (mutáció) segítségével az élő szervezet egyre életképesebb formákat hoz létre. A szerves anyagból létrejövő élet ettől az aktivitás képességétől lesz magasabb rendű anyagi forma, ettől képes egyre aktívabban védeni saját formáját, változni, alkalmazkodni, amire a szervetlen passzívan védekező anyag nem vagy kevésbé képes. Ennek a fejlődésnek, változásnak, evolúciónak a végeredménye az ember is, aki már a társadalmat, a gondolkodást és a tudományt is képes felhasználni a biztonságosabb létéért, de a feltételezett istennek ebben a változásba sehol nincs nyoma.

(idézet: Húsz érv Isten létezése mellett)

1. **A változás érve**

Tudjuk, hogy az anyagi világ a változás világa. Egy fiatal lány pl. lehet 180 cm magas, de nem volt mindig ennyi. A hatalmas tölgyfa előttünk nő fel egy parányi makkból. Úgy is mondhatjuk, hogy a változás egyik állapotból egy másik állapot felé tartás. Na már most, ha valami egy bizonyos állapot felé tart – mint pl. egy kifejlett magasságba –, akkor ez az állapot önmagát nem hozhatja létre. Hiszen, amíg csak tart afelé, addig valójában még nem létezik ebben az állapotában, és ha nem létezik, akkor nem is idézhet elő semmit.

Tehát, a változó dolgokról megállapíthatjuk, hogy bár azzá lehetnek, amivé válni fognak, de még nem azok, amivé válni fognak. Ténylegesen – a jelen pillanatban – az a dolog (pl. egy makk) most ebben az állapotban van; és ténylegesen majd csak fog lenni abban az állapotban (egy nagy tölgyfa). De ténylegesen most nincs abban az állapotban. Vagyis csak ún. potenciája (lehetősége) van arra az állapotra.

Akkor most tegyünk fel egy kérdést: Ahhoz, hogy megmagyarázzuk a változást, tekinthetjük-e a változó dolgot csakis önmagában, vagy pedig más dolgokat is tekintetbe kell-e vennünk? Nyilvánvaló, hogy más dolgokat is figyelembe kell venni. Semmi sem adhatja önmagának azt, amije még nincs, és a változó dolognak sincs meg még az az állapota, amije majd lesz. A változás eredménye valójában nem létezhet a változás előtt. A változó dolognak a változás kezdeténél csak potenciája van a változáshoz, de szüksége van egy másik külső dologra, ami működésbe hozza, hogy a potenciából aktuálissá (a lehetőségből megvalósultsággá) legyen. Máshogyan nem tud megváltozni.

Lényegében semmi sem változik önmagától. A látszólag önműködő dolgokat is, mint pl. az állati testeket, a vágy (ösztön) vagy az akarat mozgatja – valami más, mint puszta molekulák. Hiszen, amikor egy állat vagy egy ember meghal, a molekulák megmaradnak, de a test nem mozdul többé, mert nincs többé vágy vagy akarat, ami mozgatná.

De most tegyünk fel egy további kérdést: A változó dolgokon kívül levő más dolgok szintén változnak-e? A változó dolgokat mozgató dolog szintén mozog? Ha igen, akkor a működésükhöz nekik is szükségük van megint egy másik dologra, ami náluk idézi elő a változást, máskülönben nem tudnak változni. Akármilyen sok dolog van ebben a sorozatban, mindegyiküknek szüksége van egy tőle kívül álló dologra, hogy aktualizálhassa annak potenciáját a változásra.

Az univerzum, a világ ezeknek a mozgó/változó dolgoknak az összessége, legyenek akármennyien. Az egész univerzum a változás folyamatában van. Azonban már láttuk, hogy mindegyik létezőben a változást egy külső erő viszi végbe, ami aktualizálja azt. Tehát kell lennie valami külső erőnek, ami az univerzumon kívül van, valami valós létező, ami magasabb rendű az univerzumnál. Ezt a dolgot „Istennek” nevezhetjük.

Vagyis, ha semmi sincs az anyagi univerzumon kívül, akkor semmi sincs, ami előidézhetné az univerzum változását. Csakhogy az változik. Tehát kell lennie valaminek az anyagi univerzumon kívül. De az univerzum minden anyag, tér és idő összessége. Ez a három dolog egymástól függ. Tehát ez az univerzumon kívüli létezőnek kívül kell állnia az anyagon, a téren és az időn. Ez nem egy változó dolog; ez a változás változatlan Forrása.

(idézet: Filozófiai kislexikon (1980))

Istenérvek: logikai bizonyítékok, amelyek segítségével egyes idealista filozófiai rendszerek és vallási irányzatok isten létét igyekeznek igazolni.

I**stenérvek**-et már Platón és Arisztotelész műveiben is találunk. Platón az ideák világát vizsgálva vélt eljutni egy legfőbb ideához, az objektív valóság alapjához, az „ősvalósághoz”, Arisztotelész pedig a mozgás okának a keresése közben, a végtelen oksági sor kizárásával, a mozgató okok sorozatában egy első, világon kívüli mozdulatlan mozgató létezését tartotta szükségesnek.

A patrisztika elsősorban Platón gondolatmenetét fejlesztette tovább, a középkori arab és zsidó filozófusok pedig Arisztotelész érvelését elevenítették fel. Az **istenérvek** különleges jelentőséget kaptak a skolasztikában, elsősorban a *tomizmus*ban, Aquinói Tamás rendszerében és annak modernizált változatában, a *neotomizmus*ban, de megtalálhatók más, nem kifejezetten vallásos filozófiai rendszerekben is, így Descartes-nál, Leibniznél, Wolffnál, az egzisztencializmus egyes válfajainál stb.

Az **istenérvek**-nek két fő típusát különböztetjük meg. Az ontológiai vagy a priori **istenérvek** (amelyeknek alapjait Canterburyi Anselm vetette meg) isten fogalmából következtetnek isten létére, az a posteriori **istenérvek** pedig a valóság rendjében későbbiből következtetnek az előbb valóra, pl. az okozatból az okra.

Az ontológiai **istenérv** Canterburyi Anselm megfogalmazásában a következőképpen hangzik: isten fogalma olyan lényt jelöl, akinél nagyobbat gondolni nem lehet. Az azonban, aminél nagyobb nem gondolható, nemcsak az értelemben létezik, hanem a valóságban is léteznie kell, mert különben nem a legnagyobb lenne, hiszen ami a valóságban van, nagyobb, mint az, ami csak az értelemben létezik. Ezért az „olyan lény, amelynél nagyobb nem gondolható” fogalomban szükségképpen benne van a létezés ténye is, vagyis istennek léteznie kell. Az ontológiai istenérvet már Anselm kortársai is kritizáltak és kétségbe vonták, Aquinói Tamás és a skolasztikusok többsége is elvetette, de mindig akadtak, akik bizonyító erejét elfogadták (pl. Bonaventúra, Duns Scotus, Descartes, Leibniz stb.)

Az a posteriori **istenérvek**-et általában metafizikai, kozmológiai, biológiai és erkölcsi érvekre osztják. A metafizikai **istenérvek** a legáltalánosabb, minden létre vonatkoztatható és un. érzékfölötti tárggyal rendelkező bizonyítékok. Klasszikus megfogalmazásuk Aquinói Tamástól származik, aki az istenbizonyítás számára „öt utat” jelölt meg (lásd: *Aquinói Tamás*).

A kozmológiai **istenérvek** a világmindenség „kezdetéből” következtetnek annak okára, istenre. A világ időbeliségének az alátámasztására az *entrópia*-tétel, az atommagszétesés és a vöröseltolódás jelenségének egyoldalú, idealista magyarázatát használják fel. Az energia megmaradásának a törvényét azonban, amelyek azt fejezik ki, hogy az anyagot és a mozgást sem teremteni, sem pedig elpusztítani nem lehet, minden olyan érvelést, amely a világ anyagának és folyamatának (mozgásának) végességéből, kezdetéből akar a végtelen, teremtő isten létére következtetni, értelmetlenné tesznek.

A biológiai **istenérvek** isten létét az élővilág törvényszerűségeiből törekszenek kimutatni. A korábbi biológiai **istenérvek** arra az előfeltevésre épültek, hogy az anyag és az élet, a növényi élet és az állatvilág, az állat és az ember között olyan nagy a különbség, hogy ezek egymásból ki nem fejlődhettek, hanem csak

különleges isteni beavatkozás révén jöhettek létre. A természettudományok jelen állása azonban már lehetőséget ad egységes természetszemlélet kialakítására, amelynek alapja az anyagmozgás. E természetszemléletbe szervesen beilleszthető a biológiai mozgás, az élet és a tudat keletkezésének a problémája is, következésképpen nem teszi szükségessé a természetfölötti elem, az isteni beavatkozás feltételezését. Ezért az újabb biológiai **istenérvek** magát a fejlődést és az élővilágban tapasztalható célszerűséget vezetik vissza egy világon kívüli célkitűzőre, istenre. A természetben azonban nincsenek eleve meghatározott célok, hanem csak különböző anyagi kölcsönhatások érvényesülnek, objektív természeti törvények hatnak és — az élővilágban — a környezethez való alkalmazkodás valósul meg.

Az erkölcsi **istenérvek** abból az előfeltevésből indulnak ki, hogy létezik örök erkölcsi törvény, amely az embert abszolút módon kötelezi, s amely nem magyarázható meg másként, csak egy világfölötti törvényhozó tételezésével. Ilyen örök erkölcsi törvény azonban nincs, a társadalom fejlődésével az erkölcsi eszmék is változnak, minden társadalomnak, illetve minden osztálynak mások az erkölcsi követelményei és tényleges erkölcsi viszonyai.

Az **istenérvek** értékét idealista részről kétségbe vonják azok, akik azt tanítják, hogy isten léte értelmi bizonyítás nélkül is világos az emberben (innatizmus, ontologizmus), tagadják az irracionalizmus különféle válfajának képviselői, akik azt tartják, hogy az ember nem értelmével, hanem valamilyen ösztönével, hitével (fideizmus, protestantizmus) vagy intuíció révén (intuicionizmus) ismeri meg istent. Ide sorolhatok a keresztény egzisztencialisták, akik szerint az emberi élet tragédiájának az élménye, a szorongás vezeti el az embert isten létének belső megérzéséhez.

A skolasztikus **istenérvek**-et *Kant* az egész metafizikával elvetette és isten létét a tiszta ész számára igazolhatatlannak tartotta, ugyanakkor azonban istent a gyakorlati ész követelményének, az erkölcsi élet nélkülözhetetlen feltételének tartotta.

A materialista rendszerek az anyag örökkévalóságát és (a tudathoz viszonyított) elsődlegességét tanítva szükségképpen elvetik az **istenérvek**-et és kimutatják azok logikai hibáit. A marxista valláskritika ezen túlmenőleg arra is rámutat, hogy az **istenérvek** megcáfolása mellett azokat a társadalmi viszonyokat kell forradalmi módon megváltoztatni, amelyek létrehozzák az isten létébe vetett hit igényét.(*Gecse Gusztáv*)

*

A létesítő okság érve és a valóság

Világnézetek harca - érvek Isten létezése mellett és a valóság

Az Isten a semmivel össze nem hasonlítható tökéletes, mindenható, mindentudó, az örökké létező, a világ, az ember teremtője!
A világban minden dolog létének eredendő oka az univerzumon kívül örökké létező Isten!

A teremtéselmélet hívei semmit sem tudnak következetes objektív tudományos módszerrel bizonyítani a teremtésről és az istenről!
A végtelen világegyetemben mindörökké létező és állandóan mozgásban lévő anyag a tudomány által objektíven bizonyított tény!
Minden, aminek a léte a következetesen objektív tudományos módszerrel igazolható, az maga az anyag, bármilyen is a formája!

Amely állítás a következetesen objektív tudományos módszerrel a valóságban nem igazolható az nem fogadható el létezőnek!

Az Isten létének – „A létesítő okság érve" bizonyítéka összefoglalva: vannak olyan dolgok, amelyek egy másik dolog létezésének az okai; vajon az összes létező dolog létének egy másik dolog az oka? ha nincs Isten, akkor most semmi sem létezhetne; minden dolognak szüksége van egy jelenlevő okra, ami önmagán kívül van, hogy létezzék; mindenség, ami létezik egy olyan létezőre szorul, ami az ő létének az oka; kell lennie valami létesítetlennek, valaminek, amitől az összes dolog létesítő oka függ; a dolgoknak már létezniük kell ahhoz, hogy kölcsönösen függhessenek egymástól; kell lennie a létezők egy forrásának, amitől most, ebben a pillanatban a mi anyagi világunk függ.

A lényeg: A dolgok létezésének oka egy másik létező dolog, végül ennek forrása a minden ok nélkül létező Isten.

Néhány gondolat!

A világegyetemben minden dolog létének eredendő oka a tudomány szerint a mindörökké mozgásban lévő anyagban rejlő lehetőség!

Minden, ami létezik, csak anyagból lehet!

Minden dolognak szüksége van egy jelenlevő okra, ami önmagán kívül van, hogy létezzék, akkor ennek igaznak kel lennie a feltételezett istenre is, ha létezik. Tehát, hogy az isten létezzen, akkor neki is szüksége van egy külső okra, egy anyagi alapon létezőre. Mivel csak az anyag az egyetlen a mindörökké létező, tehát a feltételezett szuper isten is csak anyagi alapon csak az evolúciónak a terméke lehetne, ha a következetesen objektív tudományos módszerrel igazolható lenne a léte az objektív valóságban. Azonban az, hogy az isten mindig létezett, hogy egyáltalán létezik, csak spekuláció minden következetesen objektív tudományos bizonyíték

és tény nélkül. Az anyag azonban nem teremthető és nem semmisíthető meg, tehát csak az anyag a következetesen objektív tudomány szerint a mindörökké létező és objektíven észlelhető valóság.

Ezek szerin minden, ami létezik, csak anyagból lehet, mert a következetesen objektív módon feltáró tudomány akárhogyan is keresi, más valamit nem ismer. Ha az isten létezne, akkor szükségszerűen ő is csak anyagból lehetne, és ha teremtett valamit, akkor azt csak a mindörökké létező anyagból tehette volna meg. De az isten valamire a következetes objektív tudomány nem talált egy szemernyi bizonyítékot sem.

A mindörökké létező anyagon kívül a tudomány nem fedezett fel semmi mást és az anyag nem létezik mozgás, változás nélkül, ezért csak ez minden létrejövő formának az oka. A mindörökké mozgásban lévő anyag a véletlen kölcsönhatások állttal hozza létre a világegyetemben lévő formákat. Mivel isten létére objektív tudományos módszerrel nincs bizonyíték, az anyagra, a mozgására és a mindörökké létezésére azonban van, ezért az ember céltudatos tevékenységén kívül ezt kell valósnak elfogadni minden létező forma okának.

Az anyag ezek szerint minden ok és cél nélkül van, nem teremtette senki és semmi, mert nem teremthető, így a természetben kifejlődő formáknak sincs és nem is lehet tudatos oka, célja, kivéve a gondolkodó anyag, az ember (és az UFO-k) által céltudatosan készített dolgoknak.

Bár ki tudja, lehet teljesen más formája is az anyagnak, mint amit az emberiség ismer, amit talán soha meg nem ismerhetünk, de annak sem lehet fejlett tudata, amíg az anyagból az evolúcióval az ki nem fejlődik hasonlóan, mint ahogyan a gondolkodó anyagnál, az embernél történt. Az evolúciók kifejlődött szuper intelligens valamit lehet istennek vagy UFO-nak nevezni, de csak az anyagban lévő lehetőség eredményének.

gondolkodás: Az ész működése. Olyan elmebeli folyamat, amikor a jelen érzékelésével kapott adatainkat összehasonlítjuk a múltban átélt tapasztalatainkkal, a megtanult ismereteinkkel annak érdekében, hogy az élet jelenbeli és jövőbeli problémáit megoldjuk. Ennek a nagyon gyors folyamatnak az eredménye egy gondolat, ami egyben döntés is arra, hogy mit tegyünk, vagy mit ne tegyünk a következő pillanatban, (általában azzal a szándékkal, hogy a lehető leghosszabb távon sikeresek legyünk). - wikiszotar.hu

A **gondolkodás** az elme azon cselekedete, aminek célja a megoldáskeresés különböző problémákra. - wikipedia.hu

A gondolkodó anyag aktívan védi formáját!

Az élőlények az evolúcióval (mutációval) képesek alkalmazkodni a változó környezethez, sőt fejlődnek is, így jött létre gondolkodó anyag az ember is. A gondolkodó anyag képes a létét aktívan, a formáját a többi élőlényhez képest sokkal hatékonyabban védeni. Ehhez megismeri az anyag tulajdonságait, a természet törvényeit és ezeket felhasználja saját érdekében. A társadalom magasan szervezett formájában fel tudja használni az összefogásban rejlő óriási lehetőségeket. De ez csak a következetes objektív tudományos módszer használatával lehetséges, mert a hamis világnézet előbb-utóbb kárára van az emberiségnek. Csak a következetesen objektív tudományos módszerrel képes az emberiség megismerni az objektív valóságot, azt, hogy valójában milyen a világegyetem. A gondolkodás következetes tudományos módszere nem tűri az objektív bizonyítékok, tények nélküli spekulációt, a valóságban nem létező állításokat. Minden gondolatnak a valóságra támaszkodva kell továbbfejlődnie egészen a megoldásig, a valóságban ellenőrizhetően. Minden gondolat csak annyit ér, amennyi objektív valóságtartama van. Természetesen a tudományos módszerrel történő gondolkodás sem egyenes út az objektív valóság megismerésében, de ezen kívül más nincs.

Ha az isten létezik, akkor az csak az evolúcióval jöhetett létre!

A tapasztalatból, a tudományos megfigyelésekből következtetve, ha az isten létezik, akkor az isten is szükségszerűen anyagból van, mert minden, ami létezik az anyagból van bármilyen is a formája. De akkor logikusan végiggondolva az isten létrejötte is csak az evolúcióval lehetséges, mégpedig a mindörökké létezető, csak a természet törvényeinek engedelmeskedő anyagból.

Azonban az isten létének „bizonyítása” csak tudománytalan, következetlen az objektivitást nélkülöző spekuláció, csak hit, csak képzelgés. Ellenben az univerzum, az anyag amiben élünk azaz objektív valóság. Más létezőt a következetesen objektív tudomány nem ismer és objektíven bizonyíthatóan a valóságban megfigyelhetően senki más sem.

Arra nincs megfigyelés, hogy a világegyetem keletkezett vagy mindig is létezett, hogy a világegyetem mekkora, de az itt található anyag létezik, nem teremthető, nem semmisíthető meg. Az anyagon kívüli más létezőről nincs következetesen objektív tudományos bizonyíték. Ebből logikusan a tudományra támaszkodva következtethető, hogy az anyag a mindörökké létező, és így minden, ami létrejön az csak az anyagból lehetséges.

Az isten szellem léte, a természetfeletti szellemvilág még felfedezésre vár. Az anyag a tudomány szerint azonban nem teremthető és nem semmisíthető meg, így csak az anyag a mindörökké létező! Az isten csak utána jöhetne, de a tudomány az isten szellemet nem képes megfigyelni. Pont olyan, mintha nem is létezne, mint a semmi, a nincs, a nem van. Isten létének felfedezésére, isten megismerésére semmilyen következetesen objektív

tudományos módszerrel nem lehet elindulni, mert erre semmilyen objektív megfigyelés nincs, csak a következetlen spekuláció.

Okság: filozófiai kategória olyan jelenségek szükségszerű összefüggésének megjelölésére, melyek közül az egyik (az ok) kiváltja a másikat (az okozatot). Megkülönböztetünk általános vagy teljes és specifikus okot. Az általános ok valamennyi feltétel összessége, melyek megléte esetén szükségszerűen bekövetkezik az okozat. A specifikus ok – több feltétel összessége, melyeknek megjelenése (ha sok egyéb körülmény az adott helyzetben már jelen van és az ok működését lehetővé teszi) kiváltja az okozatot. ... Az okság kérdésében éles harc folyik a materializmus és az idealizmus között. A materializmus szerint az okság objektív és egyetemes jellegű, az oksági összefüggések pedig tudatunkon kívül és tőle függetlenül léteződolgok közötti összefüggések. - Marxista Fogalomlexikon

Mi volt az univerzum és az isten előtt?

Ha következetesek vagyunk, akkor nem létezhet semmi, még isten sem létesítő ok nélkül. Ha valamikor keletkezett az univerzum, vagy az isten, akkor mi volt előtte? A semmiből semmi sem keletkezhet, tehát valaminek mindörökké léteznie kell. Az univerzumban létező anyagról, amit nem lehet teremteni és megsemmisíteni sem, tudományos bizonyíték van, az istenről viszont semmi. Az univerzum tulajdonságai a megfejtés állapotában vannak, az istenről azonban semmi tudományos ismeret, tény, megfigyelés nem lelhető fel. Választható, hogy mi a valóság, az objektív tény vagy a semmi!

Az anyag fejlődése az összetettebb formába és az evolúció

Az anyag a tudomány szerint bizonyíthatóan képes a vak véletlen szerint is, de csak a természet törvényei alapján változni és fejlődni az összetettebb formákba. Az atom az alkotóelemeiből a véletlen kölcsönhatásokban, de szigorúan a természet törvényei szerint különböző típusú atom formákba alakul, majd molekula, vegyület, szervetlen és szerves anyag, élő szervezet és végül az evolúcióval kifejlődik az ember. Ez az egyszerűből az összetettebb formába csak a természet törvényei szerint történik, amit a tudomány igazol (még akkor is, ha nincs minden részlet feltárva). Ehhez a fejlődéshez a tudomány szerint nincs szükség istenre, sehol nem szerepel az isten a természet törvényeiben, és objektíven bizonyíthatóan másutt sem, de a létrejövő formákhoz a tudomány szerint nincs szükség az istenre. De akkor hol van az isten, aki a teremtéselmélet szerint a teremtéshez, változáshoz, és a fejlődéshez nélkülözhetetlenül szükséges?

(idézet: Húsz érv Isten létezése mellett)

2. A létesítő okság érve

Megfigyelhetjük, hogy vannak olyan dolgok, amelyek egy másik dolog létezésének az okai (hogy azok létesüljenek, hogy fennmaradjanak, vagy mindkettő). Pl. annak a zenének az oka, amit hallunk, az, hogy egy ember játszik egy zongorán. Ha abbahagyja a zongorázást, akkor a zene is abbamarad.

Nos, kérdezze meg önmagától: Vajon az összes létező dolog létének egy másik dolog az oka? Tegyük fel, hogy igen. Vagyis tegyük fel, hogy nincs úgymond Létesítetlen Létező, azaz nincs Isten. Csakhogy akkor most semmi sem létezhetne. Ne felejtsük el, hogy azt mondtuk, hogy a nincs-Isten hipotézisben minden dolognak szüksége van egy jelenlevő okra, ami önmagán kívül van, hogy létezzék. Tehát minden dolognak, beleértve azokat a dolgokat is, amelyek dolgokat létesítenek, szükségük van egy okra, hogy létezzenek. Ezen utóbbiak is csak olyan hosszan adhatnak létezést, amennyire nekik adnak létet. Tehát a mindenség, ami létezik, eszerint a hipotézis szerint, egy olyan létezőre szorul, ami az ő létének az oka.

De mi lehet ez az ok? A mindenség mögött csak a semmi lehet. De ez abszurd: az összes valóság (a mindenség) valamitől függ – méghozzá (a) semmitől! Tehát az az elmélet, miszerint minden létező létesített, de nincs Létesítetlen Létező: abszurd. Vagyis kell lennie valami létesítetlennek, valaminek, amitől az összes dolog létesítő oka függ.

A lét egy olyan ajándék, amit az ok ad az okozatnak. Ha nincs senki, akié egy bizonyos ajándék, akkor ez az ajándék az ajándékozók láncolatában sem létezhet, akármilyen hosszú vagy rövid ez a láncolat. Ha mindenkinek kölcsön kellene kérnie egy bizonyos könyvet, de nincs senki, akinek ez a könyv valóságosan megvan, akkor soha senki sem fogja tudni megkapni azt. Ha nincs Isten, akinek a léte saját örökös természetéből ered, akkor a lét ajándékát nem lehet átadni a teremtmények sorának, s mi sem kaphatjuk meg soha. De mi mégis megkaptuk, hiszen létezünk. Tehát léteznie kell egy Istennek: egy Létesítetlen Létesítőnek, aki nem úgy kapja a létet mint mi – vagyis mint minden más láncszem a létbefogadók sorában.

1. kérdés: Miért lenne szükség egy létesítetlen okra? Miért ne lehetne a dolgoknak egy végtelen sorozata, amelyek kölcsönösen létben tartják egymást?

Válasz: Ez egy becsapós hipotézis. Gondoljunk csak egy magányos részegre, aki képtelen lenne egyedül felkelni a földről. Viszont, ha többen lennének a részegek, akkor valóban fel tudnának állni, hiszen kölcsönösen segíthetik egymást. Sőt, így akár el is tudnának indulni az úton. De vegyük észre: ha adva van valamennyi számú részeg, és adva van egy biztos talaj a lábuk alatt, akkor azt csakugyan megmagyarázhatjuk, hogy botladozásaik – a felállásra és járásra való képtelenségük – hogyan egyenlíti ki egymást, s azt, hogy a csapat hogyan maradhat

(viszonylagosan) egyenes. Viszont nem tudnánk megmagyarázni az egyenesben maradásukat akkor, ha a talaj (egy rajtuk kívülálló dolog) nem támogatná őket – ha, pl. mindegyikük különböző magasságokban lebegne össze-vissza egymás felett. És természetesen, ha nem lennének az adott részegek, akkor egyáltalán semmit sem értenénk meg.

Ezzel visszaérkeztünk az érvünkhöz. A dolgoknak már létezniük kell ahhoz, hogy kölcsönösen függhessenek egymástól; nem függhetnek egymástól a teljes létükkel, ugyanis akkor egyidejűleg kellene lenniük egymás okának és okozatának. A okozza B-t, B okozza C-ét, és C okozza A-t. Ez lehetetlen. Az érv megpróbálja megmutatni, hogy az okozott okok világa miért lehet adott – vagy létező – egyáltalán. És ez egyszerűen kimutatja: Ha ez a dolog csak azért létezhet, mert valami más adja neki a létet, akkor kell léteznie valaminek, akinek a léte nem ajándék. Máskülönben mindennek egyszerre lenne szüksége, hogy létet kapjon, de semmi sem lenne (a „minden”-en felül), ami létet adhatna neki. És ez azt jelenti, hogy valójában semmi sem lenne.

2. kérdés: Miért ne lehetne egy olyan okozott okok végtelen sorozata, amit kiterjeszthetnénk a múltba? Akkor mindent aktuálissá tehetnénk és aktuális lenne – még akkor is, ha okaik már nem léteznének.

Válasz: Először is, ha a kalám-érv (6. Érv) helyes, akkor nem létezhet az okoknak múltba kiterjesztett végtelen sorozata. De most tegyük fel, hogy létezhet egy ilyen sorozat. Csakhogy a létesítő okság érve nem a múlttal foglalkozik, valamint úgy is működik, ha a múlt véges, vagy úgy is, ha végtelen. Ez az érv ugyanis azzal foglalkozik, ami *most, ebben a pillanatban* létezik.

Ebben a pillanatban, amikor most olvassa ezt az írást, ön is más dolgoktól függ; amelyek nélkül ebben a pillanatban nem létezhetne. Tegyük fel, hogy hét ilyen dolog van. Ha ez a hét dolog nem létezne, akkor ön se lenne. Most tegyük fel, hogy ebben a pillanatban mind a hét dolognak a létezése szintén más dolgoktól függ. Ezek nélkül az a hét dolog – amiktől ön is függ – nem létezhetne –, és így ön se. Most képzelje el, hogy az egész univerzum csak önből és az önt fenntartó hét dologból állna. Ha nincs semmi ezen a változó és függő dolgok univerzumán kívül – vagyis önön és a hét dolgon kívül –, akkor az univerzum – és ön mint annak része – sem létezhetne. Ugyanis minden dolgon, aminek most ebben a pillanatban szüksége van arra, hogy létet kapjon, kívül nincs semmi, ami adhatna neki. És ön és az univerzum mégis létezik. Ebből következik, hogy ebben az esetben kell lennie egy létezőnek – most, ebben a pillanatban - a függő dolgok univerzuma mellett/felett – valaminek, ami nem függ semmitől.

és ebben az esetben, ha léteznie kell ennek, akkor csak ennek az egynek kell léteznie. A világunkban biztos, hogy most, ebben a pillanatban több mint hét dologra van szükségünk, amitől létünk függ. De a szükségletet nem kisebbíti az, ha több mint hét van. Ha elképzelünk belőlük mind többet és többet – még ha egy végtelen számút is, amennyit csak lehet – egyszerűen csak azoknak a létezőknek a sorát terjesztjük ki, amelyeknek szintén létszükségleteik vannak. És ez a szükséglet – a léthez, a létezéshez – nem elégülhet ki az elképzelt sorozaton belül. De nyilvánvalóan kielégül, hiszen léteznek ezek az esetleges létezők. Tehát kell lennie a létezők egy forrásának, amitől most, ebben a pillanatban a mi anyagi világunk függ.

(idézet: Filozófiai kislexikon (1980)

Az **anyag**: materialista filozófia alapkategóriája, az emberi tudattól függetlenül létező *objektív valóság* megjelölésére szolgáló filozófiai absztrakció. Mint alapkategória, mindig kulcsfontosságú szerepet játszott a filozófia alapkérdésének adekvát megfogalmazásában s általában a materialista filozófiák egységes koncepciójának kidolgozásában. Ugyanakkor — a többi filozófiai fogalomhoz hasonlóan — maga is függvénye a filozófiai gondolkodás történelmi fejlődésének, elsősorban annak, hogy meddig jutott el az ember sokoldalú, gyakorlati tevékenysége alapján a természeti világnak, a társadalomnak a megismerésében és a filozófia sajátos feladatkörének felismerésében, ill. módszereinek, logikai eszközeinek kidolgozásában.

Az **anyag** fogalmára az érzékelhető-tapasztalható fizikai világ jelölése céljából az objektív idealista rendszerekben is szükség van, ugyanakkor ezek idealista elvi kiindulópontja és spekulatív jellege nem teszi számukra lehetővé és kötelezővé az anyagi világra vonatkozó s egyre gazdagodó, fejlődő tudományos ismeretek filozófiai szintű visszatükrözését magában az **anyag-**fogalomban. Ezért az ókori (Platón, Arisztotelész), a középkori (Aquinói Tamás) és az újkori objektív idealizmus képviselői számára egyaránt valami passzív természetű, potenciálisan létező, változatlan ősanyagit jelent az **anyag,** amely reális létet, mozgását és fejlődését az aktív szellemi elvnek, eszmének köszönheti (tehát hozzá képest elvileg is, történetileg is másodlagos). Így az **anyag** fogalma az objektív idealista rendszeren belül csak nagyon alacsonyan helyezkedik el az elvek és értékek hierarchiájában (pl. Platón idea-tanában az érzékelhető konkrét dolgok látszatvilág minősége, Aquinói Tamásnál és a skolasztikában általában az **anyag** „propa nihil”, azaz „majdnem semmi” volt az isten és az ideák világához képest stb.).

Az **anyag-**fogalom történeti fejlődése a materialista filozófiákban (*materializmus*) a következőképpen alakult: Az ókori görög materialisták (lásd: *antik filozófia*) első iskolája, az ún. ión (vagy milétoszi) iskola a világ

egységes magyarázatára törekedvén, de még a közvetlen természetszemlélet talaján, a létező dolgok eredendő őselvét (arkhe) kereste és az **anyag** valamely konkrét formájával (víz, tűz stb.) fejezte ki az **anyag** általános fogalmát, ami a filozófiai gondolkodás relatíve alacsony absztrakciós szintjéről tanúskodott. Már jóval magasabb absztrakciós szintű *Démokritosz* elképzelése a világon létező valamennyi konkrét jelenség közös, anyagi alapjáról: az örök, változhatatlan, egyszerű strukturálatlan „egységékről": az atomokról, amelyeknek egyesülésétől függ a dolgok, jelenségek végtelenül sokféle minősége. Az újkori filozófiában a metafizikus, mechanikus materializmus — angol és francia változatában — egészében megtartotta, ill. folytatta az ókori materialisták által megkezdett utat az **anyag**-fogalom meghatározásában, amennyiben az idetartozó gondolkodók többsége még mindig, mint fizikai-dologi szubsztrátumot kívánta az **anyag**-ot meghatározni. Ugyanakkor tartalmában igazodott a XVII.—XVIII. századi descartes-i—newtoni fizika által feltárt mechanikai, fizikai törvényszerűségekhez, valamint az ezeken alapuló mechanikus determinista világképhez, elméleti magyarázatokhoz. A mechanikus materializmus **anyag**-fogalma ebben a világképben a természet makroszinten felismert fizikai tulajdonságait absztrahálta, amikor az **anyag**-ot azonosította a tömeggel, a térbeli kiterjedést, a test formájában való létet az **anyag** állandó és kizárólagos tulajdonságának tartotta és szinte természetesnek vette, hogy az **anyag** legkisebb, oszthatatlan része az atom. Ezáltal — bár a tudományos egzaktság és absztrakció magasabb fokán — lényegében fenntartotta azt a téveszmét, hogy létezik a világnak valami egynemű alapegysége — Engels kifejezésével élve „alaptéglája" —, amelyből a konkrét tárgyak, jelenségek felépülnek. A fenti elképzelés vulgáris, mechanisztikus voltára — amelyet különben a tudományos fejlődés a maga egészében megcáfolt — Engels a következőképpen mutatott rá: „Ha a természettudomány azt tűzi ki célul, hogy az egységes anyagot, mint olyant felkutassa, hogy a minőségi különbségeket azonos legkisebb részecskék összetételének pusztán mennyiségi különbözőségeire redukálja, ugyanazt teszi, mintha cseresznye, körte, alma helyett a gyümölcsöt, mint olyant, kívánna látni." (*Marx—Engels* Művei 20. köt. 524. old.) A mechanikus materializmus **anyag**-fogalmában kifejeződött az irányzat másik lényeges korlátozottsága is, az, hogy a társadalom struktúráját, fejlődését nem volt képes materialista alapon értelmezni. Az **anyag** fogalma itt csak az objektív valóság különös formáját, a természeti-anyagit (a makrovilág fizikai tulajdonságait) absztrahálta, és teljességgel figyelmen kívül hagyta az emberi társadalomban az embertől, mint szubjektumtól függetlenül létező realitást, elsősorban a társadalom anyagi-termelési módját. Bár a francia materialisták közül néhányan (*Holbach*, *Diderot*) a korszak mechanikus **anyag**-felfogását igyekeztek meghaladni az **anyag**-nak a tudattal, az emberi szellemmel való szembesítése útján („minden anyag, ami nem szellem"; az **anyag** tulajdonságai közé felveszik érzékelhetőségét), dialektika és materialista társadalomszemlélet híján azonban nem jutottak messzire ezen az úton.

A marxizmus klasszikusai — a társadalom sajátos anyagi létezési módjának és törvényszerűségeinek feltárásával — megteremtették az alapot az **anyag** korszerű tudományos fogalmának kialakításához. Ehhez le kellett vonni bizonyos tanulságokat az **anyag** fogalma megelőző történeti fejlődéséből. Engels levonta azt a következtetést, hogy az **anyag-**fogalom a legmagasabb szintű filozófiai absztrakció: „Az anyag, a matéria nem egyéb, mint az anyagok összessége, amelyből ezt a fogalmat elvonatkoztatták az olyan szavak, mint anyag és mozgás nem egyebek, mint *rövidítések*, amelyekbe sok különböző érzékileg észlelhető dolgot összefoglalunk közös tulajdonságaik szerint." (*Marx—Engels* Művei 20. köt. 508. old.) Lenin viszont tudatosítja a dialektikus és történelmi materializmus **anyag-**fogalmának tisztázása kapcsán, hogy az **anyag-**fogalom — mint legáltalánosabb kategória — meghatározására járhatatlannak bizonyult a kevésbé általános fogalmak formállogikai meghatározásának szokásos útja, egyszerűen azért, mert nincs olyan „legközelebbi nem"-fogalom, amelynek az **anyag-**ot alá lehetne rendelni. Az **anyag-**meghatározás ezért csakis azon az úton történhet, hogy szembeállítjuk ellentétével, az emberi tudattal, ill. a szubjektummal, tudatosítva ugyanakkor, hogy a köztük levő ellentét csak ismeretelméleti vonatkozásban áll fenn, hiszen ontológiai szempontból nézve természetesen az ember, a megismerő szubjektum és tudata az anyagi világ része, fejlődésének szükségszerű eredménye.

Az **anyag** lenini meghatározása a következő „Az anyag filozófiai kategória, amely az érzeteinkben feltáruló, érzeteinkkel lemásolt, lefényképezett, visszatükrözött, érzeteinktől függetlenül létező, objektív valóság megjelölésére szolgál." (*Lenin* összes Művei. 18. köt. 116. old.) Lenin tehát az objektivitást, a szubjektum érzeteitől, gondolataitól, egyáltalán, tudatától független létet emeli ki, mint a végtelen anyagi világ már megismert vagy még ismeretlen jelenségei leglényegesebb és legegyetemesebb tulajdonságát. Az **anyag-**fogalomnak ez az ismérve olyan kulcskritérium, amelynek elismerésével függ össze közvetlenül és szükségszerűen a materializmus. A megismerés fejlődésével, amikor a tudomány az anyagi világ különböző sajátos szerveződési szintjeibe (pl. a makrofizikai jelenségek világába) mélyebben hatol be, új felfedezéseket tesz, ezekkel kapcsolatban — mint mindig — ismét fellép az elméleti magyarázat, ill. általánosítás szükségessége.

Az „objektív létezésnek" mint az **anyag** leglényegesebb sajátosságának kiemelésével a lenini **anyag-**fogalom kiállja a tudományos ismeretek gyorsuló iramú fejlődésével való egybevetést. Nem állhat így elő az a helyzet, mint a klasszikus fizika XIX. sz. végén bekövetkezett un. válsága idején, amikor az **anyag** egy korábban megismert fizikai szerkezeti modelljére (oszthatatlan atom) és sajátosságára (tömeg) való leszűkítése, valamint a

determinizmus egyedülinek vélt mechanikus elképzelése miatt került nehéz helyzetbe az elméleti fizika, amiből a kiutat végül is a dialektika alkalmazása jelentette a tudományos megismerés, a determinizmus stb. problematikájára. A tudományos megismerés egész története bizonyítja, hogy a Lenin által kiemelt „objektivitás" kritérium elévülhetetlen, s ebben az értelemben lezárt, ugyanakkor természetszerűleg helyet ad az **anyag** konkrét formáira, sajátosságaira vonatkozó újabb szaktudományi ismeretek számára.

Az **anyag-**fogalom kidolgozásakor fennálló társadalmi és tudományos feltételek között (1909) Leninnek közvetlenül az új, XIX. sz. végi, XX. sz. eleji fizikai felfedezésekkel kapcsolatos retrográd társadalmi hátterű és tendenciájú szubjektív idealista következtetésekkel, ill. irányzatokkal (*empíriokriticizmus energetizmus* stb.) kellett polémáit folytatnia, de a *Materializmus és empíriokriticizmus* c. műből — mint ahogyan a marxizmus klasszikusainak más műveiből is — minden kétségét kizáróan kitűnik, hogy a marxista filozófia lényegileg elhatárolja fogalmat az objektív idealizmustól és a metafizikus materializmustól egyaránt. Az agnoszticizmussal szemben a tudati jelenségek visszatükröző szerepére történő utalás jelent kritikai élű megkülönböztetést. A legutóbbi évtizedek marxista filozófiai irodalmában felvetődött az a gondolat, hogy szükség volna az **anyag** további, ontológiai szempontból történő meghatározására, a marxista filozófia egzaktabb rendszerezése céljából. Egyesek ezt az igényt kielégítve látják azáltal, hogy az **anyag** egyetemes tulajdonságai közé — az objektivitáson és a visszatükrözhetőségen, megismerhetőségen kívül — felveszik az anyagi világnak a materialista *dialektika* által feltárt létezési és mozgástörvényeit (az egyetemes kölcsönhatást, a mozgást, a tér-időben való létezést stb.) Mások szerint az **anyag-**fogalom a marxista filozófián belül axiomatikus jellegű fogalomként tekintendő, amelynek további pozitív kifejtése, ill. jellemzése az anyagi világ relatíve elkülönülő szerveződési szintjeit (élettelen természet, élővilág, társadalom) tanulmányozó szaktudományok egy-egy adott rendszerének a feladata (Lásd meg *dialektikus materializmus*)

*

Az idő és az esetlegesség érve és a valóság

Világnézetek harca - érvek Isten létezése mellett és a valóság

Az Isten a semmivel össze nem hasonlítható tökéletes, mindenható, mindentudó, az örökké létező, a világ, az ember teremtője!
A minden létező eredete, a világegyetem Teremtője az abszolút szükségszerűen mindörökké létező Isten ami, nem tud nem-létezni!

A teremtéselmélet hívei semmit sem tudnak következetes objektív tudományos módszerrel bizonyítani a teremtésről és az istenről!
A végtelen világegyetemben mindörökké létező és állandóan mozgásban lévő anyag a tudomány által objektíven bizonyított tény!
Minden, aminek a léte a következetesen objektív tudományos módszerrel igazolható, az maga az anyag, bármilyen is a formája!

Amely állítás a következetesen objektív tudományos módszerrel a valóságban nem igazolható az nem fogadható el létezőnek!

Az Isten létének – „Az idő és az esetlegesség érve" bizonyítéka összefoglalva: a körülöttünk lévő dolgok egyrészről létrejönnek és másrészről megszűnnek létezni, vagyis keletkeznek és elpusztulnak; ha a világegyetem létének kezdete van, akkor minden létező eredetét vissza lehetne vezetni egy olyan múltbeli pillanatra, amikor – szó szerint – semmi sem volt, csakhogy a semmiből csak semmi származhat; kell léteznie valaminek, aminek léteznie kell, ami nem tud nem-létezni; kell léteznie végül egy olyan létezőnek, akinek a szükségszerűsége nem másból származik, vagyis egy abszolút szükségszerű létező; ez az abszolút szükségszerű létező Isten; a végtelen idő éppen annyi, mint az örökkévalóság, tehát a létezőnek kell lennie valamijének, ami örökké tart, vagyis ami létezésben marad végtelen ideig tehát kell lennie a létezők birodalmában valaminek, ami nem léphet ki a létből. És ezt a létezőt nevezzük, Aquinói után, „szükségszerűnek". És ez csak Isten lehet.

A lényeg: A világegyetemnek kezdete van, ezt a nem-létezni nem tudó, ezért a mindig létező Isten teremtette.

Néhány gondolat!

Csak az anyag az, ami nem tud nem-létezni, nem teremthető, nem semmisíthető meg, így szükségszerűen a mindörökké létező!
Az anyag létezhet olyan formában is, amit még nem ismer az emberiség!?

Mivel a semmiből csak semmi származhat, sőt még a semmi sem, így, hogy a világegyetem létezzen, valaminek mindörökké léteznie kell. A végtelen világegyetemnek nem lehet kezdete, mert az objektív tudomány eddigi megfigyelései szerint kizárólag csak a mindörökké létező anyagból áll, ami nem tud nem-létezni, és az anyagon kívül mást nem ismer a tudomány. Így minden az anyagon kívüli más valami állítása csak bizonyíték nélküli spekuláció. Ami bizonyíthatóan létezik azaz anyag, bármilyen is a formája. A létező az maga az anyag! Azonban az emberiség még a mi univerzumunk határait sem ismeri, hogy ezen túl mi van, az alapvetően csak a képzelet világa.

Az isten valamit is csak az objektív tudományos módszerrel érdemes vizsgálni!

Az emberi tudomány által ismert anyag a végtelen világegyetemben, az univerzumban, talán a multiverzumban végtelen idők óta mozgásban van, véletlen kölcsönhatásokban változik, fejlődik, de csak a természet törvényei szerint, ez nagyon megalapozott tudományos tény „hipotézis". Mert a következetesen

objektív tudomány szerint az anyag nem teremthető és nem semmisíthető meg! Tehát az anyag nem tud nem-létezni, vagyis az anyag a tudomány szerint mindig létezett és mindig fog létezni. Más objektíven létezőt a tudomány nem fedezett fel. Ezért ami létrejött, annak oka az anyagban rejlő lehetőség. Így ha az isten létezik, akkor az is csak az anyagból lehet csupán. Isten objektív következetesen tudományos vizsgálatánál ezt kell kiindulópontnak tekinteni.

Tehát a feltételezett isten létének mindenképpen kezdete van és csak a mindörökké létező anyagból teremthetett, alkothatott valamit. Ezért a feltételezett isten valami, ha létezik, akkor az is csak az evolúcióval jöhetett létre. Azért „isten valami”, mert objektíven semmit sem lehet tudni róla, csak kitalált, homályos valami.

Azonban az „isten valami”-ről következetesen objektív tudományos megfigyelés vagy következtetés nincs, amin el lehetne indulni az isten felfedezésére.

A végtelen világegyetemben létezik a mi univerzumunk, és talán létezik a multiverzum is, ami kitölti a végtelen világegyetemet, bár erre még nincs bizonyíték, de a mi univerzumunkon túl is léteznie kell az anyagnak, és erre is csak a természet törvényei hatnak, ha eltérően is, mégha ezt nem is ismerjük, és talán sohasem ismerjük meg. A világegyetem csak végtelen lehet, mert a semmi nem lehet a határa az anyagnak. Bár ez spekuláció, de a tudomány által objektíven megismert valóságra alapozott a teremtéselmélettel szemben.

Ötletparádé!

Egy ötlet, ha isten létezik, akkor az is csak az anyagból lehet és csak az anyagból teremthetett!

Ha az isten „teremtette”, alkotta meg a „világot”, az univerzumot, az embert, akkor azt csak a mindörökké meglévő, a valamilyen állapotban lévő anyagból tehette meg. Ha az isten létezik, akkor az is csak az anyagból van, tehát anyagból létrejött valami lehet. Így az istennek is kell lennie „teremtőjének”, alkotójának. Ezért az istent „teremtőnek”, hogy képes legyen „a világot”, az embert teremteni, előbb az evolúcióval ki kellet fejlődnie, így lett az idők folyamán szuperlény, aki létre tudta hozni „a világ” az univerzum és az ember teremtésére képes istent. Persze ez csak spekuláció, de semmivel sem rosszabb, mint az eredeti teremtéselmélet. Erre sincs bizonyíték, de jobban megfelel a valóságnak, mert az anyag nem teremthető, nem semmisíthető meg, mindörökké létezik, és az anyagon, a természet törvényein kívül a következetesen objektív módszerekkel dolgozó tudomány mást nem ismer. Azonban a tudomány és senki más sem ismeri az isten semmilyen objektíven bizonyítható tulajdonságát, így minden istenről tett állítás csak tény nélküli következetlen, tudománytalan spekuláció, fecsegés csupán.

A végtelen méretű és idejű világegyetemben létező univerzum, a multiverzum a tudomány felfedezéseire alapozott hipotézis, amiben az anyag mindörökké állandó mozgásban, változásban van, aminek tulajdonságait az egyetlen hiteles, az objektív valóságot vizsgáló tudomány tárja fel. Az univerzumon kívül, de bárhol létező természetfeletti szellemvilág, a teremtő isten szellem léte a tudomány által nem igazolható, a valóságban nem ellenőrizhető, így csak a képzelet, a spekuláció, a hit logikátlan következetlen állítása, így még hipotézisnek sem felel meg. Valami jelenség objektív hitelességét csak a tudományos módszerrel lehet és érdemes vizsgálni, ami a valóságban is ellenőrizhető. Csak ezen a módon dönthető el a természetfeletti szellemvilág és az isten szellem léte is.

Még egy ötlet, az isten teremtése!

De érthető válik a teremtés hipotézise, ötlete, víziója, ha az istennek is van apja, anyja, szülője, teremtője, így őt is megalkották, megteremttették valamikor a távoli múltban, a végtelen világegyetemben valahol, talán egy másik univerzumban, amit akár hívhatunk a mi univerzumunkon uralkodó „természetfeletti” világnak, de a természet törvényei természetesen ott is kizárólagosan hatnak.

Az isten nemzedéke idővel, az evolúcióval szuperlényé fejlődőt, aki képes volt az anyagból egy pontszerű univerzumot készíteni a végtelen térben, a miénket és a Nagy Bumm!-al az útjára indította. Mivel az isten a létező végtelen térben teremtette a mi univerzumunkat, ami csak egy része a végtelen világegyetemnek, ezért nem lehet mindenható, még akkor sem, ha több „világot” univerzumot, multiverzumot is teremthetett. De az is lehetséges, hogy a végtelen világegyetemben sok isteni teremtő teremt az anyagból végtelen számú univerzumot. Bár a mi istenünk nagyon intelligens alkotó, teremtő, azonban így sem mindenható, mert nem uralja a teljes végtelen teret, annak csak egy részét, mert ő is csak része a végtelen világegyetemnek.

A végtelen világegyetemben, a végtelen időben kifejlődhetnek az evolúcióval szuper intelligens, nagy tudású lények, gondolkodó anyagok, amik az embernél mérhetetlenül többre képesek, de az egész végtelen teret mégsem teremthették, mert ők is csak a részeik ennek. Arról nem is beszélve, hogy csak az anyag a mindörökké létező.

De vajon mi célból készítették az univerzumokat? Azonban úgy tűnik, az univerzum létrejöhet minden külső beavatkozás nélkül is, úgymint a csillagok, a galaxisok, a fekete lyukak. Így jöhetnek létre valójában az

univerzumok is. Az anyagi világ változásában, fejlődésében az objektív tudományos megfigyeléssel nem észlelhető semmilyen tudatosság, kivéve a gondolkodó anyagot. De a szuper isten, a *legfőbb lény* típusú gondolkodó anyagot még nem fedezték fel.

A spekuláció minden objektív tudományos bizonyíték nélkül csak egy jó játék, ha nem valami hamis világnézet az eredménye, ami meghatározza az emberiség létérdekeit, de végül is a semmibe, a nem létezőbe vagy a katasztrófába vezet. Azonban ez a semmibe vezető út a hiszékeny hívő többség kárára kevesek hasznára nagyon praktikus. Bár boldogok a lelki szegények!

Istenének tulajdonneve Jahve. A Kiv 3,13 szerint Isten kinyilatkoztatta Mózesnek a nevét, s ezzel a hatalmát ... **Isten országa**, Isten uralma (gör. baszileia tou Theou, lat. regnum Dei): szentírási fogalom Isten uralmának jelölésére. Az Isten országa képletes kifejezés, nem területileg meghatározott országot jelöl. Beteljesedett állapota a mennyország, de már jelen van a tört-ben és állandóan gyarapodik az Istenhez tartozó emberek lelkében is. ... **mennyország**, mennyek országa (lat. regnum coelorum): a tökéletes boldogság helye, Isten országának beteljesedett állapota. - 1. A vallástört-ben az ég a legfőbb lénynek és más földöntúli hatalmaknak lakóhelye, egyben a transzcendens világ jelképe. ... Isten jelenléte: Isten tulajdonságainak egyike, predikamentális nyugvó, pozitív sajátság. - 1. A Szentírásban. Az ÓSz-ben. Isten szellemiségéből következik, hogy mindenütt jelen van. ... **Isten tulajdonságai** (lat. attributa divina): Isten lényegéből levezethető tökéletességek. - Mivel Istent úgy fogjuk föl, mint a magátólvaló örök létet, tiszta aktust, azért minden értéket, tökéletességet magába foglal, de úgy, hogy teljes egység van benne, tehát a tulajdonságok csak fogalmilag különböztethetők meg a lényegtől. - lexikon.katolikus.hu

Ki teremtette az anyagnélküli természetfeletti szellemvilágban lakó és a semmiből teremtő isten szellemet?

Mivel az isten képzete, hite a teremtéselmélet szerint a legbonyolultabb valami, tehát az isteni szerkezet nem jöhetett létre egy még szuperebb, de legalább hasonló kvalitású valami tevékenysége nélkül, mint például az ember emberpár általi teremtése. Az anyag, az univerzum azonban itt van, de hol van az isten szellem? Hol van és milyen a természetfeletti szellemvilág? Ki teremtett az öreg, az állítólag mindig is létező isten szellemet, a szuperagyat, az anyagnélküli semmiből teremtőt, aki a végtelen világegyetemben az univerzumon, az anyagon, a téridőn kívül a szellemvilágban lakik? Mivel a természetfeletti szellemvilág és az ott lakó isten szellem anyagnélküli ezért elméleti pontszerű méretű, így a téridőn kívüli időtlen, érzékelhetetlen valami. Persze a hatása azért érzékelhető lenne, ha ez nem az ismeretlen eredetű „csoda” lenne. Amit nem ismerünk az nem bizonyíték az isten létére, így a „csoda” sem, egyszerűen csak nem értjük az okát. Tehát az ismeretlen valami az nem bizonyíték az isteni hatásra.

Azonban csak a következetesen objektív tudományos bizonyíték fogadható el valamely dolog, jelenség létének igazolására! A természetfeletti szellemvilágra és az isten szellemre, a legfőbb lényre ilyen objektív tudományos bizonyíték, tény nem létezik.

Ezek szerint az isten szó az isten, Jahve munkakörét jelenti (a semmiből lévő és a semmiből teremtő), vagy a nem létező kitalált valamit, ezért kisbetűvel írandó, mert ez nem a neve, úgymint például az ember szó is csak kisbetűvel írandó.

Egy újabb ötlet, az isten, mint a mindenütt jelenlévő anyag!

Nagyon gyanús, lehet, hogy az isten maga az anyag, ami nem tud nem-létezni? A közönséges anyag az objektív tudomány szerint semmilyen tudattal sem rendelkezik. Mert tudattal csak az evolúcióval kifejlődött gondolkodó anyag, az ember rendelkezik. Ha azonban az isten a mindenütt jelenlévő anyagban létezik, azonos vele, akkor rendelkezik az anyagban rejlő lehetőséggel, így a természet törvényei szerint a vak véletlen kölcsönhatásokban teremtette az embert, aki az evolúcióval ébredt a tudatára, akkor minden a helyére kerül.

De persze ettől a közönséges anyag/isten csak a természet törvényeinek megfelelő képességgel „tudattal” rendelkezik és nem úgy, ahogy az isten szellemet, a mindentudó, mindenhatót a hiszékenyek a teremtéselmélet szerint elképzelik. Ezért a gondolkodás képessége, a tudat létrejötte csak az evolúcióval lehetséges. Ha viszont az isten egyenlő az anyaggal, aki a természet törvényeinek engedelmeskedik, és ez az anyag „tudatossága”, akkor a mindenható, mindentudó, tökéletes isten az maga az anyagban rejlő lehetőség, aki, ami képes volt az emberi tudat evolúcióval való létrejöttének megvalósítására, teremtésére is.

Tehát az anyag az evolúcióval válik gondolkodó anyaggá, az emberben ébred tudatára, így válik, válhat az isten is, szuperlénnyé! A teremtéselmélet szerint az isten a saját képmására teremtette az embert, de az a valószínű, hogy az anyagban rejlő lehetőséggel válhat a gondolkodó anyag emberré és idővel az istenné. Ha nem pusztítja ki önmagát az emberiség, akkor szuperlénnyé válhat az evolúcióval úgy, mint a feltételezett isten. De ez csak egy lehetőség. Ha életképtelen az emberiség, nem képes változni, akkor úgy, mint az evolúcióval sok esetben történik, ki is pusztulhat.

Az ember evolúciója a tudatának a fejlődésével folytatódik. Megismerheti a természet és a társadalom objektíven létező törvényeit, felhasználhatja ezt az emberré válásra, de ez csak a következetesen objektív tudományos módszerrel lehetséges. A teremtéselméletet az emberiségnek el kell vetni, mert az nem az objektív

valóságra épül. A következetesen objektív tudományos módszer, a dialektikus és történelmi materializmus az egyetlen, amivel objektíven megismerhető a világ.

Az univerzum itt van, de hol van az isten?

Az univerzum érzékelhetően itt van, de hol van az isten az univerzumban vagy talán az univerzumon kívül, felette, mellette, alatta, vagy ki tudja hol? Ha a szellemvilágnak nem az érzékelhető univerzumban van a lakhelye, akkor hol van? Ha nem tudjuk érzékelni az istent és csak a spekulálás eredményeként a hívő agyában van a helye, akkor az isten végeredményben csak maga a hívő ember tudatában létező valami! Azonban ez az isten valami csak a képzeletben létezik, mert a párja nincs sehol a valóságban. Vagy van? Ki bizonyította be? A hit erre egyenlő a semmivel!

(idézet: Húsz érv Isten létezése mellett)

3. Az idő és az esetlegesség érve

1. Megfigyelhetjük, hogy a körülöttünk lévő dolgok egyrészről létrejönnek és másrészről megszűnnek létezni, vagyis keletkeznek és elpusztulnak. Egy fa pl. hoz egy pici hajtást, ami csodálatosan kivirágzik, majd a virág elszárad és elhal.

2. Ha valami keletkezhet vagy elpusztulhat, akkor léte nem szükségszerű, hanem esetleges; a nemlétezés egy valóságos lehetőség számára.

3. Tételezzük fel azt, hogy nincs semmi, aminek a léte szükségszerű; vagyis, hogy a nemlét valóságos lehetőség minden számára.

4. Akkor viszont most, ebben a pillanatban semmi sem létezne. Ugyanis

5. Ha a világegyetem létének kezdete van, akkor minden létező eredetét vissza lehetne vezetni egy olyan múltbeli pillanatra, amikor – szó szerint – semmi sem volt. Csakhogy

6. A semmiből csak semmi származhat. Tehát

7. A világegyetemnek nem lehet kezdete.

8. De most tételezzük fel, hogy a világegyetem sohasem kezdődött, vagyis végtelen idő óta létezik. Akkor viszont a kozmikus történelem végtelen hosszú fennállása alatt az összes létezőnek már meg kellett legyen az a beépített lehetősége, hogy ne legyen, vagyis ismét csak a semminél vagyunk. De

9. Ha egy végtelen időben ez a lehetőség egyszer sem valósult meg, akkor egyáltalán nem lehet tényleges lehetőség. Tehát

10. Kell léteznie valaminek, aminek léteznie kell, ami nem tud nem-létezni. Ezt a létformát nevezzük szükségszerűnek, vagyis van egy szükségszerű lét.

11. Ez a szükségszerű lét vagy magukhoz a dolgokhoz tartozik vagy valami másból származik. Ha másból származik, akkor kell léteznie végül egy olyan létezőnek, akinek a szükségszerűsége nem másból származik, vagyis egy abszolút szükségszerű létező.

12. Ez az abszolút szükségszerű létező Isten.

1. kérdés: De ha valaki egész nap nem megy ki a házából, attól még a lehetősége megvan arra, hogy ezt megtegye. Miért lehetetlen, hogy az univerzum még létezik, még ha meg is van arra az eshetősége, hogy elpusztuljon?

Válasz: A két eset nem egészen azonos. Kilépni egy házból egy adott nap, valami olyan, amiről valaki úgy dönthet, hogy vagy megteszi, vagy nem. De ha a nemlétezés egy valódi eshetőség a számára, akkor az egy olyan létező, ami nem tarthat örökké (ez nem választás kérdése). Más szavakkal, a nemlétezés eshetőségének beépítettnek kell lennie, beprogramozott, a teljes természetének a része, egy szükségszerű tulajdonság. És ha minden dolog ilyen, akkor hogyan létezhetnek még egy végtelen időtartam után? A végtelen idő éppen annyi mint az örökkévalóság. Tehát a létezőnek kell lennie valamijének, ami örökké tart, vagyis ami létezésben marad végtelen ideig. Tehát kell lennie a létezők birodalmában valaminek, ami nem léphet ki a létből. És ezt a létezőt nevezzük, Aquinói után, „szükségszerűnek”. És ez csak Isten lehet.

(idézet: Marxista fogalomlexikon)

Isten: természetfeletti mindenható lénynek, a „világ teremtőjének” és „irányítójának” fantasztikus alakja; a zsidó vallásban – Jahve, az iszlámban – Allah, a kereszténységben – a Szentháromság (az Atya-, a Fiú- és a Szentlélekisten) stb. az istenképzetek alkotják a vallás mai formáinak alapját. A vallás korai fejlődési szakaszaiban az isten fogalma még nem létezett (Totemizmus, Fetisizmus, Animizmus). Amikor felbomlott az

ősközösség, fejlődésnek indultak a törzsi egyesülések, kialakultak az osztályok és az állam, törzsi és állami istenek alakjai tűntek fel. Az egy és mindenható Istenről, a mennyei uralkodóról alkotott képzet „csak képmása az egy ….. keleti despotának”. A teológia felhasználja az idealizmust, amely fiziológiailag próbálja bizonyítani Isten létét, szépítgeti és elhomályosítja az Isten eszme tartalmát, és Istent úgy igyekszik feltüntetni, mint abszolút eszmét, világakaratot, valamiféle személytelen racionális princípiumot. A marxizmus leleplezte az Isten-eszme reakciós voltát és tarthatatlanságát, kimutatta, mennyire hiábavaló az Isten-eszme védelme, amikor azt a természet- és társadalomtudomány egész fejlődésmenete cáfolja. Lenin ezt írta: „*Az isten (történelmileg és köznapi élet értelmében véve) mindenekelőtt olyan eszmék komplexuma, amelyeket a külső természet és az osztályelnyomás által megfélemlített ember ostoba tehetetlensége szült – olyan eszmék komplexuma, amelyek állandósítják ezt a tehetetlen félelmet, elaltatják az osztályharcot*”.

*

A tökéletességi fokozatok érve és a valóság

Világnézetek harca - érvek Isten létezése mellett és a valóság

Az Isten a semmivel össze nem hasonlítható tökéletes, mindenható, mindentudó, az örökké létező, a világ, az ember teremtője!
A tökéletesség forrása az abszolúte tökéletes létező – a „minden létezők Létezője”, „minden tökéletesség Tökéletessége” – Isten.

A teremtéselmélet hívei semmit sem tudnak következetes objektív tudományos módszerrel bizonyítani a teremtésről és az istenről!
A végtelen világegyetemben mindörökké létező és állandóan mozgásban lévő anyag a tudomány által objektíven bizonyított tény!
Minden, aminek a léte a következetesen objektív tudományos módszerrel igazolható, az maga az anyag, bármilyen is a formája!

Amely állítás a következetesen objektív tudományos módszerrel a valóságban nem igazolható az nem fogadható el létezőnek!

Az Isten létének – „A tökéletességi fokozatok érve” bizonyítéka összefoglalva: a körülöttünk lévő dolgok bizonyos módokon különböznek egymástól; mindannyian elismerjük, hogy az értelmes létező jobb, mint a nem értelmes létező; a tökéletességi fokozatok a létezők velejárói, és létet *okoznak* a véges teremtményben, akkor kell lennie egy „leg-”-nek, az összes hozzánk tartozó, létezőként felismert tökéletesség forrásának és valódi alapmértékének; Ez az abszolúte tökéletes létező – a „minden létezők Létezője”, „minden tökéletesség Tökéletessége” – Isten.

A lényeg: Kell lennie egy tökéletes létezőnek, ami a tökéletesség forrása, ez az Isten.

Néhány gondolat!

Tökéletes, az mi fán terem?
A tökéletes valami csak a gondolatban létezhet, vagy még ott sem, a valóságban azonban nincs ilyen!
Azonban, ha a gondolatban létezőt alaposan megvizsgáljuk, az bizony nem tökéletes!
Minden forma, minden jelenség keletkezik, változik, majd megszűnik, ezért semmi sem lehet tökéletes!
Egyedül az anyag a tökéletes, mert mindörökké létezik!

Tökéletes nincs az univerzumban, csak a különböző formában létező anyag, ami a vak véletlen kölcsönhatásokban, állandó változásban, mozgásban, átalakulásban van, és csak a természet törvényeinek engedelmeskedik. Az így létrejött formák azonban nem tökéletesek, mert létrejönnek, változnak, majd megszűnnek, korlátaik, hibáik, ellentmondásaik vannak, kölcsönhatásokban léteznek, sérülékenyek. Bár a létrejött formák lehetnek valóban csodálatosak is, de állandóan változnak, végül megszűnnek, így nem tökéletesek.

Mivel a világegyetemben nincs megfigyelt és mindörökké létező változatlan tökéletes forma, így tökéletes forma minta sincs, ami alapján a tökéletes isten tudatosan létrehozta a létezőket. A tökéletes forma megvalósíthatatlan, mert a tapasztalat szerint minden létrejövő forma változik, majd idővel megszűnik és átalakul más formákká. A formák változásának az oka az anyag mindörökké történő mozgása, a formák külső-belső kölcsönhatásai, a dialektikus ellentmondásai, ami minden formát idővel megváltoztat, majd megszüntet.

Ellentétek Egységének és Harcának Törvénye: a valóság és az emberi megismerés egyetemes törvénye, amely a materialista dialektika lényegét, „magvát” alkotja. Minden objektum ellentéteket rejt magában. Ellentéteken a dialektikus materializmus olyan mozzanatokat, „oldalakat” stb. ért, amelyek (1) megbonthatatlan egységben vannak, (2) kölcsönösen kizárják egymást, mégpedig nemcsak különböző, hanem ugyanazon vonatkozásban is, vagyis (3) kölcsönösen áthatják egymást. Egységük viszonylagos, harcuk abszolút. Az ellentétek harca azt jelenti, hogy az ellentmondás a tárgy lényegén belül szüntelenül megoldódik, és ugyanolyan szüntelenül újra képződik, ez pedig a régi tárgynak új tárggyá való átalakulására vezet. Ez a törvény ily módon megmagyarázza minden mozgás objektív belső „forrását”, nem folyamodva semmiféle külső erőhöz, s lehetővé teszi a mozgásnak önmozgásként való értelmezését. Feltárja a tárgyak sokféleségének igazi konkrét egységét, mint konkrét, nem pedig holt azonosságát. Ezáltal lehetővé teszi a tárgy konkrét teljességének és fejlődésének a „fogalmak logikájában” való reprodukálását. Éppen ezért alkotja ez a törvény a dialektika „magvát”. Ez fejezi ki legtömörebben a dialektikus és metafizikus gondolkodás ellentétességét. - Marxista fogalomlexikon

Ellentmondás: a dialektika kategóriája, amely mindenfajta mozgás belsőforrását a változás és a fejlődés alapelvét fejezi ki. a dialektikát éppen az különbözteti meg a metafizikától, hogy elismeri az ellentmondást a külvilág tárgyaiban és jelenségeiben. „A … dialektika annak az ellenmondásnak a tanulmányozása, amely magában a tárgyak lényegében rejlik…”(Lenin művei). A gondolkodásban, a fogalmakban és elméletekben tükröződő dialektikus ellentmondásokat meg kell különböztetni az úgynevezett „logikai” ellentmondásoktól, amelyek a gondolkodásban rejlő zavart és következetlenségeket fejezik ki. Az ellentmondás két oldalának egymáshoz való viszonyát az ellentétek egységének és harcának törvénye fejezi ki. - Marxista fogalomlexikon

Vajon létezhet a teremtéselmélet szerinti tökéletes isten, aki a tökéletes mintákat kiagyalta, aki ezek alapján mégsem tudott tökéleteseket teremteni? Tökéletes, hibátlan, ellentmondásoktól mentes forma minta nincs, így ez alapján létrejövő forma sem létezhet! Nem is létezik!

Mert a tapasztalat szerint tökéletes, hibátlan, külső-belső kölcsönhatásoktól, dialektikus ellentmondásoktól mentes nincs, a világegyetemben ilyennek nyoma sincs, így ilyet az isten sem teremtethetett, tehát, ha létezne az isten, nem lehetne tökéletes, mert tökéleteset nem lehet teremteni. Vagyis tökéletes isten sem létezhet. Ha mégis létezne valami szuper intelligens lény, amit nevezzünk istennek, az biztosan nem lehetne tökéletes, legfeljebb csodálatos nagy tudású valami.

De, ha tökéleteset tudott volna teremteni az isten, akkor a teremtménye, akit a képmására teremtett, az ember is, a tökéletes, hibáktól mentes istenhez hasonló lenne. Az ember a teremtéselmélet szerint az isten teremtménye, képmása, akit azonban a tudástól megfosztott, ezért nagyon tökéletlen, így az istennek az ember mintája is tökéletlen forma. Arról nem is beszélve, hogy az állatvilágban az ember nagyon is csenevész forma. Igazából csak a gondolkodóképességével, a tudatával, a világ objektív megismerésének képességével, a fejlett társadalmi forma kialakításával múlja felül a többi élőlényt. Bár ez nem semmi … csodálatos dolog!

Tehát a feltételezett teremtő istennek nincsenek tökéletes ember mintái vagy nem az alapján teremtette az embert. Mivel az isten útjai kifürkészhetetlenek, ezért lehet, hogy ez a tökéletlen ember, az ehhez passzoló minta alapján készült, ami azonban így tökéletes, bár tökéletlen, de fejlődőképes.

A teremtéselmélet szerinti tökéletes, a természetfeletti szellemvilágban létező isten szellem léte azonban a következetesen objektív tudományos módszerrel nem igazolható. A természet korántsem tökéletes teremtőre vall. Az anyag azonban mindörökké létezik, mégha a létrejött formák tökéletlenek is, így csak az anyag a tökéletes. Még akkor is, ha állandóan változik, de képes a gondolkodó anyaggá fejlődni, és még ki tudja mivé, talán még az istenné, a szuperlénnyé is. Az objektív valóságban azonban a minták, amivé az anyag változni, fejlődni képes az anyagban rejlő lehetőségek.

Tehát az anyag a tökéletes, mert mindörökké létezik és a természet törvényei segítségével képes a legváltozatosabb formákba változni, ami azonban már nem tökéletes. Az anyag minden tudatosság és cél nélkül a vak véletlenben is csodálatos formákba képes változni. A tudomány ennél többet nem tud kimutatni, de a spekuláció, a hit, a teremtéselmélet, ami még bizonyítást sem követel az nem sokat ér, valójában semmit.

Ami változik, mert nem tud ellenállni a vak természetben létező kölcsönhatásoknak, erőknek az nem tökéletes. Az anyag minden része kénytelen állandóan változni, tehát a létező anyagi formák nem tökéletesek, nem állandóak, így minden változata sem lehet tökéletes. A formák lehetnek nagyszerűek, csodálatosak, de nem lehetnek tökéletesek. Talán egyetlen valami lehet tökéletes, a mindörökké létező anyag, ami lehetőség a létrejövő változatos és sokféle formáknak, lehetőség a gondolkodó anyag az ember létrejöttére is, és talán az isten szuperlény létrejöttére is.

A teremtéselmélet szerint az ember a tökéletes isten teremtménye, de az ember semmilyen részére, szervére nem lehet azt mondani, hogy megfelelően működik, nagyon hiányosak, korlátosak a képességei. Pedig az isten az embert a teremtéselmélet szerin a saját képmására formálta, de nem adott neki tudást. Vajon milyen lehet az isten, akinek a képmása a tökéletlen ember. Azzal a különbséggel, hogy az isten a teremtéselmélet szerint a mindentudó, mindenható, tökéletes szellemi lény. Bár, ha az isten az szellem, akkor hogyan hasonlíthat az emberre. Ki tudja, talán az ember csak az isten szellem egyik lehetséges formája. Hmmm …

A teremtéselmélet szerint az isten nem adott tudást az embernek és az isten egyháza mindent megtett, hogy ez így is maradjon. A tudást az embernek saját magának kell megszereznie az isten és a hívei ellenére. Azonban az ember a hiányosságait a tudomány megismerésével és az eredményeinek felhasználásával korrigálja, eddig egészen jó eredménnyel.

A tökéletlen emberi szem a teremtés vagy az evolúció eredménye?

Az ember szeme a tökéletlenség szimbóluma lehetne. Az ember nem képes valódi három dimenzióban látni a három pláne a négy térdimenziós világot. Így csak a tudata jelentős hibával és processzorkapacitással korrigálja ezt a tökéletlenséget, de így is csak a 3D-ig jut el. Ám azt rebesgeti az objektív tudományos világ, hogy az univerzumunk talán négy térdimenziós vagy még több is. Ebből azonban nem láthatunk semmit, pedig lehet, hogy ott van az isten szellem és a természetfeletti szellemvilág. (Talán éppen ezért!?) Az isten, ha ő teremtette az emberi szemet, akkor nagyon spórolt a képességeinek tervezésénél és a létrehozásánál.

Bár, az isten útjai kifürkészhetetlenek. De lehet, hogy az isten is ilyen tökéletlen szemmel rendelkezik? Bár, ha a negyedik térdimenzióban van a lakhelye, akkor bizonyára nem. Kár, hogy az isten az embernek nem teremtett jobb szemet. Mert akkor talán láthatnánk az istent. Miért nem akarja az isten, hogy lássuk?

A tudomány szerint a szem az evolúcióval a kezdetlegesből fejlődött ki, tehát az isten nem teremthette az embert saját képmására, legfeljebb egy lebutított verziót hozhatott létre, aki csak 2D-ben lát, és csak a tudata segítségével képes a 3D-és érzékelésre. Talán az ember gondolkodóképessége lehetővé teszi a tudomány fejlődésével a negyedik térdimenzió megismerését is.

A tudomány szerin azonban az élet kialakul a véletlen kölcsönhatásokban minden isteni tudatosság nélkül, és az evolúcióval kifejlődnek az élthez szükséges szervek, csak erre vannak objektív bizonyítékok.

Isten megteremtette az embert, saját képmására, az Isten képmására teremtette őt, férfinak és nőnek teremtette őket. - szentiras.hu

Minden forma keletkezik, átalakul, majd megszűnik. Az univerzum (a világ) és az ember a hívők által elfogadott teremtője az isten nem tökéleteset, nem véglegeset teremtett, tehát nem mindentudó, nem mindenható, nem tökéletes. Ha a feltételezett isten tökéletes lenne, akkor a teremtményeinek is tökéletesnek kell lennie, de ez nem így van.

De mi van akkor, ha ez a tökéletlenség vezet, közelít a tökéleteshez, mégpedig az evolúcióval és a tudományok megismerésével, de ebben a fejlődésben az isten semmit sem segít, legalábbis ennek nyoma sincs.

Viszont a hívei a tudomány fejlődését az emberiség eddigi története során tűzzel-vassal gátolták, a tudomány embereit elégették, nyársra húzták és ma is mindent megtesznek a tudománytalan világnézetükért. Vajon miért?

A természetnek azonban vannak törvényei és ez a forrása a létrejött formáknak. Csak az a forma jöhet létre, ami engedelmeskedik a természet törvényeinek és megvannak a létrejöttének a feltételei. Az anyag, a természet törvényei tették lehetővé a létrejött formákat, de ebben az isten hatását a tudomány nem fedezte fel.

Ötletparádé!

Az isten az evolúciót használta az ember teremtéshez!

Azonban az is lehetséges, hogy az isten nem is akart tökéleteset alkotni. Ezért fejlődőképes anyagi formákat alkotott (teremtett), a mindörökké létező anyagból, amelyek a természet törvényei szerint mozognak, változnak, fejlődnek. Előkészítette a Nagy Bumm-ot, beállította a paramétereket (az alapvető természeti állandókat), majd elindította, had alakuljon a természet törvényeivel, az előre beprogramozottak szerint. Ez elég jól működik, képes volt az evolúcióval a tudatos embert, a gondolkodó anyagot ez a rendszer létrehozni. Tehát ezek szerint az isten olyan szuper lény, ami képes a mindörökké létező anyagból a természet törvényeinek a felhasználásával, a paramétereinek beállításával a végtelen világegyetemben egy fejlődőképes univerzumot megalkotni. Ez nem semmi! Ha így volt! De persze erre semmi tény nem lelhető fel, ez is csak egy spekuláció, mint a teremtéselmélet.

Az isten nem képes tökéleteset teremteni?

Azonban az isten a „minden létezők Létezője", „minden tökéletesség Tökéletessége" mitől lett ilyen? Ki tanította meg erre? De valóban tökéletes? A világ tele van problémákkal, ellentmondásokkal, katasztrófákkal, az emberiség szenved, pusztul. Lehet, hogy az isten nem szereti az emberiséget? Lehet, hogy az isten nem képes tökéletes emberiséget teremteni? Lehet, hogy az isten élvezi az emberiség szenvedését, az emberiség nyomorát, pusztulását? Miért kell az emberiségnek az evolúcióval fejlődnie, hogy tökéletesebb legyen? A hívei miért üldözik az objektív tudományos fejlődést? Az ilyen teremtő isten nem tökéletes, mert a teremtménye egy fusi munka. De attól tartok ez volt a terve a „jóistennek", vagy csak erre volt képes. Hmmm … hát létrehozta az ördögöt is, erre a gyalázatra is képes volt. Ez undorító! De lehet, hogy ennek is van haszna az emberiség számára? Csupa a következetesen objektív tudományos alapon megválaszolhatatlan kérdések, pont úgy, mint az isten léte.

Mivel az isten semmilyen objektív tulajdonsága tudományosan nem ismert, nem megfejthető, nem megfigyelhető, így minden a tökéletességére, egyáltalán a létére utaló állítás csak képzelgés csak spekuláció lehet! A tökéletes isten olyan tökéletlen emberiséget teremtett, amelyik szabad akaratából ki is pusztíthatja magát? Valami itt nem stimmel. Ennél sokkal értelmesebb a tudomány által igazolt evolúció, bár így is veszélyes az emberiség önmagára.

Az isten szándékosan tökéletlennek teremtette az embert, logikusan ez is kispekulálható!

Az emberiség a társadalomban nem képes még az isteni tanítással sem a tökéletes létre, sőt. Mert élnie kell, mint az állatoknak harcolnia kell, sajnos szükségszerűen néha gonosznak kell lennie embertársaival, és gonosz is. Úgy tűnik az isten az embert tökéletlennek teremtette és az emberré válásában magára hagyta őt. Vagy emberré válik vagy nem, bár isten útjai kifürkészhetetlenek. Minden hibáját az emberiségnek magának kell elszenvednie és tanulnia belőle. De sajnos az istennek a valóságban nyoma sincs ebben a küzdelemben, legfeljebb csak a képzeletben. A hamis, tudománytalan tanítás ezen nem segít. A megoldás nem lehet más, mint

megismerni az objektív valóságot és alkalmazni az emberiség érdekében a humánus emberré válásra. Csak így lehet egyre tökéletesebb az emberiség. Lehet, hogy ez az isten terve?

Egy tökéletes lény csak a tudományos módszerrel gondolkodhat, ha tökéletes az isten, akkor a hívei, akik mindenkor üldözték a következetes tudományos módszer kifejlődését a történelem folyamán, talán nem is őt követik.

Az elképzelt isten úgy tűnik nem tökéletes, legalábbis az emberek által ismert létező világ vizsgálata azt mutatja, hogy rengeteg ellentmondás van, ami állandó változást okoz. Pont úgy, ahogy a létező anyagi világban a tudomány megismeri az univerzumot. De ez a rejtőzködő, a fel nem fedezett isten nélkül is így van. A természeti és társadalmi törvények nem a tökéletességről szólnak, hanem az ellentmondásokra épülő változásról, fejlődésről, a dialektikus és történelmi materializmusról, az evolúcióról. A tudományok által megismert törvényekben sehol nincs szükség a tökéletes (tökéletlen) isten létére, nagyon jól (vagy rosszul) működik ez nélküle is.

(idézet: Húsz érv Isten létezése mellett)

4. A tökéletességi fokozatok érve

Figyeljük meg, hogy a körülöttünk lévő dolgok bizonyos módokon különböznek egymástól. Egy színárnyalat pl. világosabb vagy sötétebb, mint egy másik; egy frissen sütött almás pite forróbb mint az, amelyet órákkal korábban kivettek a sütőből; egy ember élete, aki szeretetet ad és kap, jobb mint azé, akinél ez nem történik meg.

Így a dolgokat a „több” és „kevesebb” fogalmakkal rendezhetjük el. És amikor ezt tesszük, akkor magától értetődő módon helyezzük el őket a „legtöbb” és a „legkevesebb” közötti skálán. Pl. Úgy gondolunk a világosabbra, mint ami a tiszta fehér ragyogásához közelít, és a sötétebbre, mint ami az átláthatatlan koromsötét felé közelít. Ez azt jelenti, hogy úgy gondolunk rájuk, mint a legtávolabbitól való „távolságra”, és mint egy tulajdonságra a „több” vagy „kevesebb” fokozatokon, amit teljes mértékben a legtávolabbi birtokol.

Néha az, ami a különbséget teszi a „több” és „kevesebb” között, szó szerinti távolság a legtávolabbitól. Pl. a dolgok forróbbak vagy kevésbé forróak, akkor amikor több vagy kevesebb távolságra vannak a hőforrástól. A forrás közli azokkal a dolgokkal a hő minőségét, amit azok birtokolnak nagyobb vagy kisebb mértékben. Ez azt jelenti, hogy az általuk birtokolt hő értéket egy rajtuk kívülálló forrás okozza.

Nos, amikor a dolgok jóságára gondolunk, akkor ez annak a része, hogy mit gondolunk arra vonatkozóan, hogy mennyire részesednek a létben. Hisszük, pl., hogy egy szilárd és tartós létező jobb, mint egy olyan, ami múlandó és ingatag. Miért? Mert megértjük egy mély (de nem mindig tudatos) szinten, hogy a lét minden érték forrása és feltétele; végsősoron a lét jobb mint a nemlét. Így felismerjük mindazoknak a létezésmódoknak a benső felsőbbrendűségét, amelyek kiterjesztik a lehetőségeket, amelyek megszabadítanak bennünket az anyag szűkös börtönéből, és hozzájárulnak ahhoz, hogy más dolgok létéből részesedjünk, gazdagítva és gazdagodva általuk. Más szavakkal, mindannyian elismerjük, hogy az értelmes létező jobb, mint a nem értelmes létező; hogy az olyan létező, mely szeretetet kaphat és adhat jobb, mint az, amely nem képes ilyenre; hogy a mi létmódunk jobb, gazdagabb és teljesebb, mint egy kőé, egy virágé, egy kukacé, egy hangyáé, vagy akár egy kisfókáé.

De ha ezek a tökéletességi fokozatok a létezők velejárói, és létet *okoznak* a véges teremtményben, akkor kell lennie egy „leg-”-nek, az összes hozzánk tartozó, létezőként felismert tökéletesség forrásának és valódi alapmértékének.

Ez az abszolúte tökéletes létező – a „minden létezők Létezője”, „minden tökéletesség Tökéletessége” – Isten.

1. kérdés: Az érv egy valóban „jobb”-ot tételez fel. De vajon nem pusztán szubjektív-e az összehasonlított értékekről való minden ítéletünk?

Válasz: éppen maga a kérdést feltevő válaszolja meg ezt. Ugyanis a kérdező nem kérdezhetné meg ezt, hacsak nem gondolja azt, hogy jobb lenne így tennünk, mint nem, és valóban jobb megtalálni az igaz választ, mint nem. Beszélhetünk a szubjektivizmusról, de élni nem tudjuk.

(idézet: Marxista fogalomlexikon)

Idealizmus: filozófiai irányzat, amely a filozófia alapkérdésének megoldása tekintetében a materializmussal ellentétes, amennyiben a szellemi, a nem anyagi elsődlegességéből és az anyagi másodlagosságából indul ki. Ez viszi közel a valláshoz, amely szerint a világ időben és térben véges, s az isten teremtette.

Az idealizmus a tudatot a természettől elszakítva vizsgálja, s így szükségképpen misztifikálja mind az emberi tudatot, mind a megismerési folyamatot, és rendszerint szkepticizmust és agnoszticizmust hirdet. A materialista determinizmussal a következetes idealizmus a teleologikus felfogást állítja szembe.

A burzsoá filozófusok az „idealizmus” kifejezést több értelemben használják, magát az irányzatot azonban az egyetlen igazi filozófiának tekintik. A marxizmus-leninizmus bebizonyította e filozófia tudományos tarthatatlanságát, de ellentétben a metafizikus és vulgáris materializmussal, amely az idealizmust csupán képtelenségnek és ostobaságnak tartja, hangsúlyozza, hogy a filozófiai idealizmus bármely konkrét formájának ismeretelméleti gyökerei vannak.

Az elméleti gondolkodás fejlődése során az idealizmus lehetősége – a fogalmaknak tárgyuktól való elszakítása – már a legelemibb absztrakcióban fennáll. Ez a lehetőség csak az osztálytársadalom viszonyai között válik valósággá, ahol az idealizmus úgy jelenik meg, mint a mitológiai, fantasztikus vallási képzetek folytatása tudományos köntösben.

Társadalmi gyökereit tekintve az idealizmus a materializmussal ellentétben, rendszerint azoknak a konzervatív és reakciós rétegeknek és osztályoknak a világnézeteként jelentkezik, amelyek nem érdekeltek a valóság hű tükrözésében, a termelőerők fejlesztésében és a társadalmi viszonyok gyökeres átalakításában.

Az idealizmus abszolutizálja az emberi megismerés fejlődése során szükségszerűen felmerülő nehézségeket, s ezáltal fékezi a tudományos haladást. Mindezek ellenére az idealizmus egyes képviselői új ismeretelméleti kérdések felvetésével és a megismerési folyamat formáinak értelmezésére tett kísérletekkel ösztönzően hatottak több filozófiai probléma kidolgozására (pl. Hegel a fogalmak dialektikájában „megsejtette” a dolgok dialektikáját).

Ellentétben a polgári filozófusokkal, akik az idealizmus sokféle önálló formáját különböztetik meg, a marxizmus-leninizmus az idealizmus valamennyi válfaját két csoportra osztja: objektív idealizmus, amely a valóság alapjául egy megszemélyesített vagy személytelen szellemet, valamiféle világfeletti Én tudatát fogadja el, és szubjektív idealizmusra, amely az egyéni tudatra építi a világot. A szubjektív és az objektív idealizmus közti különbség nem abszolút. Egyrészt sok objektív idealista rendszer tartalmaz szubjektív idealista elemeket, másrészt a szubjektív idealisták, a szolipszizmus elkerülése végett gyakran objektív idealista álláspontra helyezkednek.

*

A megtervezettség érve és a valóság

Világnézetek harca - érvek Isten létezése mellett és a valóság

Az Isten a semmivel össze nem hasonlítható tökéletes, mindenható, mindentudó, az örökké létező, a világ, az ember teremtője!
A természet, az univerzum világa egy mindent átjáró rend és értelmesség világa, tudatos szándék eredménye, a teremtő Isten műve!

A teremtéselmélet hívei semmit sem tudnak következetes objektív tudományos módszerrel bizonyítani a teremtésről és az istenről!
A végtelen világegyetemben mindörökké létező és állandóan mozgásban lévő anyag a tudomány által objektíven bizonyított tény!
Minden, aminek a léte a következetesen objektív tudományos módszerrel igazolható, az maga az anyag, bármilyen is a formája!

Amely állítás a következetesen objektív tudományos módszerrel a valóságban nem igazolható az nem fogadható el létezőnek!

Az Isten létének – „A megtervezettség érve” bizonyítéka összefoglalva: vajon a természetben a rend és a szépség egy értelmes terv és tudatos szándék eredménye-e?; az univerzum elképesztő mennyiségű értelmességet mutat fel; ez az értelmes rend vagy a véletlen, vagy egy értelmes terv eredménye; tehát az univerzum egy értelmes terv eredménye; a terv csak értelmes létezőtől eredhet, egy tervezőtől; tehát az univerzum egy értelmes Tervező eredménye; az evolúció semmiképpen sem ad számot a mindenütt jelenvaló rendről és a természet értelmességéről; az univerzum világa egy mindent átjáró rend és értelmesség világa; nincs okunk egy körülöttünk lévő káoszban hinni, hanem minden érv amellett szól, hogy nincs ilyen; De mi van akkor, ha az általunk tapasztalt rend pusztán a mi elménk szüleménye?; ha valami gondolatban nem létezhet, akkor nem mehetünk tovább és nem mondhatjuk, hogy mindazonáltal a valóságban létezik.

A lényeg: A természet, az univerzum világa egy mindent átjáró rend és értelmesség világa, tudatos szándék eredménye és ez nem a véletlen, ezt nem az evolúció hozta létre, hanem a teremtő Isten.

Néhány gondolat!

A rendet, az „értelmet” az univerzumban a természet törvényei jelentik, így csak az jöhet létre, ami ennek megfelel!
Minden, ami létrejött, ami létre jöhet az csak az anyagban lévő lehetőség!
Az evolúcióval a gondolkodó anyag, az ember is létrejött, mert az anyag a természet törvényeivel ezt is lehetővé teszi!
A világegyetemben, ha megvannak a feltételei a gondolkodó anyag létrejöttének, akkor az az evolúcióval létrejön!
A gondolkodó anyagon kívül tudattal, értelemmel a következetesen objektív tudomány szerint más nem rendelkezik!

A világegyetemben a természet törvénye a rend őre!

A világegyetemben a természet rendjét, az „értelmét” a következetesen objektív tudomány szerint csak a természet törvényei szabályozzák. Ez egyaránt igaz a vak véletlen kölcsönhatásokban és a gondolkodó anyag

célszerű tevékenységével létrejövő formákra is. A gondolkodó anyag, az ember a természet törvényeit csak megismerheti és felhasználhatja a saját érdekében, de a feltételezett isten sem tehetne másként.

Bármilyen formának, ha megvannak a létrejöttéhez szükséges feltételek, akkor az létre fog jönni!

Így az adott körülmények között létrejövő stabil képződmények megmaradnak, az instabilak pedig felbomlanak, a rend ezt jelenti. Azonban ami nem felel meg a természet törvényeinek, az nem jön és nem is jöhet létre. Az instabil formák ritkábbak, mert hamar felbomlanak, így az univerzumot a viszonylag stabil formák uralják, amelyek idővel megváltoznak, átalakulnak, megsemmisülnek, utat nyitnak az újabb formáknak. Az anyag, a gondolkodó anyag célszerű tudatos tevékenységén kívül, a véletlen kölcsönhatások szerinti minden tudatosság nélkül mozog, változik, fejlődik a különböző formákba, ami a tapasztalat szerint és tudományosan bizonyíthatóan a teljes univerzumban egyformán meglévő tulajdonság. Másra nincs következetesen objektív tudományos bizonyíték.

A kozmológiai elv: A fizika általános elve, hogy a természeti törvények a tér minden pontjában és minden időben ugyanazok. Ez általánosan elfogadott elv, mert az eddigi összes megfigyelés megmagyarázható úgy, hogy a földi fizikát alkalmazzuk a földön kívüli világ leírására is; ezzel az elvvel ellentmondó megfigyelés pedig még nem született. Egészen addig, amíg nem figyelünk meg valamit, ami a jelenleg ismert természeti törvények általánosságát egyértelműen cáfolja, ezt az elvet kell alkalmaznunk a Világegyetem leírásához. Ez a szabály a fizika ismeretelméletében gyökeredzik, miszerint ha két lehetőség ugyanolyan jól megmagyarázza a megfigyeléseinket, akkor az egyszerűbbet fogadjuk el (Ockham-borotva elve). … **A kozmológiai elv** ehhez az általános fizikai elvhez hasonló. Az eddigi megfigyelések szerint a Világegyetem nagy léptékben mindenhol teljesen ugyanolyan. A kozmológiai elv tehát azt mondja ki, hogy bármilyen irányban és bármilyen messze tekintünk, ugyanazt a világot látjuk majd, mint ami magunk körül létezik. Pontosabban megfogalmazva: a Világegyetem izotrop (tetszőleges irányba nézve ugyanolyan) és homogén (bármely távolságban ugyanolyan). Így tehát nemcsak a fizikai törvények, de az anyag nagyléptékű szerkezete, annak összetétele, a Világegyetem fejlődése, tágulása stb. is hasonló a Világegyetem minden pontján. - csillagaszat.hu

A formák keletkezése

Amelyik forma létrejöttének megvannak a feltételei az létre fog jönni, ez tény! De a formák létrejöttéhez nincs szükség csak a mindörökké létező és mozgásban lévő anyagra és a természet törvényeire, így a formák, ha megvannak a feltételek a véletlen kölcsönhatásokban is létrejönnek. Ebben a folyamatban a következetesen objektív tudomány szerint az úgynevezett természetfeletti erők nem vesznek részt, ilyen erő nem létezik.

A gondolkodó anyag, az ember a formák létrehozásában kivétel, mert tudattal rendelkezik és gondolkodni képes, céltudatosan hozza létre a számára megfelelő formákat. A gondolkodó anyag olyan formákat is létre tud hozni, ami a természetben a vak véletlen kölcsönhatásokban nem jöhet létre, ami azonban csak az anyagban rejlő lehetőség. Azonban, ami az idők folyamán a vak véletlen kölcsönhatásokban létrejött, az szintén csak az anyagban rejlő lehetőség.

A természet törvényei felett, ellenére nem lehet tenni, csak megismerni és céltudatosan felhasználni azt!

A világmindenségben a véletlen kölcsönhatásokban létrejöttek a különböző formák, az atomok, a molekulák, a csillagok, a galaxisok, a szerves anyagok, az élővilág és az ember is, mert megvoltak a feltételek. De valami teremtő isten féle hatása a következetesen objektív tudományos módszerrel nem fedezhető fel ezeknek a formáknak a létrejöttében. Nincs olyan a következetesen objektív tudományos módszerrel ismert jelenség és nem is lehet, ami a természet törvényei felett vagy ellenére jön létre. Tehát nincs és nem is lehet természetfeletti szellemvilág és az isten szellem sem! Ha létezne valamilyen istenféle szuperlény, annak is engedelmeskednie kellene a természet törvényeinek!

Az ember tevékenységén kívül az új formák kialakulása és a változása az anyagi formák kölcsönhatásai miatt valójában véletlenül, minden tudatosság nélkül, de csak a természet törvényeinek engedelmeskedve történik. Ez a folyamat a szemünk láttára most is megtörténik miden tudatosság nélkül is. A formák létrejöttében kivételt képez a gondolkodó anyagnak, az embernek a céltudatossága.

A mindörökké létező anyag!

Az anyag nem teremthető és nem semmisíthető meg, ezt a valóságban ellenőrizhetően a tudomány bizonyítja, vagyis csak az anyag mindörökké létező, a mindörökké mozgásban lévő. Ez a következetesen objektív tudományos, az egyedül értelmes, a tudatos világkép alapja.

És a teremtő isten?

Az isten létére nincs semmilyen objektív következetes tudományos bizonyíték, és semmilyen objektív tény sem ismert! Az isten a következetesen objektív tudomány által ismeretlen! Valójában az istent objektíven bizonyíthatóan senki sem ismeri! Így értelmetlen a nem létező valamire építeni a világképet, a teremtéselméletet.

Levonható az egyetlen értelmes következtetés, hogy csak a mindörökké létező és mozgásban lévő anyag lehet minden létrejövő forma eredendő oka.

Isten: az összes vallásban a Legfőbb Lény, metafizikailag minden lét végső alapja és oka ... A vallásfilozófia Istenről úgy beszél, mint a világ első okáról, a mindenség alapjáról és végső céljáról: Isten a lét teljessége, minden lét forrása, a természet, a tört., a kinyilatkoztatás és az egyéni élet alfája és omegája, minden szellemi élet tartalma és minden törekvés végső célja. - lexikon.katolikus.hu

Isten: A világegyetem teremtője, a benne érvényesülő törvények forrása. ... Örökké élő, teremtő lény, akinek a képességei a kézzel fogható és testi érzékszervekkel érzékelhető, anyagi világ felett állnak. - wikiszotar.hu

Isten: Isten szellem, legfelsőbb, láthatatlan és halhatatlan lény, valóságos személy, Aki teremtője, fenntartója és kormányzója az egész világmindenségnek (láthatóknak és láthatatlanoknak egyaránt). Székhelye a mennyben van, de mindenütt jelen van. Legfőbb tulajdonságai: Örökkévaló, mindenható, mindentudó, szent, igazságos, hűséges, irgalmas, kegyelmes és féltőn szerető. Isten egy, Aki az emberi értelmet és befogadóképességet túlhaladja, de természetes és kegyelmi kinyilatkoztatásán keresztül megismerhető. Három személyben jelentette ki magát: ő az Atya, a Fiú és a Szent Szellem. Személyét, lényegét és természetét illetően elfogadjuk a valamennyi keresztény egyház által vallott Apostoli, illetve Niceai-Konstantinápolyi Hitvallást - hitgyulekezete.hu

Csak az evolúcióval jöhet létre a gondolkodó anyag!

Az **evolúció** során a fajok a változó környezeti feltételekhez folyamatosan alkalmazkodnak, melynek során génállományuk, ezen keresztül tulajdonságaik szüntelenül változnak. ... az evolúció olyan folyamatos változások sorozata, melynek során a fajok öröklődő jellegei nemzedékről nemzedékre változnak. - bioszfera.com

Az evolúció most is zajlik, vannak életképesebb, alkalmazkodni képes élőlények és vannak, amelyek az adott körülményhez nem tudnak alkalmazkodni, nem tudnak változni, így kipusztulnak. Csak az az életforma marad meg, amelyik a megváltozott körülmények között is ellenáll a számára káros hatásoknak.

Az élővilágra az aktív védekezés, a körülményekhez való alkalmazkodás, a változás képessége a jellemző. Így az evolúcióval (mutációval), a változóképességgel aktívan képes a formáját védeni, sőt még fejlődni is képes az életképesebb formákba. Ezzel szemben a nem élővilág védekezése a formáját károsító hatásokra passzív.

A gondolkodó anyag emberré válásához vezető út.

A gondolkodó anyag az objektíven létező világot csak a következetesen objektív tudományos módszerrel ismerheti meg. A gondolkodó anyag az így megismert tudás felhasználásával és a társadalom tudatos, tudományos szervezésével védheti legaktívabban a formáját. A gondolkodó anyagnál az evolúció főleg a tudat fejlődésével történik, mégpedig az objektív világ megismerésével kialakuló világkép segítségével. A gondolkodó anyag az emberré válásához csak a következetesen objektív tudományos módszerrel juthat el. A következetesen objektív tudományos világkép a dialektikus és történelmi materializmus.

Remélhetőleg az emberiség a megszerzett tudásával képes lesz olyan társadalmi forma kialakítására, amely védi és nem pusztítja el. A dialektikus és történelmi materializmus nélkül erre semmi esélye sincs. Ez viszont csak a következetesen objektív tudományos módszer alkalmazásával érhető el, minden jelenségre alkalmazva.

Az evolúció létrehozta a társadalomban élő emberiséget is, ahol már az ember a gondolkodásával, a társadalmi összefogással, a tudomány megismerésével és alkalmazásával képes a formáját védeni.

Evolúció és Revolúció: a fejlődés elválaszthatatlanul összetartozó oldalait jelölő filozófiai kategóriák. Az evolúció a mennyiségi változások lassú, fokozatos növekedésének felel meg a jelenségek fejlődésében, a revolúció pedig a többé-kevésbé gyors minőségi változásnak. Az evolúció és a revolúció dialektikus materialista felfogása leküzdötte a lapos evolucionizmus (Spencer) metafizikus egyoldalúságát, amely a fejlődést a fokozatos mennyiségi változásokra korlátozta és lehetetlenné tette az anyag mozgásának megértését, de leküzdötte a katasztrófaelméletet is, amely tagadta a revolúció előkészítéséül szolgáló mennyiségi változások folyamatát, és vagy egy nagy személyiség akaratára (voluntarizmus), vagy a véletlenre, vagy a világ teremtőjére építette világmagyarázatát. A mozgás magába foglalja mind a mennyiségi fokozatosságot (evolúció), mind annak megszakadását (revolúció). A revolúció nem valamilyen önkényes elhatározás következménye, hanem objektív folyamat, amelyben „a feszültség legmagasabb fokára jutott" régi ellentmondások feloldódnak, s ezen a talajon keletkező jelenségek új ellentmondások harcának és megoldódásának következtében fejlődnek tovább. Ezért tarthatatlan a felületes evolúció elmélete, amely szavakban elismeri ugyan az új minőség megjelenését a fejlődési folyamatban, de végső soron tagadja a dialektikus önfejlődést, nem látja, hogy a revolúció feltételeit a megelőző evolúció magában rejti. Az evolúció és a revolúció lényegét más mai polgári ideológusok és revizionisták is kiforgatják, akik tagadják a társadalmi forradalom (revolúció) elkerülhetetlenségét. Az előbbiekben tárgyalt összefüggésen kívül az evolúció fogalmát a szó tágabb értelmében is használják, a fejlődés általában vett jellemzésére (pl. a szerves világ evolúciója); ebben az esetben az evolúció olyan mozgást jelent, amely a mennyiségi és minőségi változásokat egyaránt magában foglalja. - Marxista fogalomlexikon

Az **evolúció** az a folyamat, amelyben a biológiai populációk örökölhető tulajdonságai megváltoznak a generációk egymást követő során. Az evolúció folyamatának működése következtében az élővilág összetétele folyamatosan változik, a fajok folyamatosan átalakulnak, új fajok keletkeznek és halnak ki. - wikipedia.hu

Evolúció: Az élővilág fejlődéselmélete, amely szerint az élőlények összessége egyszerűbb formákból fejlődött bonyolultabb formákká az anyagi világ fejlődési folyamatainak, a környezet hatásaiknak köszönhetően, mindenféle tervező vagy teremtő behatás nélkül. - wikiszotar.hu

Ellentét: az ellentmondás egyik oldalát kifejező kategória. Az ellentmondást, amely a fejlődés forrása, hajtóereje, az ellentétek, az ellentétes oldalak, tendenciák egysége képezi.

Ellentmondás: a dialektika kategóriája, amely mindenfajta mozgás belsőforrását a változás és a fejlődés alapelvét fejezi ki.

Fejlődés: az anyagi világ jelenségei önmozgásának az alacsonyabb rendűtől (egyszerűbbtől) a magasabb rendű (bonyolultabb) felé irányuló folyamata, amely feltárja, realizálja a jelenségek lényegében rejlő belső tendenciákat, s az új létrejöttére vezet. A szervetlen rendszerek, az élővilág, az emberi társadalom, a megismerés fejlődése közös dialektikus törvények szerint megy végbe. A fejlődés spirálvonal jellemzi. A fejlődés egy-egy folyamatának kezdete és vége van. Tendenciájában azonban már a kezdet is tartalmazza a végpontot, s a fejlődés adott ciklusának befejeződése egyben új ciklus kezdetét jelenti, amelyben megismétlődhetnek az első ciklus bizonyos

sajátosságai. (Tagadás tagadásának törvénye). A magasabb rendűnek bizonyos jegyei, amelyek már megvoltak az alacsonyabb rendűben, csak a fejlődés elég maga fokán tűnnek ki teljességgel és itt válnak először érthetővé. Így például a tudat az egész objektív világban lezajlott fejlődés eredménye, és csak innen visszanézve tárható fel az anyagban annak legelemibb fejlettségi fokán is benne rejlő tulajdonság: a visszatükrözési tulajdonság. A fejlődés elméleti formában csak a dialektikus logika módszereivel és elvárásaival reprodukálható. - Marxista fogalomlexikon

Ötletparádé!

A természet törvényeinek isten általi manipulálása veszélyes lehet az emberiségre.

Ha a feltételezett isten, a teremtő, a rend megalkotója, akkor ez a természet törvényeit jelenti, mert a rendet a természet törvényei biztosítják. Az univerzum anyagi paraméterei, az alapvető természeti állandók, a tudomány szerint állítólag eltérő is lehet más univerzumokban, amit a feltételezett isten paraméterezhet a teremtéskor, esetleg bármikor, ami az ismert természet törvényeinek megváltozását is okozhatja, de ez végzetes is lehet az emberiségre nézve. Remélhetőleg ez nem érinti az emberiséget, de csak remélhetőleg. Azonban lehet, hogyha létezik a következetesen objektív tudomány által még ismeretlen isten, annak az emberiség csak egy porszem. Lehet, hogy a hívők által vélt „jóisten” nem is olyan jó az emberiségnek. Mert valójában semmit nem tud senki az istenről, legalább is objektív bizonyíték nem ismert, így lehetséges, hogy a „jóisten” az nem jó isten az emberiség számára.

Isten megismerhetősége: Isten tulajdonságai közé tartozó, predikamentális nyugvó, pozitív sajátság. - Az egyh. tanítóhivatal tételei **Isten megismerhetőségé**ről: 1. Az igaz Isten a műveiből a természetes ész világosságánál megismerhető. *Dogma*. 2. A természetes ész segítségével az ember nem képes intuitív módon megismerni Istent, azaz nem képes Isten látására emelkedni. Dogma. 3. Van hívő istenismeret. *Dogma*. Ez az istenismeret nem intuitív. - Magyarázat. Természetes megismerhetőségről beszélünk, mert a hitbeli megismerést csak az vonja kétségbe, aki a kinyilatkoztatást is tagadja. A kérdés az, hogy értelmünk milyen módon és milyen bizonyossággal ismeri meg Istent, főleg létének valóságát. Természetesen ide tartozik az is, hogy létének megismerésébe bele van foglalva lényegének és tulajdonságainak ismerete is. Utána következik a második kérdés, hogy megismerhető-e Isten a termfölötti jelekből: a csodákból, jövendölésekből és Jézus Krisztus működéséből. - lexikon.katolikus.hu

kinyilatkoztatás: teológiai értelemben Isten tevékenysége, amellyel az Atya a Fiú által a Szentlélekben megnyitja az utat az ember előtt a természetfölötti igazságok megismerésére és az isteni életre. A **kinyilatkoztatás** Isten szeretetéből fakad, és az ember szeretete a hit által fogadja be; tárgya a természetes emberi megismerést felülmúló termfölötti valóság és élet; módja Isten hangzó és leírt szava (Isten igéje, Szentírás, hagyomány). - lexikon.katolikus.hu

Isten tulajdonságai (lat. attributa divina): Isten lényegéből levezethető tökéletességek. - Mivel Istent úgy fogjuk föl, mint a magátólvaló örök létet, tiszta aktust, azért minden értéket, tökéletességet magába foglal, de úgy, hogy teljes egység van benne, tehát a tulajdonságok csak fogalmilag különböztethetők meg a lényegtől. Ezért az Egyh. elutasította azt a szélsőséges realizmust, mely valóságosan el akarta választani **Isten tulajdonságai**t az isteni lényegtől (Gilbertus Porretanus, palamiták, D 294, 993, 1782). - Aquinói Szt Tamás **Isten tulajdonságai**nak megállapításánál a hagyományos kettős utat követi a lehetőségi léttel adott tökéletlenségek tagadásával (via negationis) s a ténylegesség tiszta tökéletességeinek állításával (via affirmationis). Istenről való fogalmainkat ugyanis az érzéki világból szerezzük, melyben Isten nem nyilvánítja ki teljesen hatalmát, ezért ezen ismeretünk Isten lényegét kimerítően nem képes visszatükrözni (De verit. II, 1). Az istenérvek alapján Istenről megállapíthatjuk, hogy minden lehetőségi lét nélküli tiszta aktus (actus purus), örök szellem, önmagától létező lét (esse per se subsistens). - lexikon.katolikus.hu

Az isten sem lehet természetfeletti lény!

Bár, ha létezik az isten, a szuperlény, akkor az csak jó, intelligens, humánus lehet, aki ismeri a természet törvényeit és ennek megfelelően cselekszik, mert enélkül csak a pusztulás lehet a vége. Ha az isten/UFO nemzetsége az evolúció útján nem jut el az objektív valóság kizárólagos elfogadásához, akkor nem képes uralkodni az általa létrehozott erőforrások felett, és soha nem fejlődhet szuperlénnyé. Az emberiségre is ugyanez vonatkozik.

A feltételezett isten/UFO az evolúciója során, ha szuperlénnyé fejlődött, akkor el kellet vetnie az isten szellemre alapuló teremtéselméletet, mert akkor soha nem válhatott volna „emberré”.

Az emberiség sem tehet mást, ha életben akar maradni, mert az emberré váláshoz a tudományos világnézet, a mindenkire kiterjedő egyenjogúság, a demokratikus, humánus, civilizált, emberséges erkölcs és az ezt megvalósító tudományos alapokon szervezett, harmonikusan működő társadalmi forma szükséges. Az emberiség csak így képes uralkodni az által létrehozott termelőerők felett. Ehhez viszont a természet és a társadalom törvényeit a tudományos módszerrel kell megfejtenie és ezek szerint kell tudatosan cselekednie.

Az isten, ha létezik, akkor csak a természet törvényeinek objektív ismeretével tevékenykedhet, mert az isten/UFO sem lehet természetfeletti lény, legfeljebb a természet törvényeit szuper módon érti és céltudatosan felhasználja a „teremtésre”, hasonlóan, mint a gondolkodó anyag, az ember teszi. Mert az isten, ha létezik, akkor ő is csak a gondolkodó anyag lehet. Tehát, ha az isten/UFO létezik, akkor csak anyagi alapon materiális lény lehet.

Az istent teremtő és az őt teremtő teremtése, a főisten, a főfőisten, a legfőbb isten, stb., apa-anya isten.

Azonban ha következetesek vagyunk, az istent is egy tudatos értelemnek kellett teremtenie, megalkotnia, mégpedig az anyagból a természet törvényei szerint. Az isten azonban így nem lehet a mindörökké létező, és nem lehet a legtökéletesebb sem, mert az istent is csak teremtették, az anyagból megalkották. Így a teremtő

teremtőjét főistennek kell nevezni és az őt teremtőt a főfőistennek és így tovább, vagy csak egyszerűen apának (anyának). Nagyon zavaros ez. Hmmm …

Az úgynevezett teremtő hatása sehol nem mutatkozik!

Nem lehet semmilyen természeti törvényben, semmilyen jelenségben a következetesen objektív tudományos módszerrel megfigyelni az isten valami hatását, amit az emberiség objektíven észlelni képes. Nem lehet objektíven megtalálni a természetfeletti szellemvilág és az isten szellem tartózkodási helyét, nem lehet megismerni a tulajdonságaikat sem, mert a valóságban erről semmilyen következetesen objektív tudományos megfigyelés nincs. Persze spekulálni az objektív és következetes tudományos módszerre alapozott megfigyelés nélkül is lehet, de korrekten bebizonyítani az így született állítást már nem. Az isten valamiben való hit ilyen állítás, nem bizonyítható és ráadásul nem is kell bizonyítani. De így a bizonyítékot nem igénylő teremtéselmélet semmiben sem különbözik a valótlan állítástól. Túl kell ezen lépni! A valótlan állítás azonban adott esetben lehet hazudozás vagy akár szélhámosság is.

szélhámos: A megtévesztés vagy hazugság olyan tett vagy kijelentés, amely félrevezeti, elrejti az igazságot, vagy olyan hiedelmet, elképzelést vagy elképzelést hirdet, amely nem igaz. Ezt gyakran személyes haszonszerzés vagy előny érdekében teszik. - wikipedia.org

Mi okozza a világban uralkodó rendet?

A természet törvényei szabályozzák, okozzák a rendet, csak erre van bizonyíték. Az élőlények evolúciója is tudományos tény. A tudomány egyre másra megtalálja a kezdetektől a máig való változás, fejlődés részleteit, amit pedig még nem ismer, az is előbb-utóbb ismert lesz. Nincs szükség a természet megmagyarázásához semmilyen kitalált teremtőre, működik az nélküle is.

De mégis, vajon ki teremtette az istent?

Azt jelenleg nem tudhatjuk, mert nem tudjuk megfigyelni, hogy a természet mikor keletkezett, ha keletkezett, milyen nagyságú, végtelen-e. Erre csak tudományos következtetés, hipotézis létezik. Az anyag viszont mindörökké létezik, állandó mozgásban, átalakulásban van, változik, fejlődik a különböző formákba, és csak erre van bizonyíték. Azonban nincs semmilyen következetesen objektív tudományos bizonyíték, megfigyelés a teremtéselméletre, a természetfeletti szellemvilágra, az isten szellemre.

De mégis vajon a szuper tulajdonságú teremtőt, az állítólagos rendcsinálót ki teremtette, milyen terv, milyen minta alapján, milyen célból? A teremtőről nincs semmilyen valóságból merített objektív tudományos ismeret, ez csak hit, csak képzelgés csupán, az anyag, azonban itt van, nem kell kitalálni, nem teremthető, így mindig létezett és mindörökké létezik. Így az anyagot, a természet törvényeit a feltételezett isten/UFO nem teremthette, esetleg felhasználhatta.

De létezik, létezhet az isten?

Bár lehet, hogy van egy szuper képességű varázsló, nevezzük Istennek, aki képes anyagot teremteni a semmiből, azonban erre nincs semmilyen objektív tudományos bizonyíték, így ez csak képzelgés lehet. Azonban a teremtéselmélet szerint a mindenható, mindentudó istennek van lehetősége és tudása a természet törvényei felett vagy a mellőzésével és az ellenére is uralkodni, így akár a semmiből is képes valamit varázsolni. Ez jól hangzik. Kár, hogy ez is csak spekuláció minden bizonyíték nélkül.

A teremtéselméletnek ki kellene fejtenie, hogy mi az a semmi, a semmi anyag, hogyan lehet ebből valamit, a világegyetemben lévő rengeteg anyagot elővarázsolni. Nyilván léteznie kell a szellemanyagnak, amit az isten szellem átalakított közönséges anyaggá, vagy valami más módszerrel történő anyagcsinálás. Persze ezt csakis a következetesen objektív tudományos módszerrel kell bebizonyítani, mert mást nem lehet elfogadni. A tudományos módszernek éppen az a lényege, hogy objektíven feltárja az emberi tudattól függetlenül létező világot, amit az objektív tudományos megfigyelésnek a valóságban igazolnia kell.

Mi a létrejövő formák rendje?

Azonban a következetesen objektív tudomány szerint az anyagnak, az univerzumnak nincs tudatos célja, az anyag mindig létezett, mert nem lehet teremteni és megszüntetni sem, erre a természet eddig felfedezett törvényei nem adnak lehetőséget. Mást azonban az emberiség objektív tudományos módszerrel nem fedezett fel. A kitalált valamit azonban badarság valósnak taratani, ha az nem az objektív valóság.

Az anyag a természet törvényeinek engedelmeskedve rendeződik a különböző formákba, aminek megvannak a feltételei, az létrejön, ez a rend, minden tudatos cél nélkül, az anyag nem tehet mást, mint változik, fejlődik a természet törvényeinek alárendelten, minden tudatos ok és cél nélkül. Az ember tudatos tevékenységén kívül az anyag mozgásában, a változásokban nem észlelhető tudatos isten szellem valami hatása.

Amit nem ismerünk attól az még nem az isten műve!

A megmagyarázhatatlan azt jelenti, hogy nem ismerjük a jelenség okát, okozóját, de ez csak akkor lehetne objektíven elfogadhatóan az isten műve, ha az isten jelenlétét a következetesen objektív tudományos módszer igazolná, de ilyen nincs. Tehát az ismeretlenben nem lehet felfedezni az isten jelenlétét, csak képzelni lehet azt.

Bár az is lehet, hogy az isten öntörvényű, sőt, a teremtéselméletből ez következik, az ember által ellenőrizhetetlenül, megfejthetetlenül azt csinál, amit akar. De ez nagyon nem jó az emberiségnek és ráadásul teljesen megfigyelhetetlen az isten beavatkozása, mert az isten útjai kifürkészhetetlenek. Így akármennyit imádkozhat, akármilyen jó erkölcsű lehet a hívő, ennek az eredménye totálisan ellenőrizhetetlen.

Azt feltételezni, hogy az isten a „jóisten", az nagyon helytelen, mert az ember életében van jó és van rossz is, de inkább a kedvezőtlen hatások sújtják az emberiséget, ha nem tesz ezek ellen. Tenni az emberiség jólétéért azonban csak a tudatossággal és a tudással, a világ objektív megismerésével lehet, méghozzá következetesen az emberré válás irányában való tevékenység érdekében.

Azonban, ha semmilyen módon nem tudható meg valamely jelenség oka, az még nem bizonyíték az isteni beavatkozásra, mert egyszerűen csak nem tudjuk megfejteni. A jelenségek bizonyítékai csak akkor fogadhatók el, ha a bizonyítás a következetesen objektív tudományos módszerrel történik.

Így valamely jelenség oka lehet a természet törvényei szerint magyarázhatóan, vagy a természet ismert törvényei szerint nem magyarázhatóan, vagy lehetne az isten szellem tudományosan igazolható beavatkozása az ismert természeti törvények felett, vagy az isten szellem tudományosan igazolható bármilyen beavatkozása.

Azonban valószínűleg semmilyen módszerrel sem lehetne bizonyítani az isteni beavatkozást, mert ami megmagyarázhatatlan az megkülönböztethetetlen a tudatlanságunktól.

A bizonyítékot nem igénylő hit nem egyenértékű a következetesen objektív tudományos módszerrel, sőt az ilyen hit valójában csak hiszékenység vagy egyszerűen csak butaság. Az olyan spekuláció, amely nem következetesen az objektív bizonyítékokra, tényekre alapoz, az csak szubjektív vélemény lehet, így lehet igaz, de lehet hamis is.

A természetben és a törvényeiben a következetesen objektív tudomány szerint nem lehet felfedezni az isten szellem hatását. Az isten szellem a következetesen objektív tudomány szerint ismeretlen, így a megmagyarázhatatlan jelenség (a csoda) az nem az isten műve, csak még nem fedezték fel az okát, még az is lehet, hogy sohasem fogják. A természet törvényein kívül a következetesen objektív tudomány mást nem ismer, és ebbe valóságba nem fér bele a kitalált isten, mert az nem az objektív valóság.

Így a természet, az univerzum világa egy mindent átjáró rend és értelmesség világa, nem lehet tudatos szándék eredménye, a teremtő isten műve, mert isten létét a következetesen objektív tudomány nem igazolja, így a rend minden terv nélkül csak az anyagban, a természet törvényeiben rejlő lehetőség eredménye.

(idézet: Húsz érv Isten létezése mellett)

5. A megtervezettség érve

Ehhez az érvhez sokan és sokszor szoktak folyamodni. Csaknem mindannyian elismerjük, hogy ha belegondolunk a természet rendjébe és szépségébe, akkor az nagyon mélyen meg tud érinteni bennünket. De vajon ez a rend és a szépség egy értelmes terv és tudatos szándék eredménye-e? Az istenhívők számára a válasz igen. A megtervezettség érve megkísérli igazolni ezt a választ, valamint megmutatja, hogy miért is ez a legésszerűbb válasz. Ezt az érvet olyan gazdag változatossággal szokták megszövegezni, mint amilyen az a tapasztalat, amelyben gyökerezik. A következő leírás ennek az érvnek csak a magját és lényegét világítja meg.

- Az univerzum elképesztő mennyiségű értelmességet mutat fel mind az általunk megfigyelt dolgok belsejében, mind abban, ahogy ezek a dolgok kapcsolatban állnak rajtuk kívülálló más dolgokkal. Ezért mondhatjuk: az a mód, ahogy léteznek és együttműködnek, egy bonyolult, gyönyörű rendet és szabályosságot mutat, amit a legközömbösebb megfigyelő is csak bámulattal tud szemlélni. Ez a norma a természetben, ugyanis az egymással együttműködő, számtalan *különféle* létező ugyanezt az értékes végeredményt eredményezi – pl. a test szervei életünkért és egészségünkért dolgoznak. (Lásd a 8. Érvet is).
- Ez az értelmes rend vagy a véletlen, vagy egy értelmes terv eredménye.
- Nem lehet a véletlen.
- Tehát az univerzum egy értelmes terv eredménye.
- A terv csak értelmes létezőtől eredhet, egy tervezőtől.
- Tehát az univerzum egy értelmes Tervező eredménye.

Az első premissza egyértelműen igaz – még azok számára is, akik elutasítják, hogy magát az érvet elfogadják. Hacsak valaki nem teljesen korlátolt, akkor elfogadja, hogy pl. egyetlen protein molekula egy bámulatosan lenyűgöző rend darabja; egy sejt még inkább; és még hihetetlenebb egy szerv, mint amilyen pl. a

szem, ahol elrendezett részek mérhetetlen és finom komplexitással dolgoznak számtalan más résszel együtt, hogy egyetlen bizonyos célt megvalósítsanak. De még a kémiai elemek is rendezettek, hiszen csak bizonyos módokon és bizonyos feltételek mellett kombinálhatjuk őket. A látszólagos rendetlenség pontosan a mindent átható rend és a szabályozottság miatt jelent problémát. Tehát az első premissza érvényes.

Ha ez a rend nem egy értelmes terv eredménye, akkor minek lehet még? Nyilvánvalóan csak azt mondhatjuk, hogy „csak úgy megtörtént". Vagyis a dolgok csak úgy előadódtak „véletlenül". Ha viszont ez az egész rend nem a vak és céltalan erők eredménye, akkor valami célnak a következménye. Egy ilyen cél csakis egy értelmes terv lehet. Így a második premissza is érvényes.

Természetesen a harmadik premissza a döntő. A nem hívők azt mondják: Az csakis véletlen lehet, s nem pedig valami terv része, hogy a tapasztalatunk univerzuma úgy létezik, ahogy van. Történetesen éppen ez lett a rendje, és a bizonyítási kötelezettség a hívőket terheli, hogy igazolják, hogy ez miért ne történhetett volna meg pusztán véletlenül.

Csakhogy ez meghátrálásnak tűnik. Ugyanis éppen a nem hívők képtelenek egy hihető alternatívát adni az értelmes terv helyett, mert a „véletlen" egyszerűen nem hihető el. Tudniillik a véletlent csakis a rend hátterének függvényében érthetjük meg. Ha azt mondjuk, hogy valami „véletlenül" történt, akkor ez annak a kifejezése, hogy valami nem úgy végződött, ahogyan vártuk, vagy pedig úgy végződött, ahogyan nem vártuk. Csakhogy az elvárás lehetetlen rend nélkül. Ha eltüntetjük a rendet, és így beszélünk a véletlenről, mint ami az egyedüli végső forrás, akkor el kell tüntetnünk az egyetlen hátteret is, ami megengedi, hogy egyáltalán értelmesen beszélhessünk magáról a véletlenről. Ahelyett, hogy a véletlent a rend hátteréből értelmeznénk, azt akarják, hogy egy emberfelettien bonyolult és mindenütt jelenlévő rendet gondoljunk el a véletlen rendszertelen és céltalan hátterében. Azt kell mondanunk, hogy ez nem csak hihetetlen, hanem lehetetlen. Következésképpen messzemenőkig ésszerűbb elfogadni a harmadik premisszát, vagyis, hogy nem lehet a véletlen műve, és innentől kezdve logikusan jutunk el ahhoz a konklúzióhoz, miszerint ez a világegyetem egy értelmes Tervező tervének az eredménye.

1. kérdés: Az evolúció darwini elmélete nem azt mutatja-e számunkra, hogy mégiscsak lehetséges az univerzumban, hogy a rend véletlen által is keletkezhet?

Válasz: Nem egészen. Ha a darwini teória meg is mutat valamit, akkor is legfeljebb annyit, hogy rendes körülmények között az egyes fajok hogyan származnak a másikból egy véletlenszerű mutáció által; valamint, hogy ezeknek a fajoknak a túlélése megmagyarázható a természetes szelekció által: néhány faj alkalmas a túlélésre a környezetében, néhány pedig nem. Viszont semmiképpen sem ad számot a mindenütt jelenvaló rendről és a természet értelmességéről. Nem is képes erre. Sokkal inkább feltételezi ezt a rendet. Hogy idézzünk egy híres mondást: „Fel kell tételeznünk azt is, hogy létezik valamiféle erő, amelyet a természetes kiválasztás vagy a legalkalmasabbak túlélése képvisel." Ha a darwinisták a pusztán biológiai teóriájukból akarják kikövetkeztetni és fenntartani, hogy ez a körülöttünk lévő mérhetetlen rendezettség változó véletlenek eredménye, akkor valami olyant mondanának, amit soha, semmilyen empirikus bizonyítékkal nem tudnak alátámasztani; amit az empirikus tudomány sohasem tud bebizonyítani; és ami, már első ránézésre, egyszerűen minden képzeletet felülmúl.

2. kérdés: Az is lehet, hogy az univerzumnak csak ezen tartományán belül található meg ez a rend. Lehetnek más, ismeretlen részei a világnak, amelyek teljesen kaotikusak – vagy az is lehet, hogy a jövőben egy napon az egész univerzum kaotikussá válik. Erre mi a válasz?

Válasz: Hívők és hitetlenek ugyanazt az univerzumot tapasztalják. Azt, amelyet vagy megterveztek vagy nem. És ez a közös tapasztalatunk világa egy mindent átjáró rend és értelmesség világa. Ezzel a ténnyel szembe kell nézni. Mielőtt arról spekulálnánk, hogy mi lesz a jövőben, vagy, hogy mi lehet máshol a jelenben, először nyíltan el kell számolnunk azzal, ami most és itt van. Fel kell ismernünk a rend és az értelmesség rendíthetetlen kiterjedését – méghozzá óriási kiterjedését. És akkor meg kell kérdeznünk önmagunktól: Hihető-e azt feltételezni, hogy mi a káosz végtelen tengerével körülvett rend kicsi szigetén élünk – egy olyan tenger közepette, ami állandóan azzal fenyeget, hogy egy napon elnyel mindent?

Csak gondoljuk meg, hogy csak az utolsó évtizedben milyen fantasztikusan ki tudtuk terjeszteni tudásunk határait; elképesztő messzeségekbe ellátunk bolygónkon túl, és az elemek bámulatos mélységeit vizsgálhatjuk, amelyek azt felépítik. És mit tár fel horizontunk eme kitágulása? Mindig ugyanazt a dolgot: több – és nem kevesebb – értelmesség; több – és nem kevesebb – komplex és bonyolult rendet. Nem csak, hogy nincs okunk egy körülöttünk lévő káoszban hinni, hanem minden érv amellett szól, hogy nincs ilyen. Ez ellentmondana minden tapasztalatunknak – legyünk akár hívők, akár hitetlenek.

Valami hasonlót mondhatunk a jövőről is. Tudjuk, hogy mi módon viselkedtek és viselkednek a dolgok az univerzumban. És ezért, amíg valami okunk nem lesz mást gondolni, minden ok megvan arra, hogy azt higgyük, a dolgok lefutása rendes úton fog folytatódni. Semmilyen spekuláció nem érvénytelenítheti azt, amit tudunk.

Emellett nem mellékes, hogy pontosan miféle káoszt képzelhetnénk el, ami ebben a kérdésben szerepel? Hogy az okozat fogja megelőzi az okot? Vagy, hogy az ellentmondás törvénye megszűnik? Hogy nem lesz szükség néhány szükségesen létező dolognak a létezésére? Ezek a gondolatok teljesen értelmetlenek; ha csak rájuk gondolunk egyáltalán, csak elutasítani tudjuk őket mint amik teljesen lehetetlenek. El tudunk képzelni kisebb rendet? Igen. Az általunk tapasztalt rend némi átrendeződését? Igen. De totális rendetlenséget és káoszt? Ezt sohasem tekinthetjük reális lehetőségnek. Erről spekulálni teljes időpocsékolás.

3. kérdés: De mi van akkor, ha az általunk tapasztalt rend pusztán a mi elménk szüleménye? Még ha nem is tudunk elképzelni egy teljes káoszt és rendetlenséget, attól még lehet, hogy a valóságban létezik.

Válasz: Az elménk csak eszköz, amivel a valóságot megismerhetjük. Nincs más hozzáférésünk. Ha abban egyetértünk, hogy valami gondolatban nem létezhet, akkor nem mehetünk tovább és nem mondhatjuk, hogy mindazonáltal a valóságban létezik. Mivel akkor éppen arra gondolunk, amiről azt állítjuk, hogy nem tudunk gondolni.

Tegyük fel, hogy valaki azt állítja, hogy a rend csak az elménk szüleménye. Ez egy nagyon kínos helyzetbe hozza őt, ugyanis ezzel azt mondja, hogy bár a valóságra a rend és az érthetőség fogalmaival kell gondolnunk, de a dolgok valójában nem léteznek ilyen módon. Na már most, gondolkodjunk el egy kicsit, hogy mit is mondanánk ezzel: (a) a valóságra bizonyos módon kell gondolnunk, de (b) mivel azt gondoljuk, hogy a dolgok valójában nem léteznek ezen módon, tehát (c) nem kell gondolnunk a valóságra olyan módon, ahogy gondolnunk kell rá! Hajlandóak vagyunk kifizetni ezt az árat, csak azért, hogy tagadjuk, hogy az univerzum léte egy értelmes tervezést mutat fel? Nekem nem tűnik túl kifizetődőnek…

(idézet: Marxista fogalomlexikon)

Materializmus: az egyedüli tudományos filozófiai irányzat, amely merőben ellentétes az idealizmussal. A materializmus fogalmat több értelemben használják, jelölik vele egyrészt az emberek ösztönös meggyőződését a külvilág objektív létezéséről, másrészt a materialista filozófiai világnézetet, amely az ösztönös materializmus szemléletének tudományos elmélyítése és továbbfejlesztése.

A filozófiai materializmus az anyag elsődlegességét és a szellemi, az eszmei másodlagosságot vallja, ami azt jelenti, hogy a világ örök és nem teremtett létező, mely térben és időben végtelen. A materializmus a tudatot az anyag termékének, a külvilág visszatükröződésének tekinti, s ezért a világ megismerhetőségét hirdeti.

A filozófia történetében a materializmus általában a haladó társadalmi osztályok és rétegek világnézete volt, amennyiben azoknak állt érdekében a világ helyes visszatükrözése, az ember természet feletti uralmának fokozása. A tudományos eredmények általánosításával a materializmus elősegítette a tudományos módszerek tökéletesedését, ami kedvezően hatott vissza az emberi gyakorlatra, a termelőerők fejlődésére.

A materializmus és a szaktudomány fejlődése és kölcsönhatása során a materializmus megjelenési formái is változtak. Az első materialista elméletek az ókori Görögország, Kína és India rabszolgatartó társadalmaiban, a filozófia létrejöttével egyidejűleg alakultak ki, több száz évvel időszámításunk előtt, a tudományos ismereteknek, a csillagászat, a matematika és más tudományok területén elért fejlődésével összefüggésben. Az ókori, nagyrészt még naiv materializmus (Lao-ce, Jang Csu, Vang csu iskola, Hérakleitosz, Anaxagorasz, Empedoklész, Démokritosz, Epikurosz stb.) közös vonása volt a világ anyagiságának és az emberek tudatától független létezésének hirdetése. Képviselői arra törekedtek, hogy megtalálják a természet sokféleségében minden létezőközös őselvét (elem).

Az ókori materializmusnak érdeme, hogy kidolgozta az anyag atomos szerkezetének hipotézisét. Számos ókori materialista egyben ösztönös dialektikus is volt. Egyesek azonban még nem határolták el élesen a fizikait és a pszichikait, és pszichikus tulajdonsággal ruházták fel az egész természetet. A materialista és dialektikus nézetek fejlődése az ókori materializmusban még egybefonódott a mitologikus világkép hatásával.

A középkorban a reneszánsz idején a materialista tendenciák a nominalizmusban, a panteista elméletekben, és „az isten és a természet együttes örökkévalóságának” elméletében fejeződtek ki. A materializmus a XVII-XVIII században az európai országokban fejlődött tovább (Bacon, Galilei, Hobbes, Gassendi, Spinoza, Locke), újkori formája (a metafizikus, mechanikus materializmus) a születőben levő kapitalizmus talaján jött létre és összefüggött annak fejlődő termelésével, új technikájával és tudományával. A materialisták, akik az akkor még haladó burzsoázia ideológusaként léptek fel, harcoltak a középkori skolasztika és az egyházi tekintély ellen, figyelmüket a tapasztalatra mint tanítóra és a természetre mint a filozófia tárgyára fordították. A XVII-XVIII századi materializmus az akkori rohamosan fejlődő matematikához és mechanikához kapcsolódott, és ennek

folytán mechanikus jellegű volt. Másik sajátossága: az analízisre, a természetnek többé-kevésbé önálló, egymástól független kutatási területekre és tárgyakra való osztására törekedett, s emellett fejlődésüktől elszakítva vizsgálta e területeket és tárgyakat. Ezen időszak materialista filozófusai között különleges helyet foglaltak el a francia materialisták. A mozgás értelmezésében Toland-ot követték és azt egészében véve még mechanikusan fogták fel, de a természet egyetemes és elidegeníthetetlen sajátosságának tartották. Elhatárolták magukat attól a deista következetlenségtől, amely a XVIII századi materialisták többségét jellemezte. Az a szerves kapcsolat, amely mindenféle materializmus és az ateizmus között megvan, a XVIII századi materialistáknál különösen markánsan jutott kifejezésre. A materializmus e formája Nyugat-Európában Feuerbach „antropológiai" materializmusában érte el csúcspontját. Ugyanakkor Feuerbachnál mutatkozott meg legvilágosabban a valamennyi Marx előtti materializmust jellemző szemlélődő jelleg. Oroszországban és Kelet-Európa más országaiban érte el a Marx előtti materializmus legfejlettebb fokát, nevezetesen a XIX század második felében működő forradalmi demokraták filozófiájában. A forradalmi demokraták Lomonoszov, Ragyicsev és társaik hagyományára támaszkodtak, felülemelkedtek az antropológizmus és a metafizikus módszer szűk látókörűségén.

A materializmus legmagasabb rendű és legkövetkezetesebb formája a dialektikus materializmus, amelyet Marx és Engels alkotott meg a XIX század közepén. A dialektikus materializmus a régi materializmusnak nemcsak az említett fogyatékosságait küzdötte le, hanem leszámolt a régi materializmus képviselőit jellemző idealista történetfelfogással is. A későbbiekben a materializmus történetében élesen különválik két elvileg ellentétes vonal. Egyik a dialektikus és történelmi materializmus fejlődése, a másik a materializmusnak számos leegyszerűsített és vulgarizált fajtája. Ez utóbbiak közül a legtipikusabb az a vulgár materializmus volt, amely végül a pozitivizmusba torkolt. Ez utóbbihoz tartoztak a vulgár materializmus azon válfajai is, amelyek a századforduló idején a dialektikus materializmus torzulásaként keletkeztek.

*

A kalám-érv és a valóság

Világnézetek harca - érvek Isten létezése mellett és a valóság

Az Isten a semmivel össze nem hasonlítható tökéletes, mindenható, mindentudó, az örökké létező, a világ, az ember teremtője!
Az univerzum oka egy Teremtő Isten, amitől létrejött, ezért a világnak, az összes teremtménynek kezdete van!

A teremtéselmélet hívei semmit sem tudnak következetes objektív tudományos módszerrel bizonyítani a teremtésről és az istenről!
A végtelen világegyetemben mindörökké létező és állandóan mozgásban lévő anyag a tudomány által objektíven bizonyított tény!
Minden, aminek a léte a következetesen objektív tudományos módszerrel igazolható, az maga az anyag, bármilyen is a formája!

Amely állítás a következetesen objektív tudományos módszerrel a valóságban nem igazolható az nem fogadható el létezőnek!

Az Isten létének – „A kalám-érv" bizonyítéka összefoglalva: a világ nem lehet végtelen idős, és emiatt Istennek kellett azt teremtenie; akármi kezd létezni, annak oka van, hogy létrejött; az univerzum létrejött; tehát az univerzumnak van egy oka, amitől létrejött; az univerzumnak úgy kellett létrejönnie, kell lennie egy kezdetének; következésképpen az univerzumnak van egy oka, egy Teremtő, amitől létrejött; egy végtelen jövő potenciálisan - de soha nem aktuálisan – végtelen; a jövő sohasem szűnik meg terjedni és növekedni, mégis az aktuális kiterjedése mindig véges lesz; De ez csak akkor lehet igaz, ha az összes teremtménynek ténylegesen van egy kezdete.

És a kalám-érv a keresztény Isten-hit egyik központját igazolja: hogy az univerzum nem örök vagy kezdet nélküli; hogy van egy Teremtője mennynek és földnek. Így cáfolja a világ azon elképzelését, amit az ateisták szeretnének látni: önfenntartó anyag, végtelen változás a végtelen időben.

A lényeg: A világ nem lehet végtelen idős, és emiatt Istennek kellett azt teremtenie, az univerzumnak van egy oka, egy Teremtő, amitől létrejött, és nem az amit az ateisták szeretnének látni: az önfenntartó anyag, végtelen változás a végtelen időben.

Néhány gondolat!

Minden, ami létezik, az csak a mindörökké létező anyagból jöhetett létre, és ha létezik az isten, még az is!
Ha az isten létezik, akkor úgy, mint a gondolkodó anyag, az ember, az is a mindörökké létező anyagból az evolúcióval jött létre!
Azonban az isten létére nincs következetesen objektív tudományos bizonyíték, nincs semmilyen objektív megfigyelés!
Így az isten szellem csak a hiszékeny emberi tudatban lévő vízió, aminek a valóságban nincs megfelelője!
Ezért az isten víziója csak képzelgés, csak egy következetesen objektív tudományos bizonyítékot nélkülöző állítás!

A világegyetem nem lehet „véges, de határtalan"!

Egy nagyon földhözragadt gondolat!

A világegyetem, amiben az univerzum, talán az univerzumok, a multiverzum, esetleg az isten is létezik, annak a mérete térben és időben csak végtelen lehet, mert mi van a végén, a határán vagy azon túl, mi volt a világ kezdete előtt? Ha valaminek van vége vagy határa, akkor azon túl is van valami, csak a megfelelő irányban,

a megfelelő módon kell keresni! Így következetesen gondolva nem logikus az, hogy a világegyetem mérete csak valahány milliárd fényév, mert a „véges, de határtalan” univerzum csak annyinak látszik.

Mi van a világ végén?

Talán egy fal, vagy a semmi? De mi van a falon túl vagy a semmiben? De az is lehet, hogy a világvége fal végtelen hosszú, de akkor miből van? Talán egy erőtér? De akkor az is csak anyagból van. Talán az anyag ismeretlen formája? Talán a fal a világ végén, a határán, a határán túl egy végtelen anyagnélküli semmi van? De miből van, milyen az a végtelen semmi? Talán a világ végétől, a határától kezdődő végtelen semmiben nincs anyag, nincs tér sem? Akkor hová tágul az univerzum, talán az anyagnélküli semmibe? Ha világegyetem véges, akkor a táguló univerzumot, a mozgó anyagot egyszer csak megállítja a semmiből vagy valamiből lévő fal?

De mi van akkor, ha a mi világegyetemünk a multiverzummal egy még nagyobb valamiben, egy multi-világegyetemben van?

Persze az emberiség által érzékelhető világegyetem méretéről objektíven semmit sem lehet tudni, de a vége nem lehet a semmi, így csak végtelen lehet.

Van egyáltalán értelme a világ végéről gondolkodni, spekulálni?
A legvalószínűbb feltételezés, hogy a világegyetem valóban végtelen az időben, a térben, a méreteiben!

A következetesen logikusan gondolkodva, ha a világban bármi is van, akkor az csak az anyagból lehet, ha létezik, mert csak az anyag létezik, és ami létezik az az anyag, bármilyen a formája is. Azonban a világ vége nem létezhet sem a semmiből, sem az anyagból, mert még a semmin túl is létezik valami. Nem lehet azt mondani, hogy ezentúl már nincs semmi és nincs valami sem, mert az csak egy fal lehetne, amin túl is van valami. Bár ez csak egy ellenőrizhetetlen, de logikus spekuláció, talán még hipotézisnek is kevés.

Az univerzum a Nagy bumm előtt!

Ha következetesen gondolkodunk, akkor a Nagy Bumm előtti pontszerű méretű univerzumnak tartalmaznia kellett az összes jövőbeni anyagát, mert a semmiből semmi sem lehet. Akkor azonban az anyag még másmilyen formában létezett, amit a tudomány fejt meg. Ebben az állapotban lévő univerzumban, ha a téridő még nem is létezett, de az idő biztosan. Mert az anyag, bármilyen formában létezik, de mindörökké mozog, változik, ami az időben történik.

Ha azonban az anyag mindörökké létezik és mozog, akkor minden lehetséges teret szükségszerűen kitölt. Így a világegyetem logikusan csak végtelen méretű lehet. Mivel az anyag a mindörökké létező, a mindörökké mozgásban lévő, így logikusan a végtelen idejű is! Vagyis a teljes világegyetem nem lehet egy teremtés eredménye, legfeljebb bizonyos részei lehetnek valamilyen tudatos tevékenységnek az eredményei.

A teremtéselmélet nem következetesen objektív tudományos elmélet!

A teremtéselmélet a bizonyíték nélkülire, a kitalált, a képzeletben létezőre, a valóságot nélkülöző állításra, vagyis nem az objektív valóságosra alapoz, a világnézetéhez nincs semmilyen következetesen objektív tudományos megfigyelés, tény csak a spekuláció. A materializmus azonban a mindörökké létező, állandó mozgásban lévő anyagra alapozza a világnézetét, amit a következetesen objektív tudomány bizonyít.

semmi: A létező ellentéte és hiánya; a nem létező dolog. - wikiszotar.hu
semmi (lat. nihil): nyelvi szempontból valaminek vagy mindennek a nemléte, ill. létének tagadása. Miután a „minden” eszméjének semmilyen képzet nem felel meg, a semmi jelentése is kérdéses. - A kat. dogmatikában a teremtés szempontjából fontos, mert a semmiből való teremtés (creatio ex nihilo sui et subiecti) tétele kizár minden dualizmust és minden démiurgosz-elképzelést. - lexikon.katolikus.hu

A végtelen világegyetem minden része a mindörökké létező anyagból van!

A semmiből nem lehet valami és fordítva sem, az anyag sem, az isten sem, még akkor sem, ha szellem csupán. * De vajon mit lehet tudni a következetesen objektív tudományos módszerrel a szellemekről? Semmit! Így a szellemvilág léte hamis állítás! *

Az anyag, a természet törvényei is mindig léteztek és fognak is létezni. Más univerzumban, a világegyetem végtelen térségében talán másként hat a természet törvénye, talán más formában létezik az anyag, de ezen kívül más nincs. Mert ami létezik az maga az anyag, még az isten is, ha létezik csak anyagból lehet. * Esetleg a szellemanyagból. (Jó mi? Szellemanyag. ha… ha… ha…) *

A természet törvényein és az anyagon kívül tudományosan, vagyis objektíven bizonyíthatóan más nem létezik. Mert eddig a következetesen objektív tudományos módszerrel még nem fedezték fel és nyoma sincs a természet törvényei felett vagy ellenében uralkodó erőnek, a szellemvilágnak vagy akárminek is nevezzük.

Bár olyan jelenség van, amit nem ért az emberiség, de ez még nem ok arra, hogy feltételezzünk, kitaláljunk minden bizonyíték nélkül egy isten szellemet, aki ezért felelős.

A teremtéselmélet eszköze a következetesen tudományos módszert nélkülöző spekuláció, ami nem sokat ér, valójában semmi objektív igazságot, mert a világnézetüknek a valóságban nincs a következetesen tudományos módszerrel objektíven igazolható megfelelője.

Hit: valamely jelenség igaz voltának bizonyítás nélküli elismerése. A természetfelettibe (isten, angyalok, ördögök stb.) vetettek vak hitet minden vallás alkotóeleme. Ebben az értelemben a hit nem különbözik a babonától. A vallási hit ellentétben áll a tudással. Mindamellett sok idealista filozófus próbálja összebékíteni a hitet és a tudást, vagy a hitet a tudás helyébe állítani (Fideizmus). Köznapi értelemben a hit olyan tudományos következtetésekbe, hipotézisekbe vetett meggyőződés, amelyeket az adott pillanatban még nem lehet kísérleti úton bizonyítani. Az ilyen hit a már elért és gyakorlatban kipróbált tudásra épül. - Marxista fogalomlexikon

Minden, ami objektív tudományos módszerrel kimutathatóan és a valóságban ellenőrizhetően létezik, az maga az anyag vagy az anyag mozgásának az eredménye, bármilyen formában is található. Ha az isten szellem és a természetfeletti szellemvilág bizonyíthatóan létezne, akkor az is csak anyagból lehetne (talán szellemanyagból).

Bár sok mindent nem ismer még az emberiség, sokszor tévúton jár a tudományos módszerrel is, azonban az istenről, a szellemvilágról nincs semmilyen objektív tudományos megfigyelés, így ez az abszolút tévút. De aminek a léte a következetesen objektív tudományos módszerrel a valóságban kimutatható, megtalálható, azt objektív ténynek kell tekinteni. A szellemvilág nem az objektív valóság, ezért nem létezik!

Vagyis a teremtéselmélet, az erre épülő világnézet forrása csak a képzelgés és nem a valóság. Ezért aki ezt elhiszi az hiszékeny, mert a hite a következetesen objektív tudományos módszert nélkülözi, azonban még a legnagyobb tudósok, tekintélyek is eshetnek ebbe a hibába. Valamit létezőnek elfogadni csak a következetesen objektív tudományos módszerrel érdemes, mert az ezt nélkülöző spekuláció, a képzelgés, a hit eredménye csak szubjektív állítás lehet és megkülönböztethetetlen a valótlanságtól, a hamis állítástól. Az ilyen hamis állítások nagyon megtévesztőek lehetnek, főleg, ha egy tanult, tekintélyes embertől származik. A nem következetesen objektív tudományos világnézet ide vezethet bárkit, függetlenül egyéb kiváló érdemei, képességei dacára is.

A **természetfeletti** a látható, érzékelhető világ felett álló szellemi valóság. Isten két részre osztotta a világmindenséget: anyagi és szellemi világra. Az anyagi világ mindazt magában foglalja, amit a teremtés hat napján létrehozottakról feljegyez a Szentírás (tehát nagyjából az ég alatti szféra). ... A természetfeletti világhoz tartozik a menny és a pokol. Mind az Ószövetség, mind az Újszövetség több égről beszél, vagyis a menny egy többrétegű szféra: minimum három, bár egyesek szerint legkevesebb négy égről van szó (az "egek egei" min. négy eget sejtet). ... A pokol, annak ellenére, hogy a Szentírás egyértelműen a Föld gyomrába lokalizálja, szellemi valóság is, így a természetfeletti szférához tartozik. - hitgyulekezete.hu

A **természetfeletti** olyan események vagy dolgok, amelyeket a természet vagy a tudomány nem magyarázhat meg, és amelyekről feltételezik, hogy túlról származnak, vagy túlvilági erőkből származnak. A szellemek és a boszorkányok a természetfeletti példái. - gobertpartners.com

A következetesen objektív tudományos módszer

A következetesen tudományos módszert nélkülöző spekuláció semmi valóságosat nem ér, ami így nem különböztethető meg a valótlanságtól, a hazugságtól, a szélhámosságtól sem. Csak a következetesen tudományos módszerrel lehet objektíven a tudománytalan hittel, a képzelgéssel, a vízióval ellentétben megismerni a világot. Az emberi érzékelés szubjektív és sok mindentől függ az értelmezés, ezért az objektív igazságot csak a következetesen tudományos módszerrel lehet megismerni, megérteni, megmagyarázni. A tudományos módszernek a célja az objektív valóság megismerése, az, ami az emberi tudattól függetlenül is létezik.

A **megismerés** a materialista filozófiában, közelebbről az ismeretelméletben a valóság gondolati visszatükrözésének a folyamata. Ez a folyamat a gyakorlat során valósul meg, célja az objektív igazság feltárása. ... Az igazság a valóság ellenőrizhető tényei, és az erről szóló állítások megfelelése egymásnak. ... A megismerési folyamat során alakul ki az emberi tudatban a külvilág reális képe - wikipedia.org

Az anyagi világ fejlődőképessége a vak véletlen kölcsönhatásokban, de a természet törvényeinek engedelmeskedve lehetővé tette a gondolkodó anyag, az ember létrejöttét! Tudományosan, objektíven más nem mutatható ki, ezért ezt kell a valóságnak elfogadni. A szellemvilágnak a valóságban azonban nyoma sincs. Értelmetlen gondolat az, amit nem ismerünk, nem tudjuk megmagyarázni az csak a természeti törvények feletti szellemvilág műve lehet. Sok ismeretlen került át a természet törvényeivel megmagyarázhatók közé, de egyetlen sem került át a megmagyarázhatóból a szellemvilág hatókörébe, mert a szellemvilág objektíven kimutathatóan nem létezik.

A mindörökké létező anyag mozgása, változása, fejlődése csak a természet törvényei szerint történik!
A gondolkodó anyag, az ember ezt megismerheti, és a saját céljaira céltudatosan felhasználhatja!

Az ember által ismert tudomány szerint az univerzum, az anyag csak természet törvényei szerint változik, így ami létrejött az a lehetőség is ebben van. Ez igaz az anyag elemi részecskéire, az atomokra, a galaxisokra, a csillagokra, a bolygókra, a fekete lyukra, és nyílván igaz ez a sötét anyagra és energiára is, a „Nagy Bumm!" előtti anyagra is, és végül az élővilágra, az emberre is. Ha nem így volna nem jöttek volna létre ezek a formák. Ezeknek az anyagi formáknak a tulajdonságait, a mozgástörvényeit objektíven fejti meg a tudomány és ez a valóságban ellenőrizhető. Még akkor is, ha sok még az ismeretlen.

Az isten, a szellemvilág léte azonban a következetesen objektív tudományos hitelességgel nem ellenőrizhető. Bár a tudományos módszer szerinti megismerés is gyakran a tévúton jár, de mégis egyre többet megismerhet így az emberiség az objektív valóságból, de az istenről, a természet felett uralkodó szellemvilágról soha semmilyen objektív tudományos megismerés még nem született, csak a vak hit, a bizonyítást nem igénylő sekélyes, felületes fecsegés. A teremtéselmélet hívei az isten szellemről, a természetfeletti szellemvilágról nem képesek objektív igazságot állítani, mert ami nincs, annak létét csak hazudni lehet. Ez még akkor is hazugság, vagyis nem az objektív igazság, ha ezt a jóhiszemű hívő tudatában létező hamis világnézet elnyomja és igaznak hiszi.

Az anyag tulajdonsága a fejlődés lehetősége!

A következetesen objektív tudomány szerint a világegyetemben létező anyag nem lehet a tudatos teremtés eredménye, mert az anyag a mindörökké létező, nem teremthető és nem semmisíthető meg, és ezen kívül mást a tudomány nem fedezett fel. Tehát ami bizonyíthatóan bármilyen formában létezik az mind csak az anyag, ezen kívül a következetesen objektív tudomány szerint más nincs.

Az anyag: materialista filozófia alapkategóriája, az emberi tudattól függetlenül létező *objektív valóság* megjelölésére szolgáló filozófiai absztrakció. … Az **anyag** lenini meghatározása a következő „Az anyag filozófiai kategória, amely az érzeteinkben feltáruló, érzeteinkkel lemásolt, lefényképezett, visszatükrözött, érzeteinktől függetlenül létező, objektív valóság megjelölésére szolgál.” (*Lenin* összes Művei. 18. köt. 116. old.) Lenin tehát az objektivitást, a szubjektum érzeteitől, gondolataitól, egyáltalán, tudatától független létet emeli ki mint a végtelen anyagi világ már megismert vagy még ismeretlen jelenségei leglényegesebb és legegyetemesebb tulajdonságát. - Filozófiai kislexikon (1980)

Mennyiségi Változások Átcsapása Minőségi Változásokba: a dialektika egyik alaptörvénye, amely az anyagi valóság objektív, egyetemes fejlődési törvényét fejezi ki, mely szerint az észrevétlen, fokozatos mennyiségi változások felhalmozása – mindenegyes folyamat számára specifikusan – szükségszerűen lényeges, gyökeres minőségi változásokhoz vezet, vagyis a régi minőség új minőségbe csap át. E törvény a természet, a társadalom és a gondolkodás összes fejlődésfolyamataiban érvényesül. A mennyiségi és minőségi változások összefüggnek egymással és feltételezik egymást: nemcsak mennyiségi változások mennek át minőségi változásokba, hanem a fordított folyamat is fennáll: a dolgok és jelenségek minőségi változásának eredményeként megváltoznak a mennyiségi jellemzők is. - Marxista fogalomlexikon

Az anyag tulajdonságait megfejti az ember, de az isten létét a homály fedi!

A mindörökké létező anyagi világ megértéséhez, vizsgálatához nem lehet a teremtéselméletet felhasználni. A végtelen kiterjedésű világegyetemnek, az univerzumnak, a multiverzumnak és az ebben lévő anyagnak nincs tudatos oka, célja, még nem fedezték fel, egyszerűen csak van, és vannak az anyagot mozgató természeti törvények. Na és az isten, az mi? Teljes a homály!

Miért kellene tudatos okának, céljának lennie az atomoknak, van és ez biztos. Bár az atomot az ember közvetlenül nem láthatja, de a természet törvényei szerint működő eszközökkel és a tudományos módszer szerinti gondolkodással mégis igazolható a léte. A tudomány fejti meg, hogy az anyag milyen törvények szerint mozog, változik, hogy milyen tulajdonságai vannak, és ezt elég jó eredménnyel teszi. Ehhez felhasználja a megfejtett természet törvényeit, és eszközöket készít, mert az ember érzékszervei nagyon korlátosak a világ megismeréséhez. Azonban nincsen tudományosan megfigyelhető tudatos oka, célja a csillagoknak, a galaxisoknak, az univerzumnak, és az evolúció is tény. Az objektív világból még sokat nem ismer az emberiség, de az isten az maga a totális homály.

Azonban az anyag keletkezésének az okát, célját, keletkezési idejét, ha van ilyen, nem lehet megfigyelni, de a kitalált teremtőét sem. A teremtő isten ráadásul az objektív valóságban sehol sincs, még nem talált a tudományos megfigyelés a nyomára, és ezért csak hinni lehet a létében, az anyag azonban itt van, nem kell keresgélni sem és a tudomány szerint a mindörökké létező.

Az isten a semmiből mosolyog a híveire!

Bár a tudományoskodó hívők állandóan felfedezni vélik az anyag semmiből való keletkezését, és a semmivé válását, ami így isten nyomának bizonyítékát jelenti a számukra, még akkor is, ha ezt nyíltan nem is jelentik ki. Az isten valahol a semmiből, az ismeretlenből, a homályból mosolyog rájuk és lelkierőt nyújt a könyörtelen valóság elfogadása helyett. Sajnos ez a nagy tudós koponyákra is igaz, az isten keresésében elfejtenek következetesen tudományos módon gondolkodni, az érzelmeik, a hamis világnézetük eltérítik az objektív valóságtól, amit viszont a munkáikban következetesen alkalmaznak, mert csak így érhetnek el eredményt. Gyakorlatban eredményt csak a valóságra alapozottan lehet elérni, de ehhez következetesnek kell lenni, csak az objektív valóságra támaszkodni.

Az anyag tipikus semmiből keletkezésének és majd a semmivé válásának a sugallata, az idő kezdete a Nagy Bumm!, ahol még nincs se tér se idő, nincs téridő, ami sejtelmesen a semmire utaló. Pedig a jelenlegi univerzum anyagának-tömegnek/energiának benne kellett lennie csak más formában, hiszen nagyon forró állapotban volt, még akkor is, ha kis vagy a semmi téridőben létezett ez az anyag és az elemi részecskék is más formában léteztek. Ez az összesűrített valami mégiscsak tartalmazta amivé vált, így nem lehetett a semmi. Ebben a kis vagy a nem-létező tér-időben hatalmas energia volt, aminek részecskéi mozogtak, változtak, pedig még az

atomok sem léteztek, tehát az időnek is léteznie kellett, mert különben a Nagy Bumm! sem indult volna el. Az anyag bármilyen formában is létezik, de mozgása, változása mindörökké tart, mert az egyes részei között kölcsönhatások mindig vannak. Így az időnek is mindörökké léteznie kell, még akkor is, ha az anyag csak a pontszerű téridőben létezik. Azonban ez az anyag nem a semmi.

Az anyag, az univerzum létét nem kell hinni, mert bizonyíthatóan van, ebben élünk, ez tény. Az univerzum bármilyen szerkezetű is, bármilyennek látjuk is, de létezik, ellenőrizhető a következetesen objektív tudományos módszerrel a valóságban, a gyakorlatban, de ez nem mondható el a feltételezett teremtőre, az istenre. Így azonban az isten szellemre mondható, az hogy az a semmi objektív valóság, a nem létező, a kitalált, csak a hiszékeny tudatban létező vízió.

Az úgynevezett teremtőről, a szellemvilágról semmilyen objektív tudományos ismeret nincs, nem ismert semmilyen bizonyítható, ellenőrizhető tulajdonsága, mert a teremtő létének állítása csupán a spekuláció terméke, minden következetesen objektív tudományos bizonyíték, minden tudományos megfigyelés nélkül. Csak egy biztos, az isten útjai kifürkészhetetlenek. Vagyis semmit nem lehet tudni isten manővereiről, ha egyáltalán létezik.

Isten: természetfeletti mindenható lénynek, a „világ teremtőjének" és „irányítójának" fantasztikus alakja - Marxista fogalomlexikon

Isten: az összes vallásban a *Legfőbb Lény*, metafizikailag minden lét végső alapja és oka ... A legfőbb lény önmagát magyarázza, fölötte nincs úr. - lexikon.katolikus.hu

Mi a természetfeletti képesség?

A természetfeletti képesség (erő) logikusan úgy értelmezhető, hogy a természet törvényeinek „korlátlan" ismerete alapján ezek felett uralkodni vagy ezek megkerülésével, ezek ellenére, ezek figyelmen kívül hagyásával hatni. A természetfeletti isteni erő létezése azonban következetesen objektíven a tudományos módszerrel észlelhetetlen, ilyet nem figyeltek meg, így nem is szülehetet rá magyarázat, törvény. Azonban a természet felett és főleg a természet törvényei ellenére tevékenykedni, uralkodni nem lehet, legfeljebb megérteni a természet törvényeit és valamilyen célra felhasználni azokat. Ezért mivel az anyag és a természet törvényei mindörökké létezik, így a feltételezett isten/UFO is csak ezen keretek szerint alkothat, teremthet valamit. Vagyis a természet törvényeit a feltételezett isten/UFO az emberiséghez képest „korlátlanul" képes a céljai érdekében használni. Így még az is elképzelhető, sőt ez a logikus, hogy a feltételezett isten/UFO természetfeletti képessége csak az eddig felfedezetlen természeti törvényekre alapozott, amit az emberiség még nem ismer.

A **természetfeletti** vagy természetfölötti kifejezés magába foglalja mindazok a tartalmakat, amelyek nem magyarázhatók meg a természet törvényei szerint, amelyek megközelítésére az emberi megismerés biológiailag is leírható és értelmezhető eszközei alkalmatlanok. - wikipedia.hu

A teremtéselmélet szerint a tökéletes teremtő isten az embert saját képmására hozta létre, teremtette, varázsolta, barkácsolta, de az ember nem lett tökéletes. Ez azonban már eléggé anyagias tulajdonság. Lehet, hogy a teremtő (az embert teremtő) egyszerűen egy a fejlődésben az emberiség előtt járó intelligens lény, egy UFO? A hívők pedig istenként egy UFO-t imádnak?

Az isten nem létezhet mindörökké csak az anyag!

Ha az összes létezőnek (teremtménynek) ténylegesen van egy kezdete, akkor ennek igaznak kell lennie a teremtőre is, de mi volt előtte? Az anyagi világ létezése a következetesen objektív tudomány szerint időben és térben végtelen, de a teremtőé nem lehet ilyen, mert valamikor létre kellett hozni. A teremtőt is teremteni kell, mert mindennek oka van, de mi a célja a teremtésnek? Talán a teremtő imádata? Az ember tudatosságán kívüli anyagi világnak nincs tudományosan észlelhető tudatos célja és oka sem, de létezik. Vajon a feltételezett teremtőnek mi a célja, és milyen okból van? De mivel a feltételezett teremtőről semmilyen következetesen objektív tudományos információ nincs, ezért az ilyen kérdés felesleges.

„**Végtelen és Véges**: az objektív világ egymással elválaszthatatlan kapcsolatban álló ellentétes oldalait kifejező kategóriák. Így pl. a matematikában végtelen mennyiségnek nevezzük a szüntelenül növekvő (csökkenő) változó mennyiséget, amely minden előre megadott, bármilyen nagy (kis) mennyiségnél nagyobbá (kisebbé) válhat és válik is. Végesnek mondunk egy meghatározott mennyiséget, amelyhez viszonyítva megnevezhetünk egy másik nagyobb (kisebb) meghatározott mennyiséget." *(idézet: Marxista fogalomlexikon)*

„Az **energiamegmaradás törvénye**. Ez a fizika legáltalánosabb, legfontosabb törvénye, amelyet a természet minden jelenségére alkalmazni lehet, mert mindenütt energiaátalakulások történnek. Energiát sem teremteni, sem megsemmisíteni nem lehet. Az energia egyszerűen van! Semmiféle eddig ismert jelenség során nem keletkezik több energia, de kevesebb se!" vilaglex.hu

„A tömeg/anyagmegmaradás törvénye (a Lomonoszov-Lavoisier-törvény) kimondja, hogy egy zárt anyagi rendszer tömege állandó marad, függetlenül a rendszeren belül lejátszódó folyamatoktól. A tömegmegmaradás nem mindig teljesül, és ez függ az anyag és a tömeg definíciójától. A modern fizikában a tömeg és az anyag ekvivalensek az energiával és így az energiamegmaradás – ami mindig teljesül – magában foglalja az anyagot és energiáját." Wikipedia.hu

A tudomány igazolja, hogy az anyagot (energiát) nem lehet teremteni és nem lehet eltüntetni sem, ebből következik, hogy anyag mindig volt és mindig lesz! Így a világegyetemet, benne az anyagot és a természet

törvényeit nem teremtették, egyszerűen csak van. Ez tény! Csak ebből lehet kiindulni, minden egyéb más csak tudománytalan spekuláció, képzelgés, hamis állítás, vízió, fecsegés! Vagyis az anyag (energia) a tudomány szerint nem teremtett, hanem mindörökké létezik. Hinni azonban minden hamis dologban is lehet, csak lehet, hogy nem igaz, nem felel meg a valóságnak! A hamis valótlanságot hittel elfogadni azonban enyhén szólva furcsaság, hiszékenység, butaság.

(idézet: Húsz érv Isten létezése mellett)

6. A kalám-érv

A *kalám* egy arab szó, ami szó szerint „beszédek”-et jelent, de általában a filozófiai teológia egy bizonyos típusára szokták használni: arra, ami annak bizonyítását tartalmazza, hogy a világ nem lehet végtelen idős, és emiatt Istennek kellett azt teremtenie. Ez a bizonyítási mód régóta és széles körben elterjedt mind a keresztények, mind a muszlimok között. A formája egyszerű és lényegre törő:

1. Akármi kezd létezni, annak oka van, hogy létrejött.

2. Az univerzum létrejött.

3. Tehát az univerzumnak van egy oka, amitől létrejött.

Az első premisszát alapból elfogadhatjuk. (A legtöbb ember - talán az értelmi fogyatékosok és az egyetemisták kivételével - úgy gondol erre, hogy nem csak igaz, hanem bizonyosan és nyilvánvalóan igaz.)

De vajon igaz-e második premissza? Az univerzum - a tér és idő által kötött összes dolgok összessége - úgy jött-e létre? Ezt a premisszát manapság erősen támogatják a természettudományok is, pl. az ősrobbanás, az ún. „Nagy Bumm” kozmológia által, de van filozófiai érv is, ami ezt ugyanígy alátámassza. Vajon egy végtelen munkát el lehet-e végezni, vagy be lehet-e fejezni? Ha végtelen sok lépést kell elvégeznünk ahhoz, hogy elérjünk egy bizonyos befejezéshez, akkor elérhetjük-e ezt a befejezést? Természetesen nem - még akkor sem, ha végtelen sok időnk van rá. Ugyanis a végtelen időnek nincs vége, ahogy a lépéseknek se. Más szavakkal nincs olyan vég, amit elérhetnénk. A munkát sohasem lehetne - tudnánk - befejezni.

De mi van a közvetlenül a vég előtti lépéssel? Ezt a pontot elérhetjük-e valamikor? Nos, ha a munka valóban végtelen, akkor lépések végtelenségének kell szintén megelőznie ezt is, és így a közvetlenül a vég előtt lévő lépést sem érhetjük el soha. De akkor az ezt közvetlenül megelőző lépést se. Valójában nincs olyan lépés a sorban, amit elérhetnénk, mivel a lépések végtelensége előzi meg mindegyik lépést; mindegyiken végig kell menni egyenként előtte. Vagyis probléma adódik annak a feltevéséből, hogy egy végtelen sornak időbeli egymásutánban álló bármely pontját valaha is elérhetjük.

Nos, ha az univerzum sohasem keletkezett, akkor mindig is volt. Ha mindig is volt, akkor végtelen idős. Ha végtelen idős, akkor végtelen mennyiségű idő telt el az ún. mai nap előtt. És így végtelen számú napnak kellett befejeződnie - egy napra egy másik nap következett; egy kis idő adódott ahhoz, ami elmúlt - ahhoz, hogy a mai naphoz elérhessünk. De ez pontos párhuzama a végtelen munka problémájának. Ha elértünk a mai naphoz, akkor a történelem ténylegesen végtelen sorában elértünk ehhez a jelenlegi ponthoz: valójában befejeződött a sor eddig a pontig - vagyis bármely jelenlegi pont esetében a teljes múltnak meg kellett már történnie. De a lépéseknek egy végtelen sorában sohasem érhettünk volna el eddig a jelenlegi pontig - vagy bármely más, ezt megelőző pontig.

Tehát vagy nem értük meg a mai napot, vagy a megérkezés folyamata nem volt végtelen. De nyilvánvalóan elérkeztünk a mai napig. Tehát a megérkezés folyamata nem végtelen. Más szavakkal, az univerzumnak úgy kellett létrejönnie, kell lennie egy kezdetének. Következésképpen az univerzumnak van egy oka, egy Teremtő, amitől létrejött.

1. kérdés: A keresztények hisznek abban, hogy Istennel örökké fognak élni. Így ők abban hisznek, hogy a jövő végtelen lesz. Miért ne lehetne akkor a múlt is végtelen?

Válasz: A kérdés valójában saját magát válaszolja meg. A keresztények hiszik, hogy életük Istennel sohasem ér véget. Ez azt jelenti, hogy ez a lét sohasem válik egy aktuálisan, ténylegesen befejezett végtelen sorrá. Szaknyelven: egy végtelen jövő potenciálisan - de soha nem aktuálisan - végtelen. Vagyis, hogy bár a jövő sohasem szűnik meg terjedni és növekedni, mégis az aktuális kiterjedése mindig véges lesz. De ez csak akkor lehet igaz, ha az összes teremtménynek ténylegesen van egy kezdete.

2. kérdés: Honnan tudjuk, hogy az univerzum oka még mindig létezik? Lehet, hogy csak elindította az univerzum létét, majd megszűnt.

Válasz: Ne felejtsük, hogy mi egy tér- és időbeli lét okát kerestük. Ez az ok teremtette a tér és idő teljes univerzumát. És maga a tér és idő ennek a teremtésnek a része kell legyen. Tehát a tér- és időbeli lét oka nem

lehet egy másik tér- és időbeli lét. (Ha az lenne, akkor az összes probléma a végtelen időtartamról újból felmerülne). Az oknak valamiképpen kívül kell állnia a tér és idő korlátjainak és korlátozásainak.

Nehéz lenne elképzelni, hogy egy ilyen lét „megszűnik”. Tudjuk, hogy egy lét az univerzumban hogyan szűnik meg: eljön az időben egy számára végzetes hatás, valami rajta kívül álló tevékenység által. De ez a kép jellemzően csak ránk és minden olyan létre vonatkozik, ami valahogyan tér és időben korlátozott. Egy lét, ami ily módon nem korlátolt, nem „keletkezhet” vagy „szűnhet meg”. Ha létezik, akkor örökké kell léteznie.

3. kérdés: De vajon Isten-e ez az ok - vagyis valaki és nem pusztán valami?

Válasz: Tegyük fel, hogy az univerzum oka örökké létezik. Továbbá tegyük fel, hogy ez az ok nem személyes: hogy ez a valami idézte elő az univerzumot, s nem személyes választás által, hanem pusztán a léte által. Ebben az esetben nehéz lenne megérteni, hogyan lehetne az univerzum bármi más, mint egy végtelen idős univerzum, hiszen minden feltétel, ami az univerzum létéhez szükséges már örökké létezett volna. Viszont a kalám-érv megmutatja, hogy az univerzum nem lehet végtelenül idős. Tehát úgy tűnik, hogy az örök személytelen ok hipotézise következetlenséghez vezet.

Van megoldás? Igen, ha az univerzum egy szabad és személyes választás eredménye. Ekkor legalább beláthatjuk, hogy hogyan hozhat létre egy örök ok egy időlegesen korlátolt okozatot. Természetesen a kalám-érv mindent nem igazol, amit a keresztények Istenről hisznek, de melyik érvről mondható ez el? A mindennél kevesebb azonban sokkal több mint a semmi. <u>És a kalám-érv a keresztény Isten-hit egyik központját igazolja: hogy az univerzum nem örök vagy kezdet nélküli; hogy van egy Teremtője mennynek és földnek. Így cáfolja a világ azon elképzelését, amit az ateisták szeretnének látni: önfenntartó anyag, végtelen változás a végtelen időben.</u>

(idézet: Filozófiai kislexikon (1980)

Az **evolúciós elmélet**: az élő természet f*ejlődése*nek Darwin által megalapozott elmélete. Az élőlények evolúciójának fő tényezői Darwin szerint a változékonyság az átöröklés és a szelekció (a természetes kiválogatódás, ill. mesterséges szelekció). A létért való harc folyamán, a külső környezet hatásai következtében az élőlények közül csak legjobban alkalmazkodók maradnak fenn és adnak utódokat. A természetes kiválogatódás állandóan tökéletesíti a szervezetek felépítését és funkcióit, kidolgozza a szervezetek környezethez való alkalmazkodásának mechanizmusait. Az **evolúciós elmélet** első ízben adott tudományos magyarázatot a biológiai fajok sokféleségére és fejlődésére, s megvetette a modern biológia alapjait. Az **evolúciós elmélet** Kant, Lamarck, Ch. Lyell természettudományos elméleteivel együtt nyilvánvalóvá tette a metafizikus gondolkodásmód s egyben az elő természetről vallott idealista nézetek tarthatatlanságát; ily módon a dialektikus materialista világnézet egyik természettudományos alapjává vált. Az **evolúciós elmélet** híve és folytatója volt Th. Huxley, Haeckel, Oroszországban K. A. Tyimirjazev, I. V. Micsurin stb.

*

Az esetlegesség érve és a valóság

Világnézetek harca - érvek Isten létezése mellett és a valóság

Az Isten a semmivel össze nem hasonlítható tökéletes, mindenható, mindentudó, az örökké létező, a világ, az ember teremtője!
Az univerzum létezik, tehát kell lennie valaminek, ami szükséges a létéhez, ami ezen kívül létezik, ez az Isten!

A teremtéselmélet hívei semmit sem tudnak következetes objektív tudományos módszerrel bizonyítani a teremtésről és az istenről!
A végtelen világegyetemben mindörökké létező és állandóan mozgásban lévő anyag a tudomány által objektíven bizonyított tény!
Minden, aminek a léte a következetesen objektív tudományos módszerrel igazolható, az maga az anyag, bármilyen is a formája!

Amely állítás a következetesen objektív tudományos módszerrel a valóságban nem igazolható az nem fogadható el létezőnek!

Az Isten létének – „Az esetlegesség érve” bizonyítéka összefoglalva: ha valami létezik, akkor kell léteznie annak is, ami szükséges ahhoz, hogy az a dolog létezzen; az univerzum - a térben és időben létezők összessége – létezik; tehát kell léteznie annak is, ami szükséges ahhoz, hogy az univerzum létezzen; az, ami szükséges, hogy az univerzum létezzen, nem létezhet az univerzumon belül, vagyis nem köthető térhez és időhöz; tehát annak, ami szükséges, hogy az univerzum létezzen, meg kell haladnia mind a teret, mind az időt; tehát, amire szüksége van az univerzumnak, hogy létezzen, nem lehet azonos magával az univerzummal, se az univerzum egy részével; Az Isten maga ez az „ismeretlen”. Amit mi emberek közvetlenül ismerünk az ez az érzékelhetően változó világ. Azt is tudjuk, hogy kell lennie valaminek, ami szükséges a létéhez.

A lényeg: Az univerzum létezik, tehát kell lennie valaminek, ami szükséges a létéhez, ami ezen kívül létezik, ez az Isten.

Néhány gondolat!

Mivel csak az anyag a mindörökké létező, ezért ami létrejött az csak az anyagban rejlő lehetőség megvalósulása!
Az anyag a mindörökké mozgásában a vak véletlen kölcsönhatásokban is képes a legkülönbözőbb formákba változni!

A gondolkodó anyag képes olyan formákat is létrehozni, amelyek a vak véletlen kölcsönhatásokban nem jönnek létre!
A világegyetemben csak az jöhet létre, ami megfelel a természet törvényeinek!
Az univerzum létezik, tehát kell lennie valaminek, ami szükséges a létéhez, ez nem lehet más, mint a mindörökké létező anyag!
Ha az isten létezik, akkor az is csak a mindörökké létező anyagból az evolúcióval jöhetett létre!

A létező formák létrejöttének az oka!

Az univerzum és a benne lévő formák a mindörökké létező és állandó mozgásban lévő anyagból a vak véletlen kölcsönhatásokkal és a gondolkodó anyag célszerű tevékenységével a természet törvényei szerint jöttek létre! Legalábbis a következetesen objektív tudomány ezt állítja, másra azonban nincs bizonyíték. A gondolkodó anyag, az ember céltudatos tevékenysége is csak a természet törvényeinek megfelelő lehet, így hozza létre, csak így hozhatja létre a számára szükséges formákat.

A teremtéselmélet szerint a világot és benne mindent a mindörökké létező isten szellem a semmiből teremtette. De ha valami létezik, akkor kell léteznie annak is, ami szükséges ahhoz, hogy az a dolog létezzen, ami ezen kívül van. Tehát a teremtéshez az anyagnak mindörökké létezni kell. De akkor mit teremtett az isten?

Mert a semmiből semmi sem teremthető.

Tehát valaminek mindörökké léteznie kell. A következetesen objektív tudomány szerint teremtéselmélettel ellentétben csak az anyag a mindörökké létező. Így ha a „teremtő” isten szellem létezik, akkor az is csak az anyagból lehet és a mindörökké létező anyagból „teremtette” a világot (a világegyetemben az univerzumot), és benne az embert.

De hol van a teremtéselméletben szereplő, mindörökké létező isten szellem létének legapróbb következetesen objektív tudományos bizonyítéka? Sehol!

A teremtéselmélet így a következetesen a valóság talaján gondolkodók számára értelmetlen spekuláció csupán, ami még azt sem érdemli meg, hogy megcáfolják! A teremtéselmélet lényegében semmi objektív tényt nem állít, így nincs mit megcáfolni.

Értelmetlen a kitalált, a bizonyíthatatlan, a megfigyelhetetlen, az objektív tényeket mellőző állítást valósnak elfogadni, de a teremtéselmélet szerinti isten szellemben való hit mégis csak ilyen. Azonban bármilyen következetesen objektív tudományos bizonyíték, tény nélküli állítás csak fecsegés vagy szélhámosság, ebben hinni már hiszékenység és butaság! * Azonban lehet, hogy a szelem az szellemanyagból van, ami az anyag eddigi ismeretlen formája. Így a teremtés már nem a semmiből történt, hanem a szellemanyagból. (Oltári, Nobel díjat érdemlő találmány: szellemanyag! Mi van, ha igaz!) A szellemanyagból teremtés ötlete sokkal logikusabb, mint a teremtéselmélet szerinti semmiből való teremtés! *

Isten az abszolút létező is **szellem**; teremtői munkáját is Szellemként végezte el. Ez nagyon fontos előfeltevés annak megértése érdekében, hogy a materiális valóság csakis a szellemi (spirituális) után következik, mivel a szellemi megelőzi azt, sőt, minden ami van a materiális szférában, a szellemiből állt elő, sőt, nem is szűnt meg abban létezni (a spirituális szféra mintegy körbeöleli a természetes világot) - így nyilván következik, hogy magasabb rendű is egyben. - hitgyulekezete.hu

Az Egyház ősi hitvallásai szerint a mindenható Isten „kezdetben”, az idő kezdetén a semmiből teremtette az eget és a földet, minden látható és láthatatlan lényt (DH 29, 60, 75). E hitvallások azt fejezik ki, hogy a kinyilatkoztatás Istene öröktől fogva abszolút független, egyedül ő a világ alkotója és fenntartója. - lexikon.katolikus.hu

Teremtés: a mindenségnek isten puszta akarata folytán a semmiből való keletkezése, a zsidó és keresztény vallás dogmája, míg a görög filozófia majdnem egyetértőleg azt tanítja, hogy az anyag, melyből a világ áll, öröktől fogva van. - kislexikon.hu

Objektív Valóság: az egész anyagi világ a maga teljességében, valamennyi formájában és megnyilvánulásában. Az objektív valóság fogalma viszonylagos. A szubjektumhoz viszonyítva az objektív valóság mindaz, ami a tudaton kívül létezik és tudatban visszatükröződik. De a szubjektum, tudatával együtt, maga is objektív valóság más emberekhez viszonyítva. A világra vonatkozó egyéni szemlélettől elvonatkoztatva azt mondhatjuk, hogy az objektív valóság megegyezik a realitással általában. A realitás magában foglalja a különböző anyagi objektumokat, ezek tulajdonságait, a teret, az időt, a mozgást, a törvényeket, a különböző társadalmi jelenségeket, a termelési viszonyokat, az államot, a művészetet stb. Mindez tükröződik az emberi tudatban, de attól függetlenül létezik. Ebből azonban nem következik, hogy az objektív valóság fogalma szélesebb, mint az anyag fogalma. Ilyen elképzelés csak abban az esetben keletkezhet, ha az anyagot elszakítják sokféle megjelenési formájától és tulajdonságától, amelyek nélkül nem létezik. A mozgás, a tér, az idő, az élet stb. – mindezek az anyag sokféle és különböző fejlettségű formáinak sajátosságainak, kölcsönhatásainak megnyilvánulásai, amelyek összességükben alkotják a világot mint egészet, vagyis az objektív valóságot. - Marxista fogalomlexikon

A régmúlt időben, korokban az anyagról, a természet törvényeiről szinte semmilyen tudományosan értékelhető ismerete nem volt az emberiségnek, így csak a tudományos módszert nélkülöző spekulációval lehetett a tulajdonságairól, törvényeiről gondolkodni, beszélni. Ma már sokkal többet ismer az emberiség a természetről, persze még is sok az ismeretlen.

A vallásokban a **természetfeletti** világhoz tartoznak a láthatatlan lények, a különféle csodák és jelenségek (megtestesülés, bilokáció, Mária-jelenések stb.), továbbá a mennyország és a pokol is. ... A katolikus teológiai nyelvhasználat "**természetfeletti**"nek azokat a jelenségeket nevezi, amelyek nem magyarázhatók meg, és amelyek nem sorolhatók ahhoz, amit kötelező érvénnyel mint Istentől kinyilatkoztatottat tartunk számon (pl. jelenések). - wikipedia.org

Milyen és hol van a természetfeletti szellemvilág és az isten szellem?

A világegyetemben az anyagon, a természet törvényein kívül a következetesen objektív tudomány mást nem ismer és objektíven valójában senki más sem. Így a következetesen objektív tudomány nem ismeri az univerzumon, az állítólag teremtett világon kívüli természetfeletti szellemvilágot sem, ahol az isten szellem állítólag lakik. Vagy ki tudja, hogy hol van a természetfeletti erővel rendelkező szellemvilág és az isten szellem? Aki a teremtéselmélet szerint az anyag és a természet törvényei felett, annak ellenére a saját céljai érdekében rendelkezik, hiszen állítólag ő alkotta, teremtette meg ezeket a semmiből (a szellemanyagból).

A semmiből lévő szellemvilág

A természetfeletti szellemvilág és az isten szellem, a főszellem, a *legfőbb lény* a teremtéselmélet szerint anyagnélküli szellem, így valójában a semmivel, a semmi anyaggal egyenlő kitalált valami. Bár erről a teremtéselméletben hívőknek semmilyen következetesen objektív tudományos ismeretük nincs. De, ha az isten szellem anyagnélküli semmi, akkor nem létezik, ez az objektív valóság, mert a következetesen objektív tudomány csak az anyagot ismeri, és ami ezen kívüli az csak a képzeletben létezik.

De talán a kitalált szellemvilág olyan, vagy hasonló lehet, mint a gondolat. Bár a gondolat az nem működik anyagi alapok nélkül, de a szellemvilágnak a teremtéselmélet szerint állítólag nincs anyagi vonzata, és mégis képes az anyagra hatni és szükség esetén anyagi formát ölteni. A teremtéselmélet tételei legalábbis erre utalnak, azonban ezek semmilyen következetesen objektív tudományos bizonyítékot nem tartalmaznak. Így ez nem az objektív valóság! * Persze, ha feltételezzük a szellemanyag létezését, akkor ezen az úton járva a semmi az lehet valami. *

Azonban a fantázián kívül a természetfeletti isten szellem valójában mégis csak ismeretlen valami, bármit gondolni róla az csak spekuláció lehet, mert a szellemvilágról következetesen objektív tudományos ismeret, megfigyelés nincs. Így a természetfeletti szellemvilág és az isten szellem nem az objektív valóság! Ezért a létrejött formáknak nem lehet az isten szellem a létrehozója!

Minden létrejövő forma csak az anyagban rejlő lehetőség!

Az anyag bizonyíthatóan létezik az isten szellem azonban ismeretlen a következetesen objektív tudomány által. Így a következetesen objektív tudomány szerint csak egyetlen lehetséges magyarázat marad a létrejött formákra, mégpedig az hogy az anyag és a természet törvényei mindörökké létezik, és csak ennek alapján jött, jöhetett létre minden forma, fejlődött ki az evolúcióval az élet és az ember is, és ha létezik az isten, akkor még az is. Erre van tudományos következtetés, megfigyelés és magyarázat, akkor is, ha még nem teljes a kép, azonban egyre többet tud meg az emberiség a természet törvényeiről, az élővilág fejlődéséről, és így idővel egyre tökéletesebb ez a kép.

A következetesen objektív tudományos módszer az egyetlen, ami az objektív valóságot feltárja!

A következetesen objektív tudományos módszerbe nem fér bele a bizonyíték nélküli isteni semmiből való teremtésnek még a gondolata sem, ami így csak a vak hit, a képzelgés csupán, mert nélkülözi az objektív valóságot. Azonban a természet törvényeinek engedelmeskedő anyag bizonyíthatóan létezik, így ez az objektív valóság, ami vak véletlen kölcsönhatásokban változik, az evolúcióval egyre alkalmazkodóbb életformákat hoz létre, többek között az embert is, a tudomány ezt objektíven bizonyítja.

Az univerzum és a mindörökké létező, mozgó anyag tudományos tény (tudományos hipotézis). Az anyag a természet törvényeivel a vak véletlen kölcsönhatásokban is képes változatos formákba alakulni, képes fejlődni. Az evolúció tudományos tény, ami az anyag önfejlődését bizonyítja. Az isteni természetfeletti szellemvilág csupán következetlen, az objektív valóságot nélkülöző spekuláció. Az univerzum és az ember keletkezéséhez objektíven tudományosan bizonyíthatóan elegendő az anyagban rejlő lehetőség.

Ha az isten létezik, akkor rajta kívül kell léteznie annak is, ami szükséges ahhoz, hogy létezzen!

Az anyag a tudomány szerint nem teremthető és nem semmisíthető meg, tehát mindig létezett, mindörökké létezik. Tehát ami bizonyíthatóan létezik, az csak anyagból van, még az isten is, ha létezne, csak anyagból lehetne. Mivel a következetesen objektív tudomány csak a mindörökké létező anyagot ismeri, így ha valamilyen forma létezik, akkor kell léteznie annak is, ami szükséges ahhoz, hogy az a dolog létezzen, a tapasztalat és a tudomány is ezt tartja, de ennek akkor a feltételezett istenre is igaznak kell lennie. Tehát az isten létezéséhez is szükséges valami, ami létrehozza. Így az isten, ha létezne, szükségszerűen nem a mindörökké létező. Az isten szellem, ha létezne, akkor csak anyagi természetű lehetne, mert mást az emberi tudomány még nem fedezett fel és másnak nyoma sincs. Viszont kitalálni bármilyen hamisat, valótlant lehet, de az nem az objektív valóság, ha az a valóságban nem található meg.

A tudomány által ismeretlen az isten szellem!

Az anyag a természet törvényei szerint a vak véletlen kölcsönhatásokban képes volt létrehozni az élővilágot és az embert is. Akkor mi szükség van az örökké meglévő anyaghoz kitalálni az istent, aki a teremtéselmélet szerint az anyagot, az univerzumot a semmiből teremtette, akinek a léte azonban a következetesen objektív tudományos módszerrel nem bizonyítható?

Ha létezne a természet felett uralkodó szellemvilág és az itt létező isten szellem, akkor a létéhez szükségesnek is léteznie kellene. Mindegy, hogy hol van ez a természet felett uralkodó szellemvilág, és mindegy miből van, de, ha létezik, akkor szükségszerűen anyagból van. Az anyaghoz nem kötődő valami nem létezik, de ha létezik, ha létezne a szellemvilág az is anyagi eredetű valami lenne, mint például az emberi gondolat. Erre a szellemvilágra azonban nincs következetesen objektív tudományos bizonyíték és megfigyelés, csak a spekuláció. Az univerzum, az anyag azonban létezik, nem teremthető és nem semmisíthető meg, amit a tudomány bizonyít.

Ötletparádé!

Isten - a Teremtő és a természeti világ, továbbá az élőlények az ő alkotásai - fogalma a monoteista hívők szerint azon természetfeletti lényt jelenti, aki a világegyetemet teremtette, és/vagy annak működését, történéseit irányítja vagy ellenőrzi. Számos vallási irányzat alapján az, akinél nagyobb nem elgondolható, aki nélkül semmi sem lehetne, és nem maradhatna életben. Neki nincsenek korlátai és hiányosságai. Mindenható, mindentudó és mindenhol jelen levő. Nincs kezdete, sem vége. - wikipedia.org

Szent Ágoston tanítása a világ teremtéséről: A világ teremtésének a kérdésében, Hippói Szent Ágoston szembefordult a platóni és plótinoszi világmagyarázattal, miszerint a világot Isten valamilyen már létező ősanyagból teremtette. Szerinte ez az elmélet ugyanis tagadja Isten mindenhatóságát, azt állította nincs örök anyag. Isten a világot önzetlen jóságából fakadóan teremtette, senki és semmi nem kényszerítette rá. Minden dolog csakis csak Istennek köszönheti a létét. ... Ágoston számára a „semmiből való teremtés" már teológiai hagyomány része. A világot Isten vagy semmiből kellett, hogy teremtse – vagy önmagából (mert rajta kívül nem létezett más semmi). De magából nem teremtethette, mert akkor egyenlő lenne vele. ... Ágoston szerint bármilyen teremtés előtti anyag létezésének a feltételezése tagadja Isten mindenhatóságát. Elvetette azt a világszemléletet, miszerint Isten, egy már előre meglévő nem teremtett anyagból formálta volna meg a világot. A következőket mondta: „Nyilvánvalóan nem úgy cselekedtél, mint egy szobrász, aki a lelki szemével látott alakot kívánja megvalósítani, s testből alakít testet". Az anyagiság, mint puszta lehetőség sem létezhetett Isten teremtő tevékenységtől függetlenül. A teremtés azt jelenti, hogy Istentől származik az anyagiság és az anyagiságot befogadó forma is. - wikipedia.org

Szent Ágoston az isten mindenhatóságát, a semmiből teremtést csak kitalálta, semmivel nem bizonyította és nem is bizonyíthatta be. Erre az adott korban semmilyen következetesen objektív tudományos módszer nem létezett, ezért feltételezve a jóhiszeműségét, erre a véleményre csak az isten szeretete vezethette. Bár lehetne az is, hogy az isten szellem szállta meg a tudatát, de erre nincs semmiféle következetesen objektív tudományos bizonyíték.

A teremtéselméletre alapozva, az isten szellem a világot a rajta kívüli helyen a semmiből teremtette.

Ez a szellemvilág azonban anyagnélküli, így logikusan gondolva pontszerű, kiterjedés nélküli valami volt a teremtés előtt, ami a leendő univerzumom helyén kívül létezett az üres, de végtelen világegyetemben. De az is lehet, hogy a teremtés előtt a világegyetem csak ez az elméleti pontban létező szellemvilág volt. Lehet, hogy a szellemvilág ma is így létezik? Ha a szellemvilág anyagnélküli, akkor csak egy elméleti pontban létezik. Ez nagyon valószínű, ha létezik a szellemvilág, bár objektíven semmit sem lehet tudni erről!

Az isten szellem csak egy elméleti pontba sűrítve „létezhet"!

Azonban lehet, hogy az anyagnélküli szellemvilág az egész világegyetemet kitöltötte és most is kitölti? De, ez logikusan gondolva nem lehet így, mert ha anyagnélküli, akkor nincs fizikai kiterjedése, tehát a legvalószínűbb, hogy a végtelen világegyetemben csak egy elméleti pont a szellemvilág, benne a szellemekkel és a főszellemmel, a legfőbb lénnyel, az isten szellemmel. Ez a legvalószínűbb, ha létezik a szellemvilág, akkor egy elméleti pontba van besűrítve.

Az ember teremtésének a célja a teremtéselmélet nyomán az isten szellem imádata!

A teremtés előtt, a teremtéselméletre alapozva, tehát még nem volt semmi anyag a végtelen világegyetemben, csak az anyagnélküli pontszerű szellemvilág, vagy maga a szellem volt a világ (Jó kicsi lehetett akkor a világ!). Az isten szellem gondolt egyet és csak az általa ismert célból létrehozta, teremtette a semmiből vagy a szellemvilágból a végtelen világegyetem végtelen mennyiségű anyagát, az univerzumot, a multiverzumot és még ki tudja mit. A teremtéselmélet szerint az isten szellem azért hozta létre az alacsonyabb rendű emberiséget, hogy őt imádja. Ez undorító! Ezért az isten szellem tudatlannak teremtette az embereket, hogy áhítattal bután birka módjára imádják a felsőbbrendű *legfőbb lényt*.

A semmiből lévő semmiből teremtő

A teremtéselmélet lényege tehát az, hogy a teremtés előtt csak az anyagnélküli szellemvilág létezett, vagyis nem volt anyag sehol, csak a szellemek uralták a világot (Nagyon pici helyre összezsúfolva!). És ebből az anyagnélküli szellemvilágban létező isten szellem a semmiből vagy a szellemanyagként létezőből teremtette a világot, az univerzumot, a világegyetemet, a végtelen mennyiségű anyagot.

Bár ez csak egy földhözragadt értelmezés, de a teremtéselméletben másra nincs ésszerű logikus magyarázat. Ez azonban semmilyen következetesen objektív tudományos módszerrel nem igazolható, vagyis a teremtéselmélet tudománytalan spekuláció, fecsegés csupán, nem az objektív valóság.

Az ember fő feladata Isten dicsérete, imádata és uralmának kiterjesztése az egész földön. Isten egy Igét adott Ádámnak, amelynek megtartása biztosította az ember számára az Istennel való harmonikus közösséget és a Sátánnal szembeni védettséget. - hitgyulekezete.hu

teremtés (lat. creatio): semmiből való létrehozás. ... A bibliai teremtés-tört. Isten mindenható szavára utal, s ezt a 2Mak 7,28 úgy értelmezi, hogy Isten a mindenséget a semmiből hívta létre (Jn 1,3). A teremtés hitében Isten az örök személyes létező, aki abszolút szabadságban elgondolta és létrehozta a világot. Kétségtelen, hogy csak egy őseredeti létező lehet, aki örök és végtelen. Ő a teremtésben létrehoz valamit, ami nem ő, azért a létet mint tőle kapottat birtokolja. Isten és a világ között fönnáll a kettősség, mégpedig úgy, mint szó és felelet. ... A világ kezdődött és valamilyen cél felé tart, amit a Teremtő tűzött eléje. ... lexikon.katolikus.hu

A világ teremtésének célja: Ismeretes állítása bölcseinknek, hogy e világ teremtésének oka az, hogy az egyedül szent Isten, áldassék, lakóhelyet kívánt magának az alacsonyabb rendű világokban. ... Mielőtt e világ megteremtetett volna, Ő volt az egyetlen létező, egyedüli és páratlan, s az univerzumban, amit Ő teremtett, minden teret kitöltött [a létezése]. Ami Őt illeti, ma is ez a helyzet. - Mielőtt e világ megteremtetett volna, Ő volt az egyetlen létező, egyedüli és páratlan, s az univerzumban, amit Ő teremtett, minden teret kitöltött [a létezése]. Ami Őt illeti, ma is ez a helyzet. - zsido.com

Hihetetlenül zavaros a teremtéselmélet, se füle, se farka! Semmilyen konkrét bizonyítékot nem tartalmaz.

Az isten a semmiből van, vagyis nincs!

Talán az isten szellem valahol lebeg a természetfeletti szellemvilágban, ami az univerzumon kívül van, anyagnélküli pontszerű kiterjedés nélküli valami. A szuper intelligens isten, ami anyagtalan szellem, tehát a semmiből, a semmi anyagból van, nem kötődik az anyaghoz, tehát nem anyag, vagyis nincs se tömege, sem energiája. Ha az isten a semmiből, a semmi anyagból van, akkor csak a semmi lehet. Azonban ez a semmiből lévő isten szellem a semmiből, a semmi anyagból, semmit sem teremthetett. Kivéve - logikusan következteteve -, ha az isten szellem a szellemanyagból van és a szellemanyagból teremtette a közönséges anyagot.

A teremtéselmélet azonos az objektív valóságot nélkülöző állítással!

A teremtéselmélet a következetesen objektív tudományos módszert nem használhatja, mert ez ellentmond a kitalált világnézetével, így semmit sem tud objektíven bizonyítani az isten és a szellemvilág tulajdonságaiból. Sőt, a teremtéselmélet az objektíven létező világot sem akarja a következetesen objektív tudományos módon megismerni. A teremtéselméletben szereplő isten szellem a következetesen objektíven tudományos módszerrel megfigyelhetetlen, mert az isten és a szellemvilág nélkülözi az objektív valóságot, így az erről szóló állítás egyenlő a semmivel, így logikusan következik, hogy az isten szellem nem létezik.

A hamis állítás jellemzője!

Valami létének az állítása a következetesen objektív tudományos módszerrel vizsgálva hamis, ha nem a mindörökké létező, a mindörökké mozgásban lévő anyagból van vagy nem az anyag mozgásának eredménye; ha a valóságban nem található meg vagy a céltudatos tevékenységgel nem hozható létre; ha a léte a következetesen objektív tudományos módszerrel nem következtethető ki; ha ellentmond a természet törvényeinek, ha nélkülözi az objektív igazságot, ha a tapasztalat, a tudományos megfigyelés nem igazolja. A hamis vagy az igaz állítást csak a következetesen objektív tudományos vizsgálattal lehet megállapítani. Az egyetlen következetesen objektív tudományos módszer a dialektikus és történelmi materializmus.

A kitalált szellemvilág furcsaságai

A kitalált természetfeletti isten szellem a működéséhez, a teremtéshez szellemenergiát használ, mert szellemanyagból van, így nincs szüksége a közönséges anyag-energiára sem, következik logikusan a teremtéselméletből. A világegyetemben a tudomány szerint a tömeg-energia ekvivalencia érvényes. Tehát a teremtéshez léteznie kell az közönséges anyagtól eltérő, de ahhoz hasonló szellemanyag-szellemenergia ekvivalenciának is. Sőt ezek szerint anyag-energia mellett a szellemanyag-szellemenergia is lehetséges és átalakítható egyikből a másikba, ez a teremtés lényege.

A kitalált szellemvilágnak, az isten szellemnek nincs a következetesen objektív tudományos módszerrel megfigyelhető anyagi háttere, vagyis nem észlelhető. De a teremtéselmélet szerint állítólag mégis képes az anyagi világra hatni, ehhez azonban anyag, (tömeg/energia) vagy (szellemanyag) szükséges. A közönséges anyag mozgatásához a tudomány szerint anyag (tömeg/energia) szükséges. Azonban a teremtéselmélet nyomán haladva szellemanyagból közönséges anyaggá alakítás lehetséges. Így tud a semmiből, ami a szellemanyag, az isten szellem anyagot teremteni, ami azonban anyag átalakítás csupán.

Tehát, ha az isten szellem létezne, és képes lenne az anyagra hatni, akkor mégiscsak anyagból kellene lennie, szellemanyagból, mert a végtelen anyagú világegyetem mozgatásához, a „teremtéshez” végtelen mennyiségű valamilyen formában lévő anyaggal (szellemanyaggal) kell rendelkeznie, ami a semmiből nem lehetséges.

Anyag-szellemanyag (tömeg/energia)-(szellemtömeg/szellemenergia) ekvivalencia

Lehet, hogy az isten a szellemvilágból, a szellemanyagból, a saját magából teremtette a világegyetem anyagát? Így az isten, ha létezne, akkor mégiscsak anyagból (szellemanyagból), az anyag eddig ismeretlen formájából lehetne. Így logikusan gondolva az anyag az (tömeg/energia) és (szellemtömeg/szellemenergia) formában létezne. Ha az isten szellem annyi szellemanyaggal (szellemtömeg/szellemenergia) rendelkezett a teremtés előtt, mint a teremtet világ anyaga, akkor a teremtés után, a szellemanyagból az anyag átalakításával az isten szellemanyaga a világ anyagává vált. Így válhatott az isteni szellemanyag a mindenűt jelenlévővé. Jó, csak ezt az isteni szellemanyagot kellene valahogyan bebizonyítani. De, ha bízunk a teremtéselmélet valódiságában, akkor ez már csak hit kérdése.

Lehet, hogy a világegyetem két részből áll. Így a világegyetem egy része, amit az isten még nem alakított át anyaggá az még most is az isteni szellemanyag (az isten része) és a többi a közönséges anyagból áll? Ki tudja? Sok marhaságot ki lehet találni.

De az is lehet, hogy az isten alapvetően csak a kinyilatkozásokon, a csodákon keresztül képes kapcsolatba lépni az emberiséggel? Mivel az isten szellem a világon, az univerzumon kívül van, így lehet, hogy közvetlenül nem képes hatni az emberiségre? Lehet, hogy nem is mindenható? Lehet, hogy az isten egy UFO? Ez a szellemvilág egy szuper valami, kár hogy semmi objektív tudományos megfigyelés nem támasztja ezt alá.

Az isteni szellemanyag-energia (sötétkék energia, szellemenergia)

Vajon a teremtéselméletben szereplő anyagnélküli isten szellem a működéséhez honnan veszi az energiát és az anyagot, amikor világméretű mennyiségben anyagot „teremt a semmiből”? A világegyetemben létező anyag óriási (végtelen) tömeget/energiát tartalmaz, ezt csak hasonló vagy ennél nagyobb energiával lehet mozgatni, átalakítani, „teremteni”.

Ezek szerint kell léteznie a közönséges anyag-energiától eltérőnek, az isteni anyag-energiának a szellemenergiának ehhez az átalakításhoz, a „teremtéshez”, ami lehetővé teszi az istennek, hogy az isteni anyagot, a szellemanyagot a közönséges anyaggá átalakítsa át.

De persze a szellemek rendelkeznek a szellemenergiával is, ami ehhez a művelet végrehajtásához szükséges, ami nem a közönsége anyaghoz tartozó energia, de hat a közönséges anyagra is. Így a szellemek nem anyagnélküliek, hanem a szellemanyagból vannak. De, ha ez az isteni anyag-energia, a szellemenergia létezik, akkor ez is csak anyagi lehet, még, ha ez az anyag az isteni szellem anyag-energia is.

Tehát a természetfeletti szellemvilágban az isten szellem az isteni energiával, a szellemenergiával mozgatja, átalakítja, „teremti” a közönséges anyagot a szellemanyagból, ami azonban az ember számára a nem észlelhető istenanyag, a szellemanyag. Az isteni szellemenergia hat a közönséges anyagra, így alakul át az isteni anyag, a szellemanyag közönséges anyaggá, de fordítva ez már nem igaz, legalábbis az ember számára.

Ezt az isteni energiát, a szellemenergiát sajnos a tudomány nem ismeri és objektíven bizonyíthatóan senki sem. Mégis kell léteznie, ha az isten szellem „teremtette” a világot, mert a semmiből még a semmi sem lehet. Valójában az isten szellem csak átalakította az isteni anyagot, a szellemanyagot az isteni energiával, a szellemenergiával a közönséges anyaggá. Ez a teremtéselmélet logikusan.

Az isteni anyag (sötétkék anyag, a szellemanyag)

Ha már képzelgünk, az szellemenergia mellé még az szellemanyagot is kitalálhatjuk. Tehát az isteni anyag olyan az ember által észlelhetetlen valami, amit az isten felhasználhat az isteni energiával, a szellemenergiával (sötétkék energiával) rendes, közönséges anyag „teremtésére”, ami az isteni anyagból a közönséges anyaggá alakításával történik, amit már az ember is észlelhet.

Lehet, sőt biztos, hogy az isteni anyag a közönséges anyagtól eltérő formájú anyag. Így a semmiből, ami az ember által ismeretlen, az isteni anyagból az isten szellem általi „teremtés” valós lehet, valójában az isten szellem átalakítja az isteni anyagot közönséges anyaggá. Mert az isteni anyag ember által nem ismert, így számára ez a semmi anyag, valójában azonban ez az isteni anyag (sötétkék anyag, a szellemanyag). Ezek szerint, ha létezik az isteni anyag (sötétkék szellemanyag), akkor az is csak anyag, amit fel kellene az objektív tudományos módszerrel fedezni. (Mekkora ötlet! Kérem a Nobel díjat!) Felfedeztem az isteni energiát és az isten anyagot is! Hmmm …

Teremtés az isteni anyagból az isteni energia felhasználásával

Tehát a teremtéselmélet igaz! Csak megfelelően kell értelmezni a tényeket! Az emberek számára anyagnélküli szellemvilág lakói, élen az isten szellemmel a mindörökké létező isteni szellemanyagot az isten szellem átalakította az isteni szellemenergia segítségével közönséges anyaggá. Ez az ember számára a semmiből teremtésnek látszik, pedig valójában ez materiális dolog. Így a teremtés nem más, mint az anyag átalakítása egyik formából a másikba.

Kérem az elismeréseket, felfedeztem a teremtéselmélet valódi történetét. Hát ez nem semmi, én is meg vagyok hatódva.

Ez az ötlet pont annyit ér, mint a teremtéselmélet, amire azonban semmi objektív bizonyíték nincs. A fantázia csapongó, még inkább, ha semmit sem kell bizonyítania.

Az emberiség csak az anyagot ismeri, mást nem, így minden létező anyagból van!

Tudományosan igazolt azonban, hogy az anyag nem teremthető és nem semmisíthető meg, az isten szellemre, az univerzumon kívüli szellemvilágra azonban semmilyen észlelés, megfigyelés nincs. Felmerül a kérdés. Vajon a szellemanyagból lévő természetfeletti szellemvilágot ki teremtette?

Az anyagot a tudomány állása szerint hogy létezzen nem szükséges létrehozni, sőt nem is lehet, de mégis létezik. Ebből következik, hogy az anyag átalakulhat és át is alakul különböző formákba, de nem tűnik el, nem keletkezik. Tehát az anyag mindig volt és mindig lesz is, és ezen kívül más nincs. Viszont az istenről, a természetfeletti szellemvilágról semmi valósat nem tud az emberiség, az isten még nincs felfedezve a tudomány által.

(idézet: Húsz érv Isten létezése mellett)

7. Az esetlegesség érve

Ennek az érvnek az alapvető körvonala szintén egyszerű:

1. Ha valami létezik, akkor kell léteznie annak is, ami szükséges ahhoz, hogy az a dolog létezzen.

2. Az univerzum - a térben és időben létezők összessége - létezik.

3. Tehát kell léteznie annak is, ami szükséges ahhoz, hogy az univerzum létezzen.

4. Az, ami szükséges, hogy az univerzum létezzen, nem létezhet az univerzumon belül, vagyis nem köthető térhez és időhöz.

5. Tehát annak, ami szükséges, hogy az univerzum létezzen, meg kell haladnia mind a teret, mind az időt.

Tegyük fel, hogy tagadni próbáljuk az első premisszát. Ez esetben X létezik, de nem kell léteznie annak, ami szükséges, hogy X létezzen. Csakhogy „ami szükséges, hogy X létezzen” jelenti a közvetlen feltételét annak, hogy X létezzen. Ezt úgy is megfogalmazhatjuk, hogy X csak akkor létezik, ha Y létezik. Y nélkül nem lehet X. Tehát az első premissza tagadása összesítve ezt jelenti: X létezik; X csak akkor létezik, ha Y létezik; és Y nem létezik. Ez így abszurd. Tehát kell léteznie annak, ami szükséges ahhoz, hogy az univerzum létezzen. De mi szükséges ehhez?

Univerzum alatt azt értjük, hogy „a térben és időben létezők összessége”. Vegyünk egy ilyen létezőt: téged. Te létezel, és te - legalábbis részben - anyag vagy. Ez azt is jelenti, hogy véges, korlátozott és változó létező vagy. Tudod, hogy éppen most, ahogy olvasod ezt az írást, rajtad kívül álló létezőktől függ a létezésed. Nem a szüleidre vagy nagyszüleidre kell most gondolni. Ha ugyanis ők már nem élnének, te *most* akkor is léteznél. De számtalan olyan dologra gondolhatunk, amelyektől - épp most, ebben a pillanatban - függesz, hogy létezhess: pl. a levegőtől, amit belélegzel. Ilyen módon valamitől függeni azt jelenti, hogy esetlegesnek lenni. Te csak akkor létezel, ha valami más épp most szintén létezik.

De minden nem lehet ugyanilyen függő állapotban. Ugyanis akkor a Mindennek szüksége lenne arra, ami kell a létezéséhez, de ez már csak a Semmi lenne, ami erre alkalmas lehetne. Tehát nem létezne az, ami szükséges lenne ahhoz, hogy létezzen. Ebből következően kell lennie valaminek, ami nem feltételesen, esetlegesen létezik; valami, ami nem csak akkor létezik, ha valami más is létezik; valami, ami önmagában létezik. Vagyis, ami szükséges ahhoz, hogy ez a dolog létezzen, az a dolog önmaga. A változó anyagi valóságtól eltérően nem lenne úgymond távolság *ez a* dolog és *az a* dolog között. Nyilvánvaló, hogy a térben és időben változó létezők összessége nem lehet ez a dolog. Tehát, amire szüksége van az univerzumnak, hogy létezzen, nem lehet azonos magával az univerzummal, se az univerzum egy részével.

1. Kérdés: De miért kellene ezt az okot „Isten”-nek nevezni? Lehet ez valami ismeretlen, ami alapul szolgál a változás univerzumának, amelyben élünk.

Válasz: Az Isten maga ez az „ismeretlen”. Amit mi emberek közvetlenül ismerünk az ez az érzékelhetően változó világ. Azt is tudjuk, hogy kell lennie valaminek, ami szükséges a létéhez. Tehát tudjuk, hogy se ez a változó univerzum egésze, se része maga nem lehet az, ami szükséges az univerzum létezéséhez. De nekünk csak a változó dolgok okáról van ilyen közvetlen tudásunk. Tudjuk, hogy kell lennie egy oknak; tudjuk, hogy ez az ok nem lehet véges vagy anyagi - vagyis transzcendentálja ezeket a határokat. De, hogy mi önmagában ez a végső ok, az ez idáig titok maradt.

Mindezt az értelem által mondjuk; de ennél sokkal többet ismertetett meg velünk Isten önmagáról a kinyilatkoztatásban. Viszont ugyanúgy adott olyan bizonyítékokat is, melyek a tényleges tudásra alapulnak: tudjuk, hogy a világot teremtették; tudjuk, hogy épp most is létben van tartva egy olyan ok által, amit nem köt az anyagi korlát, ami túl van azon, amit mi emberek közvetlenül megismerhetnénk. És ezt a tudásunkat meg kell becsülnünk. Kinyomozhatjuk, hogy valakinek a halála gyilkosság volt-e, vagy baleset, anélkül, hogy pontosan kitalálnánk azt is, hogy ki tette és miért. Ez frusztrálttá tehet minket és elégedetlenné, de legalább tudjuk a folyamatosan felmerülő kérdések egy részét; legalább tudjuk azt, hogy *valaki* tette.

Így van ez a bizonyítékokkal. Tudatják velünk, hogy az univerzum minden egyes pillanata egy Adományozó Alkotó cselekedete - egy olyan Adományozóé, aki túl van minden anyagi és szellemi korláton. Ezen túlmenően, nem mond mást arról, hogy mi vagy ki ez az Adományozó - de egy nagyon pontos irányvonalra mutat rá. Tudjuk, hogy ez a végső Valóság - a lét Adományozója - nem lehet anyagi. És tudjuk azt is, hogy az az ajándék, amit ad egy személyes létet takar: értelmet, akaratot és lelket. Ezeknek a dolgoknak a végső transzcendens oka nem lehet kevesebb, mint maguk a dolgok, hanem végtelenül többnek kell lennie. Hogyan és milyen módon, azt nem tudjuk. Bizonyos mértékben ez az Adományozó mindig ismeretlennek kell maradnia az emberi értelem számára. Sohasem gondolhatunk rá másképpen. De az értelem legalább tudatja velünk azt, hogy „valaki tette”. És ez nagyon értékes.

(idézet: Filozófiai kislexikon (1980))

A **világnézet**: a világról alkotott nézetek, fogalmak és képzetek együttese, ill. rendszere. A **világnézet** a szó tágabb értelmében magában foglalja az ember környező világra vonatkozó nézeteinek összességét: filozófiai, társadalmi-politikai, vallási, etikai, esztétikai, természettudományos és egyéb nézeteit. Szorosabb értelemben minden **világnézet** alapvető részét a filozófiai kérdések alkotják. A **világnézet** legfőbb kérdése a filozófia alapkérdése. Ennek eldöntésétől függően különböztethető meg a **világnézet** két alapvető válfaja, a materialista és az idealista.

A **világnézet** a társadalmi létet tükrözi vissza, és az emberi tudásnak az adott történelmi korszakban elért színvonalától, valamint a társadalmi rendszertől függ. Az osztálytársadalomban a **világnézet** osztályjellegű: rendszerint a hatalmon levő osztály **világnézet**-e az uralkodó, s az ellentétes világnézetek összecsapásában ideológiai síkon és áttételesen az osztályérdekek ellentétessége tükröződik.

A **világnézet**nek nagy gyakorlati jelentősege van: meghatározza az emberek viszonyát a környező valósághoz, és vezérfonal a cselekvés számára. A természet és a társadalom objektív törvényeit feltáró és a haladó erők érdekeit kifejező tudományos **világnézet** előmozdítja a társadalmi haladást, a tudományos fejlődést s az ember helyes orientációját a világban. A marxizmus **világnézet**ének filozófiai alapja a dialektikus materializmus és történelmi materializmus.

*

A „világ mint egymásra ható egész” érve és a valóság

Világnézetek harca - érvek Isten létezése mellett és a valóság

Az Isten a semmivel össze nem hasonlítható tökéletes, mindenható, mindentudó, az örökké létező, a világ, az ember teremtője!
A világ alkotóelemei önmagukból nem magyarázhatóak, így léteznie kell egy független kreatív elrendező Elmének, az Istennek!

A teremtéselmélet hívei semmit sem tudnak következetes objektív tudományos módszerrel bizonyítani a teremtésről és az istenről!
A végtelen világegyetemben mindörökké létező és állandóan mozgásban lévő anyag a tudomány által objektíven bizonyított tény!
Minden, aminek a léte a következetesen objektív tudományos módszerrel igazolható, az maga az anyag, bármilyen is a formája!

Amely állítás a következetesen objektív tudományos módszerrel a valóságban nem igazolható az nem fogadható el létezőnek!

Az Isten létének – „A világ mint egymásra ható egész” bizonyítéka összefoglalva: a világ számunkra úgy adott, mint sok-sok aktív alkotóelem egy dinamikus és rendezett rendszere; nincs olyan alkotórész vagy aktív elem, ami önmagát megmagyarázhatná - vagy önállóan megmagyarázható lenne; mindegyik rész feltételezi az összes többi részt - a már meglévő teljes rendszert - mely harmonizálja saját kapcsolatban álló tulajdonságait; rendszer mint egész sem tudja megmagyarázni saját létét, mivel alkotórészekből áll fenn, s nem egy különálló létező, ami tőlük független; a mi világunk, megkövetel egy *egyesítő hatóokot*, ami lefekteti létét mint egyesített egész; oknak értelmes oknak kell lennie, ami azt létbe hozza egy egyesített idea szerint; kell lennie valami módon egy ténylegesen jelenlévő, egy effektíven szervező tényezőnek; a világ rendszere mint egész egy elgondolás egységében kell lennie; a rendezett világrendszerünk elégséges okának végső soron egy kreatív elrendező Elmének kell lennie; ilyen rendező Elmének függetlennek kell lennie magától a rendszertől; az anyagi világunk szükségszerűen megkívánja, mint tényleges létezésének és egészként való működésének elégséges okaként, egy Transzcendens Alkotó Elmét.

A lényeg: A világ számunkra úgy adott, mint egy dinamikus és rendezett rendszer, nincs olyan alkotórész vagy aktív elem, ami önmagát megmagyarázhatná, ezért értelmes oknak kell lennie, ami azt létbe hozza egy egyesített idea szerint, ezért kell lennie valami módon egy ténylegesen jelenlévő, egy effektíven szervező tényezőnek, aminek függetlennek kell lennie magától a rendszertől, ez az Isten.

Néhány gondolat!

Az isten szellem nem található meg az objektív valóságban, a világegyetemben a rendet csak a természet törvényei szabályozzák!
A világegyetemben kialakult formák az anyag állandó, mindörökké tartó mozgásában a véletlen kölcsönhatásokban jöttek létre!
A természetben a gondolkodó anyag célszerű tevékenységével olyan formák is létrejönnek, ami a vak véletlenben nem fordul elő!
Az élőlények és az alkotórészei az objektív tudományos módszerrel bizonyítottan az evolúciós fejlődés eredményeként jöttek létre!
A gondolkodó anyagon, az emberen kívül, az objektív tudományos megfigyelés szerint semmi sem rendelkezik tudattal!
A gondolkodó anyag tevékenységén kívül az anyag semmilyen formájának, így a gondolkodó anyag létének sincs tudatos célja!

A világ alkotóelemei önmagukból nem magyarázhatóak, így léteznie kell egy független kreatív elrendezőnek, ami azonban a következetesen objektív tudomány szerint nem a kitalált isten szellem, hanem a mindörökké mozgásban létező anyag, ami csak a természet törvényeinek engedelmeskedik.

A kreatív elrendező, ami alapján a mindörökké létező anyagban rejlő lehetőségeknek megfelelően a formák létrejönnek, a <u>természet törvényein</u>ek engedelmeskednek.

A kialakult világ a következetesen objektív tudomány szerint a mindörökké létező és állandó mozgásban lévő anyag és a természet törvényei szerint a véletlen kölcsönhatásokban változott olyanná, amilyennek látjuk, ez alól kivételt képez a gondolkodó anyag, az ember céltudatos tevékenysége. A világegyetemben <u>a természet törvénye</u> a rendező erő, ami a következetesen objektív tudomány szerint semmilyen rajta kívülálló tudattal, tudatossággal <u>nem befolyásolható</u>. A gondolkodó anyag, az ember csak felhasználhatja a természet törvényeit, de ellenére nem tehet, és ha létezik, ha létezne az isten, akkor ő sem. Azonban a természetben az emberen kívül tudatosságot a következetesen objektív tudomány nem tárt fel.

* Bár ki tudja, ha létezik az isten szellem, még az is elképzelhető, hogy kénye-kedve szerint bármikor megváltoztatja a természet törvényeit, de előbb ehhez fel kellene fedezni ezt a szellemet. Addig azonban az isten szellem képességeit csak képzeletben lehet megtalálni. *

A következetesen objektív tudomány nem fedezte fel a természetfeletti isteni rendezőnek még a nyomát sem, így ez nem létezik, csupán a képzelet szülötte. Az objektív valóságot feltáró tudomány szerint az anyag a természet törvényei szerint állandó mozgásban van, így alakulnak ki a véletlen kölcsönhatásokban létrejövő formák, aminek azonban nincs észlelhető célja, kivéve az ember céltudatos tevékenységét. Az anyag minden ok és cél nélkül egyszerűen csak van és semmilyen természet törvényei felett álló hatás nem mutatható ki. Ami létrejött, azaz anyag állandó mozgásának, a benne lévő lehetőségnek köszönheti a létét. Mivel mást a következetesen objektív tudomány nem ismer, ezt kel valósnak elfogadni.

Miért kellene valóságosnak elfogadni a következetesen objektív tudományos <u>bizonyíték nélküli</u> kitalált isteni rendezőt?

Hinni azonban bármit lehet, de a következetesen objektív tudományos bizonyítékot nélkülöző spekuláció az csak hamis állítás, olyan, mint a hazugság, még akkor is, ha jóhiszeműségből ered. - A pokolba vezető út is jó szándékkal van kikövezve -

Az élővilág fejlődése az evolúcióval történt a létrejött formákba!

Az **evolúció** az a folyamat, amelyben a biológiai populációk örökölhető tulajdonságai megváltoznak a generációk egymást követő során. Az evolúció folyamatának működése következtében az élővilág összetétele folyamatosan változik, a fajok folyamatosan átalakulnak, új fajok keletkeznek és halnak ki. - wikipedia.hu

Az **élőlények** vagy élő organizmusok („élő szervezetek”) életjelenségeket mutató, önazonosságukat fenntartó (homeosztatikus), önmagukról reprodukálható, genetikai információt hordozó, termodinamikailag nyílt, disszipatív (energiát szétszóró), evolúcióra alkalmas rendszerek. Az élőlények egy vagy több sejtből állnak. Képesek az anyagcserére, a szaporodásra, az érzékelésre, a növekedésre és az evolúcióra. - wikipedia.hu

élőlény: Önálló életforma; életerő irányítása alatt fejlődő egyed, amely életjelenségeket mutat (növekszik, szaporodik, anyagcserét végez, észleli a környezetét, arra hatással van). - wikiszotar.hu

Az élő sejtek nyílt anyagi rendszerek, azaz környezetükkel állandó **anyag és energiaforgalmat** bonyolítanak le, s így a környezetüktől elkülönülő, de azzal kölcsönhatást folytató rendszerek. … Az élő sejtekben zajló biokémiai folyamatok összességét anyagcserének nevezzük. Az anyagcsere során az élőlények a környezetből anyagokat és energiát vesznek fel, ill. adnak le. - bioszfera.com

A sejt anyagcseréjén alapuló életjelenségek meghatározott szerkezethez kapcsolódnak. Ezek szerint az öröklésnek az a lényege, hogy az elődök anyagcsere-folyamatai az utódokban megismétlődnek. Ez szükségszerűen azonos forma, azonos szerkezet megjelenéséhez vezet. Minthogy anyagcsere lehetetlen környezet nélkül, a környezet pedig változó, az örökletes sajátságok - így tehát maguk az **élőlények is - szükségszerűen változékonyak**. ... Ahol a feltételek adva vannak, keletkezhet élő anyag. - (forrás: Az emberi test)

A tudomány szerint az élővilág működéséhez szükséges szervek a változó körülményekhez alkalmazkodva az evolúcióval (mutációval) fejlődtek ki sok generáción keresztül a kezdetlegestől az összetettebb, a fejlettebb formába. Ez a változás, az evolúció most is zajlik és észlelhető, a tudományos módszerrel objektíven ellenőrizhető valóság.

Az élővilág az anyagcserével, az energiafelhasználásával, a környezetet érzékelve és erre aktívan reagálva védi a formáját, és az evolúcióval (mutációval) képes az ellenállóbb, a fejlettebb formába változni, így a károsító hatások ellen a formájában történő változásokkal egyre aktívabban védekezni.

Az evolúció tudományos tény!

Az élővilágnak nincs olyan alkotórésze, szerve, amelyik nem az evolúcióval fejlődött ki, mégpedig a kezdetlegestől a kialakult bonyolult formáig, ez a tudomány állítása, amit bizonyít is. De mit tud, vagy mit akar bizonyítani a teremtéselmélet, ami nem képes elfogadni az evolúció objektív tudományos tényét, ami a kezdetlegestől való fejlődés a bonyolult formáig, amit a tudomány igazol, amire az anyag minden tudatosság nélkül is képes. A teremtéselmélet a kialakultból próbálja magyarázni a teremtést, figyelmen kívül hagyja az evolúció tényét, képtelen a dialektikus gondolkodásra, ami a kezdetlegesből való fejlődést tudományosan bizonyítja. Ellenben a teremtéselméletre azonban semmilyen következetesen objektív tudományos bizonyíték nincs. Így hamis az az állítás, hogy létezik a természetfeletti szellemvilág és az ott lakó isten szellem, aki állítólag a világot, az élővilágot teremtette a semmiből! Így a teremtéselmélet csupán minden bizonyítékot nélkülöző fecsegés. A következetesen objektív tudomány a teremtéselméletet nem tarja az objektív valóságnak.

A mindörökké létező anyagi világ a mindörökké tartó mozgásában a természet törvényeinek alárendelten minden tudatosság nélkül is képes a véletlen kölcsönhatásokban fejlődni. Ez tudományos tény! Persze ez a fejlődés, változás sokkal lassúbb, mint a gondolkodó anyag tevékenysége általi céltudatos cselekedet. A gondolkodó anyag már képes olyan formákat létrehozni, amelyek a véletlen kölcsönhatásokban nem jönnek létre. De ez sem lehetséges a természet törvényei ellenére, csak céltudatosan a megismert természeti törvények felhasználásával.

A technika fejlődésének története is a fokozatosságot, a fejlődést tükrözi!

De vajon a mostani technikával készült autóból hogyan lehetne következtetni arra, hogy ez valamikor a lovas kocsiból fejlődött ki, vagy éppenséggel az egy vagy kétkerekű ember által mozgatott talicskából, ha nem vizsgálnánk meg a kialakulásának, a létrejöttének a történetét. A fejlett számítógépnek pedig a golyós számológép lehet az egyik őse. És szinte minden mai fejlett dologból az ősi alapforma már hiányzik, alig fellelhető.

Az élővilágot sem lehet a létrejöttből magyarázni az evolúció nélkül, a dialektika nélkül, a materializmus, a következetesen objektív tudományos módszer nélkül, az élővilág fejlődéstörténete nélkül, de a teremtéselméletre semmilyen következetesen objektív tudományos tény nem ismert, az csak a spekuláció terméke.

Még akkor is az, ha nagyon okos emberek állítják ezt, ha a világnézetük miatt elvetik a következetesen tudományos módszert, ami alapján a munkájukban eredményesek, és minden következetesen objektív bizonyíték nélkül csak hisznek a teremtéselméletben. De mivel nagyon okosak, a szavuknak súlyuk van, azonban a saját világnézetük sérült, nem következetes, és így hatnak embertársaikra.

Bár lehet, hogy idővel az önvezető autó kifejlődését, ami egyesíti a lovaskocsi a golyós számológép ősi alapformáját, már csak a régészek fogják ismerni. De például a fonográf, mint tároló nagyon messze áll a CD-től és még messzebb a Pen-drive-tól.

A **fonográf** (görög szó, magyar jelentése: hangíró készülék) az első olyan hangfelvételre és lejátszásra is alkalmas készülék volt, mely a gyakorlatban is bevált. - wikipedia.hu

Az **abakusz** (golyós számológép) a historikusok szerint az első számolóeszköz, amelynek ősi formáit szinte minden ókori kultúrában megtalálták. Általában néhány vékony rudat-pálcát tartalmaz, amelyek mindegyikén meghatározott számú, esetleg különböző színű, csúsztatható korong vagy golyó található. Ezek segítségével végzi el a kezelő az összeadás, a kivonás műveletét. (Szorzás és osztás elvégzésére csak bonyolult szabályokkal alkalmazható.) A 20. században megjelenő elektronikus számológépek némileg kiszorították a mindennapos használatból, de sok helyen még mindig népszerű. - wikipedia.org

Az feltételezett isten is, ha létezik, csak az evolúcióval az anyagból jöhetett létre!

A régészet segít feltárni a fejlődés az evolúció egyes állomásait. Bár minden rész az idő távlatából már nem érhető el, de az biztos, hogy az evolúció az istennel vagy nélküle is működik, ehhez semmi köze sincs a feltételezett teremtésnek. Az evolúciót a teremtéselméletnek is el kellene fogadnia, ettől még az isten is létezhetne, bár kissé módosult formában. Ha az isten teremtett is valamit, abban az evolúciónak, a fejlődésnek a változásnak, a következetesen tudományos módszernek benne kell lennie, mert ez az objektív valóság. Ha isten létezne, az csak az objektív anyagi valóságban lenne lehetséges és az evolúció eredményeképpen fejlődhetne ki. Tehát az isten létét is csak a materializmusból kiindulva lehet érdemben vizsgálni.

Persze a teremtés az alkotás az nem a semmiből történik, nem történhetett a semmiből, hanem csak a mindörökké létező anyagból a természet törvényei szerint. A teremtéselmélet ezt is nyugodtan elfogadhatná, mert az isten ettől még lehetne, létezhetne, mint szuperlény! Azonban így már nem lehetne mindentudó, mindenható és a tökéletessége is csorbát szenvedne, még akkor is, ha az emberiséghez képest szuperlény lenne. De a teremtéselméletre következetesen objektív tudományos magyarázat nincs, pláne megfigyelés, így a teremtés elmélete csak a spekuláció eredménye lehet minden objektív valóságalap nélkül.

A világegyetemben érvényes hatások valóságos objektív ténye

Az univerzumban létrejövő formák, az élőlények és az alkotó elemeinek létrejötte a következetesen objektív tudomány szerint csak a természet törvényeinek engedelmeskedve jöhettek létre, létük az állandó változásban, kölcsönhatásban formálódik, fejlődik az egyszerűbből az összetettebb formákba. Így amely formának a véletlen kölcsönhatásokban kialakulnak a feltételei az létre fog jönni, aminek oka a természetben az anyag állandó mindörökké tartó mozgása, minden tudatosság nélkül. Persze az ember tudatosan is létrehozza a megfelelő feltételeket, ha szüksége van rá, így készülnek az ember számára szükséges dolgok, formák.

Az univerzumban az anyag a különböző formákba csak a természet törvényei szerint változik a vak véletlen kölcsönhatásokban is. Kivétel a gondolkodó anyag, az ember, aki tudattal rendelkezik és így hat a természetre. Ez a tudomány megállapítása, ami az objektív, az ember szubjektumától, a tudatától függetlenül létező valóságot vizsgálja. A rendező elv az univerzumban az anyag tulajdonságai, a természet törvényei, ebben benne van a lehetőség, amivé alakul. Erre van objektív tudományos megfigyelés, de teremtéselméletre semmilyen következetesen objektív tudományos bizonyíték nincs.

Mivel az univerzum, az élővilág, az ember létezik, és ezek a mindörökké létező anyagból álnak, ami képes a következetesen objektív tudomány szerint a véletlen kölcsönhatásokban rendezett formákba változni, ezt kell elfogadni a kialakult formák „értelmes” okának.

Csak az jön létre, aminek megvannak a feltételei. De a rend a vak véletlen kölcsönhatásokban is, csak a természet törvényeinek engedelmeskedve jön létre, ezek a tények. Persze a gondolkodó anyag az ember is képes rendezett formákat kialakítani a gondolkodásával, a természet törvényeinek megismerésével és felhasználásával.

A tudomány ezt igazolja, ezért értelmetlen a következetesen objektív tudomány által nem igazolt, a csak kitalált teremtéselméletet ebbe rendszerbe belevonni. Mert a következetesen objektív tudományos megfigyelésekkel sehol nem mutatható ki, hogy ebben a rendben külső valami isten szellemnek hatása volna. Azonban az anyag mozgása, változása, fejlődése, az élővilágban az evolúció tudományosan igazolható tény, a gondolkodó anyag is így fejlődött ki, ami már képes a saját érdekében céltudatosan formákat létrehozni.

Az élővilág alkotórészei az evolúcióval a kezdetlegesből változtak a szükségletnek, a változó körülményeknek megfelelő létező formákba, a következetesen objektív tudomány ezt igazolja. A teremtéselmélet hívei a spekulációval a világnézetet a feje tetejére állítják és a kialakult bonyolultból következtetnek a teremtettségére, kihagyva az evolúció, a változás, a fejlődés tényét, de ezt a tudomány nem igazolja. Nincs olyan tudományos tény, ami azt állítaná, hogy a formák nem változnak, nem fejlődnek, mert semmi sem állandó (talán az anyag elemi alkotórészeire ez nem igaz). Tehát, ha a feltételezett isten alkotott „teremtet” is valamit, az nem állandó, a formák változnak, fejlődnek, megszűnnek, új formák keletkeznek a végtelen időben. Ez a teremtéselméletbe beletartozhatna, bele kellene tartoznia, mert a változás, a fejlődés, az evolúció, az anyag mindörökké létezése, mozgása tudományos tény.

A kialakuló rend csak a természet törvényeinek engedelmeskedve alakul ki és így alakul továbbra is bárki számára ellenőrizhetően. A létrejött formák csak a természet törvényeinek engedelmeskednek, semmilyen külső befolyásoló létét a következetesen objektív tudomány nem fedezte fel. Persze a gondolkodó anyag sem kivétel, a számára szükséges formák létrehozásában neki is a természet törvényei szerint lehet és kell cselekednie. Hogy a gondolkodó anyag képes legyen a természet törvényei szerint cselekedni, ahhoz ezt meg kell ismernie, erre való a tudományos módszer.

A természet törvényeiben sehol nincs helye az isten szellem tényezőnek, nyoma sincs az isten szellemnek. Isten szellemet igazoló törvény, megfigyelés a következetesen objektív tudományos módszerrel nem mutatható ki. Úgy tűnik, nagyon rejtőzködik valahol az isten szellem, és csak a hívők tudatában van jelen, mint vízió, mint képzelgés. Ha azonban a következetesen objektív tudomány ezt a víziót nem igazolja, akkor az hamis, és ez így is marad, amíg fel nem fedezik az isten szellemet az objektív valóságban.

A tudomány azonban igazolja az anyag fejlődőképességét az egyszerűbből az összetettebb formába. Egy csillag keletkezése az univerzum porából is fejlődés, amely nélkülözi a külső beavatkozást, mégis, pusztán a természet törvényei szerint, a vak véletlen kölcsönhatásokban alakul ki. Kimutathatóan csak az ember képes tudatosan létrehozni valamilyen formát. A természetfeletti szellemvilágról azonban, a szuper tudatos

intelligenciáról kimutathatóan nincs semmilyen következetesen objektív tudományos bizonyíték, csak a spekuláció.

Az élővilág kialakulásának is megvannak a feltételei, de ha meg van, akkor az létrejön. A fejlődés motorja az ellentmondásból adódó kényszer. Alapvetően az változik, aminek az adott körülményekben muszáj változnia. Ha megvan a kényszere és a feltétele az élővilág fejlődésének, akkor az fejlődni, változni fog, mégpedig a tudomány által felfedezett és elismert evolúcióval (mutációval) változik az egyre kedvezőbb, az egyre életképesebb formákba, bár előfordul, hogy bizonyos forma nem képes változni a körülményekhez és megszűnik létezni. Ez a változás, fejlődés az anyagban meglévő képesség, ami csak a természet törvényeinek engedelmeskedik, amit a tudomány vizsgál és fejt meg.

Milyen érdekes, ehhez a fejlődéshez, az evolúcióhoz, sőt ennek a megismeréséhez sem szükség semmilyen isten, legalább is a spekuláción, a hiten kívül ezt semmi nem támasztja alá. Az anyagban benne van minden, ami a fejlődéshez, az evolúcióhoz szükséges, ez a következetesen objektív tudományos tény.

Fejlődés: az anyagi világ jelenségei önmozgásának az alacsonyabb rendűtől (egyszerűbbtől) a magasabb rendű (bonyolultabb) felé irányuló folyamata, amely feltárja, realizálja a jelenségek lényegében rejlő belső tendenciákat, s az új létrejöttére vezet. A szervetlen rendszerek, az élővilág, az emberi társadalom, a megismerés fejlődése közös dialektikus törvények szerint megy végbe. A fejlődés spirálvonal jellemzi. A fejlődés egy-egy folyamatának kezdete és vége van. Tendenciájában azonban már a kezdet is tartalmazza a végpontot, s a fejlődés adott ciklusának befejeződése egyben új ciklus kezdetét jelenti, amelyben megismétlődhetnek az első ciklus bizonyos sajátosságai. (Tagadás tagadásának törvénye). A magasabb rendűnek bizonyos jegyei, amelyek már megvoltak az alacsonyabb rendűben, csak a fejlődés elég maga fokán tűnnek ki teljességgel és itt válnak először érthetővé. Így például a tudat az egész objektív világban lezajlott fejlődés eredménye, és csak innen visszanézve tárható fel az anyagban annak legelemibb fejlettségi fokán is benne rejlő tulajdonság: a visszatükrözési tulajdonság. A fejlődés elméleti formában csak a dialektikus logika módszereivel és elvárásaival reprodukálható. - Marxista fogalomlexikon

Ötletparádé!

Az anyag a következetesen objektív tudomány szerint a mindörökké létező, az állandó mozgásban lévő, és ezen kívül más nincs, így, ha az isten szellem létezik, szükségszerűen az is az anyagból van, és az evolúcióval jött létre, fejlődött a kezdetlegestől a szuper képességig, akár az anyagi alapokra épülő feltételezett isteni szellemvilágig, a hatalmas „szellemi erővel” történő hatások alkalmazásáig. Ha létezik ilyen szuper „szellemi erő”, az csak anyagi alapokra támaszkodhat. Így ami az emberiségnek (egyelőre) anyagnélküli szellemvilágnak tűnik, nyilvánvalóan az is csak anyagi természetű lehetne, ha létezik, aminek törvényeit nem ismerjük, sőt semmit sem ismerünk róla. Azonban minden, ami létezik az csak az anyag, bármilyen is a formája. Lehet, hogy a tömeg-energia-valami ekvivalencia, mondjuk szellemanyag vagy szellemenergia is létezik. De, ha létezik, akkor csak anyag lehet, lehetne.

Az isten lehet, hogy csak a kezdeti feltételeket teremtette meg, a többit az evolúcióra bízta!

Mivel a tudomány feltárta az evolúció tényét, így isten, ha létezik nem véglegeset, hanem csak az élővilág kialakulásához szükséges kezdeteket hozhatta létre, a többit a természet törvényeire bízta. Bár egyre-másra fedezik fel, hogy még erre sincs szükség, a vak véletlenben az élthez szükséges kezdet is kialakul, ha megvannak a feltételei, és mivel kifejlődött az élővilág, ezek szerint meg is voltak a feltételek. De az is lehet, hogy csak az univerzum kezdeti körülményeinek a kialakításában tevékenykedett az isten. Mondjuk elindította a természet alapvető fizikai állandóival paraméterezve a Nagy Bumm!-ot. De mi az az isten?

Az isten létrejötte az evolúcióval!

A természet törvényeinek felhasználásával az anyagi alapon történő univerzum teremtéséhez egy szuper intelligensen gondolkodó valamire, amit nevezzünk istennek, lenne szükség. Ez az isten varázsló tudattal rendelkező valami, azonban, ha a világegyetemben történő véletlen változások szerinti rendbe beavatkozna és teremtene valamit, akkor is csak a mindörökké létező anyagból és csak természet törvényei szerint tehetné meg. Tehát a gondolkodó anyagból lenne. De mi az az isten?

De mi hozhatja létre a szuper, de mégiscsak közönséges anyagi alapokon létező isten valamit, a gondolkodó anyagból lévő mi istenünket? Mert, ha teremteni, létrehozni valamit csak egy szuperebb valami képes, akkor kell létezni egy egyre szuperebb teremtési sornak, mivel az isten a legtökéletesebb, őt akárki nem teremthette. Természetesen mindörökké az isten, mint gondolkodó anyag sem létezhet, mert csak az anyag a mindörökké létező.

Tehát a szuper, de közönséges gondolkodó anyagból lévő isten valamit, a mi istenünket olyan teremthette, aki a mi istenünknél szuperebb, őt pedig a nála szuperebb, őt pedig a még szuperebb, stb. isten teremtette, akik az istenek a nemzedékéből származnak, mert a szuperebbet, a legszuperebbet, stb. istent is sorban teremteni kell előbb, hogy a mi közönséges szuper istenünk létezzen. Az isten teremtési sor végén, a legalján az ember áll, aki már csak képmása a mi istenünknek. De mi hozta létre az első istent, a lehető legszuperebbet, ahonnan a többi isten teremtése, majd a végén az ember is származik, legelső istent? Lehet, hogy az istenek is úgy szaporodnak,

mint az emberek? Akkor azonban nem kell egyre szuperebbnek lennie a teremtőknek. Ha az első szuper isten az evolúcióval jött létre, akkor minden a helyére kerül. Így a gondolkodó anyag, az ember őse maga a mi istenünk! Bár ezek szerint lehet, hogy az ember csak egy lebutított istenszármazék, egy hanyatló istennemzedék utolsó eleme.

Aminek megvannak a feltételei az isten nélkül is létrejön!

A tudomány egyre-másra fejti meg azt, hogy a természet törvényei képesek egyre összetettebb formákat a véletlen kölcsönhatásokban is létrehozni, vagyis változás, sőt fejlődés van az univerzumban. Ha valamilyen formának megvan a létezésének a feltétele, akkor az létre is fog jönni! Ehhez nincs feltétlenül szükség tudattal rendelkező gondolkodó anyagra, bizonyíthatóan elég csak a természet törvénye is. A gondolkodó anyag, az ember és a feltételezett isten, ha létezik, azonban tudattal rendelkezik, így kialakíthatja a szükséges feltételeket.

Ha megvan a feltétele a csillagok, bolygók, galaxisok, az élet létrejöttének, akkor az létre fog jönni a természet törvényei szerint a vak véletlen kölcsönhatások alapján is, bármilyen bonyolult is legyen az adott forma.

A számítógép létrejöttéhez szükséges volt az ember tudásának gyarapodására, de ehhez elegendő volt csak az emberiség képessége, akinek a tudása a történelem folyamán a saját erejéből fejlődött ki, de ebben isten nyoma nem fedezhető fel.

Az emberiség tudásának növekedése tette lehetővé a technika fejlődését, ezen az alapon jöhetett létre a modern gazdaság, de ehhez kimutathatóan nem volt szükség külső valamire, az istenre. Az emberiség bizonyíthatóan külső segítség nélkül is fejlődött és most is fejlődik. Illetve nem bizonyítható az isten beavatkozása az emberiség életébe.

Az istenhit, a teremtéselmélet a világnézetben, a fejlődésben, a tudományos felfedezésekben túlnyomóan gátolta a fejlődést, ott üldözte és üldözi a tudományos világnézetet, ahol csak képes rá, szövetségese a butaság, a hiszékenység, de ez alól a tudomány embereinek jelentős része sem kivétel. Az istenhit mára az emberiség létét fenyegeti. A mai fejlett világ a tudományra épül, azonban a tudománytalan világnézet szembe megy az emberiség emberré válásával. A butára nevelt emberiség nem válhat emberré! A teremtéselméletre épülő világnézet a következetesen tudományosan gondolkodók számára szembenállás az objektív valósággal. Így ez a valóság és a valótlanság harca, a hamis és az objektív igazság közötti ellentmondás. Nem mindegy, hogy mit tart valósnak az ember, mit hisz, mert a lényeg, hogy a valóság vagy a hamisság vezeti a gondolatait.

Az élet kialakulását, az evolúciós és a revolúciós fejlődést a következetesen objektív tudomány fejti meg, de isten ebben nem szerepel sehol. Az ismeretlen részletek megfejtése pedig folyamatban van.

Evolúció és Revolúció: a fejlődés elválaszthatatlanul összetartozó oldalait jelölő filozófiai kategóriák. Az evolúció a mennyiségi változások lassú, fokozatos növekedésének felel meg a jelenségek fejlődésében, a revolúció pedig a többé-kevésbé gyors minőségi változásnak. ... A revolúció nem valamilyen önkényes elhatározás következménye, hanem objektív folyamat, amelyben „a feszültség legmagasabb fokára jutott” régi ellentmondások feloldódnak, s ezen a talajon keletkező jelenségek új ellentmondások harcának és megoldódásának következtében fejlődnek tovább. - Marxista fogalomlexikon

(idézet: Húsz érv Isten létezése mellett)

8. A „világ mint egymásra ható egész” érve

Norris Clarke, aki sok évig metafizikát és vallásfilozófiát tanított a Fordham egyetemen, személyesen terjesztett el a megtervezettség érvének egy érdekes verzióját. Itt ezt mutatjuk be kissé lerövidítve és átdolgozva, hogy gondolkodjunk el róla.

Kiindulópont: Ez a világ számunkra úgy adott, mint sok-sok aktív alkotóelem egy dinamikus és rendezett rendszere. Az alkotóelemek természete (természetes tulajdonságai) arra vannak rendelve, hogy állandóan egymásra hassanak, vagyis kölcsönös összefüggések között léteznek, amelyeket mi fizikai törvényeknek hívunk. Pl. minden hidrogénatom az univerzumunkban arra van rendelve, hogy mindegyik oxigénatommal 2:1 arányban kapcsolódjon össze (ez magába foglalja azt is, hogy minden oxigénatom fordítottan, minden hidrogénatommal 1:2 arányban kapcsolódik össze). Ez így van az összes alapelem kémiai vegyi értékével. Ugyanígy egy test tömegének összes részecskéje arra van rendelve, hogy a gravitációs törvény meghatározott arányával mozogjon együtt.

Egy ilyen összekapcsolódó, összefonódó, dinamikus rendszerben mindegyik komponens aktív természetét meghatározhatjuk a másokkal való kapcsolatával, és így feltételezhetjük a másik saját megérthetőségét és cselekedeti képességét. A kortárs tudomány felfedezte, hogy világrendszerünk nem pusztán sok különálló, összefüggéstelen törvények halmaza, hanem szorosan összefonódó egész, ahol a kapcsolatok az egésznek a struktúrái és ezek határozzák meg a részeket. A részeket többé nem lehet megérteni az egésztől különválasztva; annak hatása ugyanis mindegyiket átjárja.

Argumentum: Bármely ilyen fent említett rendszerben (mint amilyen a mi világunk is) nincs olyan alkotórész vagy aktív elem, ami önmagát megmagyarázhatná - vagy önállóan megmagyarázható lenne. Hiszen mindegyik rész feltételezi az összes többi részt - a már meglévő teljes rendszert - mely harmonizálja saját kapcsolatban álló tulajdonságait. Nem működhetne, ha a többi nem hatna kölcsönösen rá. Bármely rész csak akkor lehetne önálló, ha ez lenne a rendszer teljes maradékának az oka - ami lehetetlen, mivel nincs olyan rész, ami a másokkal való együttműködés nélkül működhetne.

De a rendszer mint egész sem tudja megmagyarázni saját létét, mivel alkotórészekből áll fenn, s nem egy különálló létező, ami tőlük független. Tehát sem a részek, sem az egész nem önálló; és egyik sem tudja megmagyarázni ezt a dinamikusan interaktív rendszer tényleges létezését.

Három konklúzió

1. Mivel a részeket csak az egészen belül lehet megérteni, és sem az egész, sem a részek nem tudják megindokolni saját létezésüket, ezért egy ilyen rendszer, mint a mi világunk, megkövetel egy *egyesítő hatóokot*, ami lefekteti létét mint egyesített egész.

2. Bármely ilyen oknak értelmes oknak kell lennie, ami azt létbe hozza egy egyesített idea szerint. Mert az egész - és minden egyes átívelő, kozmikus szélességű fizikai törvény, mely maga alatt egyesíti a részeket - egysége az, ami meghatározza és összefüggésbe hozza a részeket. Ennélfogva kell lennie valami módon egy ténylegesen jelenlévő, egy effektíven szervező tényezőnek. De az egész egysége, egész-sége meghalad minden részt, és így ezt nem foglalhatja magában egyik rész sem. Egy ténylegesen egyszerre jelenlévőnek lenni, mint az egésznek ez az egysége, csak egy elrendező egyesítő elgondolás egysége lehet. Mert csak egy elgondolás tarthat együtt sok különböző részt egyszerre anélkül, hogy elpusztítaná vagy összeolvasztaná különbözőségüket. Ez csaknem pontosan egy elgondolás meghatározása. Mivel a valóságos részek el vannak szóródva térben és időben, az egyetlen mód arra, hogy egyszerre legyenek együtt egy érthető egységként, ha egy elgondolásban vannak benne. Ennélfogva a világ rendszere mint egész egy elgondolás egységében kell lennie.

Nos egy valódi elgondolás nem létezhet ténylegesen és nem lehet effektíven működő, csakis egy valódi elmében, amelynek van olyan kreatív hatalma, hogy létrehozzon egy ilyen rendszert. Ennélfogva a rendezett világrendszerünk elégséges okának végső soron egy kreatív elrendező Elmének kell lennie. Egy kozmikus szélességű rend egy kozmikus szélességű Rendezőt kíván meg, ami csak egy Elme lehet.

3. Egy ilyen rendező Elmének függetlennek kell lennie magától a rendszertől, vagyis transzcendensnek kell lennie: a saját léte és működése nem függhet magától a rendszertől. Mert, ha a rendszertől függne - akárcsak részben is -, akkor ez azt feltételezné, hogy a rendszernek már léteznie kell ahhoz, hogy elkezdhessen működni, és így egyszerre lenne mind önmagát megelőző mind önmagát követő. De ez abszurd. Ennélfogva a rendszertő függetlenül kell léteznie ennek az Elmének, és így kell képesnek lennie a működésre.

Tehát az anyagi világunk szükségszerűen megkívánja, mint tényleges létezésének és egészként való működésének elégséges okaként, egy Transzcendens Alkotó Elmét.

„A szem evolúciója: Az Európai Molekuláris Biológiai Laboratórium (EMBL) heidelbergi tudósai bizonyítékokat találtak arra, hogyan fejlődött ki a gerincesek – és így az emberek – szeme. Az emberek távoli (állati) őseiben kétféle, fényre érzékeny sejtet találtak, a rhabdomérákat (ezek a rovarok összetett szemének fényérzékeny képződményei) és a fényérzékelő sejteket. Míg a legtöbb állatban a rhabdomérákból fejlődtek ki a szem sejtjei és a csillószerű fényérzékelő sejtek eredeti helyükön, az agyban maradtak, a gerincesek és így az emberek szemének fejlődése más utat követett: a csillószerű fényérzékeny sejtek látósejtekké váltak. Az ember látósejtjei, a csap és pálcika valószínűleg a férgek és emberek közös ősének idegrendszeréből származnak a kutatócsoport megállapítása szerint. Az emberi agyban még mindig találhatóak fényre érzékeny – vagy inkább a fényreceptorok agyba jutó jelzéseit felfogó – sejtek, amelyek a napi ritmusunkat (cirkadián ritmus) szabályozzák. A kutatók által vizsgált élőlény az úgynevezett „élő kövület”, a (Platynereis dumerilii) – egy fényérzékeny sejteket tartalmazó szemfolttal rendelkező tengeri féreg – volt, amely gyakorlatilag azonos 600 millió évvel ezelőtt élt ősével.” Wikipédia

(idézet: Filozófiai Kislexikon (1980))

A **vallás**: „azoknak a külső hatalmaknak fantasztikus visszatükröződése az emberek fejében, melyek mindennapi létezésük felett uralkodnak, olyan visszatükröződése, amelyben a földi hatalmak földöntúli hatalmak formáját öltik.” (*Marx—Engels* Művei. 20. köt. 309. old.)

A **vallás** körébe tartozó jelenségek komplexuma az emocionális élményekkel kísért hiedelmek mellett specifikus cselekvéseket (vallási kultusz) és vallási intézményeket (egyházak, a papság intézménye) is magába foglal. A legtöbb történeti vallás hitelmélete erkölcsi-etikai előírásokat is tartalmaz. A vallás tehát különnemű

elemek bonyolult együttese, amelyek között a legfontosabb a hiedelmek összessége; a kultusz, az intézmények, az erkölcs, az emóciók csak akkor öltenek vallásos jelleget és épülnek be a vallás fogalma alá tartozó jelenségek rendszerébe, ha összefüggnek a hiedelmekkel.

Valamely képzet vallásos jellegének fő meghatározó ismerve, hogy természetfelettibe vetett hittel kapcsolatos. Ide tartozik, először is, természetfeletti lények (istenek, szellemek) reális létében, másodszor, természetes jelenségek közötti természetfeletti kapcsolatok létezésében (mágia, totemizmus), és harmadszor, anyagi tárgyak természetfeletti tulajdonságaiban (*fetisizmus*) való hit.

A **vallásos** ember hite szerint a természetfeletti lények, erők, ill. tulajdonságok pozitívan vagy negatívan befolyásolhatják az életet, ezért minden vallás bizonyos előírásokat tartalmaz arra vonatkozólag, hogy a hívő hogyan viselkedjek a természetfelettivel szemben. Ezek az előírások a vallásos kultuszban realizálódnak. A vallásos ember abban reménykedik, hogy áldozatok bemutatásával, imákkal, ráolvasásokkal, különféle mágikus manipulációkkal kontaktust teremthet a természetfeletti erőkkel és megnyerheti, a maga oldalára vonhatja őket.

A **vallás** specifikumának tisztázása szempontjából fontos kérdés az idealista filozófiához való viszonyának a kérdése. Engels a filozófiai idealizmus kiinduló tételét, miszerint „a szellem az eredendő a természettel szemben” — lényegében egy típusúnak tekintette a világ teremtéséről szóló vallásos tanítással (*Marx—Engels* Válogatott művek. II. köt. 334. old.).

Az objektív idealizmus és a vallás közvetlenül egybeesik abban a pontban, hogy mindkettő szerint létezik világon kívüli, természetfeletti erő, az objektív szellem, ill. — ami lényegében ugyanaz — az isten. Lenin rámutat arra, hogy az idealista filozófiai konstrukciók és a vallási dogmák tartalma közös mindkettő posztulálja a világ megkettőzöttségét (lásd Lenin *Művei*. 38. köt. 360. old.). A vallás és a filozófiai idealizmus mégsem azonos egymással. A vallás elsősorban nem az észre, hanem a hitre apellál, nem követeli híveitől, hogy összeegyeztessék dogmáit a szaktudományok adataival, az idealizmus viszont igényt tart arra, hogy tételeit az észen alapulóknak tekintsék, hogy azok a tudományos adatokból leszűrhetőknek számítsanak [igaz, a vallási igazságokat a teológia is bizonyítani törekszik pl. (*isten bizonyítékok*) megkísérli, hogy a vallási dogmákat ne csak az ésszel „hozza összhangba”, hanem a tudomány adataival is — ennyiben a filozófiai idealizmussal határos]. Emellett a vallási képzetek zömmel képszerűek, az idealista tanok viszont, mint általában minden filozófiai elmélet, fogalmakkal és kategóriákkal operálnak. A vallás szférájában jelentős szerepük van az emocionális élményeknek, s ezenkívül megkülönböztető vonása szerves kapcsolata kultikus cselekményekkel és az egyházi intézmények létezése.

A vallási képzetekben a szakadatlanul változó társadalmi létfeltételek, és mindenekelőtt az emberek termelési viszonyainak jellege tükröződik vissza fantasztikus módon. A vallásos fantázia szülte természetfeletti lények, a túlvilági életre vonatkozó képek letörölhetetlenül magukon viselik földi eredetük bélyegét; a különböző törzsek és népek hiedelmeinek mindig specifikus színezetet adnak életük, létük konkrét sajátosságai. A vallási fantasztikum földi forrásainak feltárása döntő csapást mér arra a teológiai spekulációra, mely szerint a vallás forrása az isteni kinyilatkoztatás. Nem elegendő azonban csupán a vallási fantasztikum természetes forrásait megállapítani, hanem azt is tisztázni kell, hogy miért tükröződik vissza az emberek tudatában társadalmi létük fantasztikus, eltorzult formában. A marxizmus—leninizmus erre a kérdésre a vallás társadalmi és ismeretelméleti gyökereiről szóló tanításában ad feleletet.

Az ősközösségi társadalomban a vallás társadalmi alapja a termelőerők alacsony színvonala, az emberek természetéhez és egymáshoz való viszonyának korlátozottsága volt. Az osztálytársadalomban, ahol a termelőerők fejlődése folytán jelentékeny mértekben csökkent az emberek természettől való függése, a vallás főként az emberek saját társadalmi viszonyainak felettük létesült uralmát tükrözi vissza. E vonatkozásban két alapvető vallást kiváltó tényező emelhető ki. Az egyik a társadalmi folyamat spontaneitása, azoknak a társadalmi erőknek kényszerítő jellege, amelyek kicsúsznak az emberek tudatos ellenőrzése alól, s számukra valami idegen és érthetetlen erők módjára fejtik ki hatásukat (lásd *elidegenülés*). A spontán társadalmi erőknek az emberek által szüntelenül tapasztalt pusztító hatása szüli tudatukban a vallásos képzeteket, a „visszájára fordított világ” „visszájára fordított világtudatát”. (*Marx—Engels* Művei. 1. köt. 378. old.) A vallás létét kiváltó másik tényező az antagonisztikus alakulatokban az osztályelnyomás, az ember ember általi kizsákmányolása. A gazdasági és politikai osztályelnyomásnak kiegészítése, részben pedig előfeltétele is a szellemi elnyomás. „A vallás a szellemi elnyomás egyik fajtája, amely mindenütt ránehezedik a másoknak végzett örökös munka, az ínség és a magárahagyatottság által szorongatott néptömegekre. A kizsákmányolt osztályoknak a kizsákmányolók elleni harcában megnyilvánuló erőtlensége elkerülhetetlenül váltja ki a földöntúli jobb életbe vetett hitét, mint ahogyan a vadembernek a természet elleni harcában megnyilvánuló erőtlensége kiváltja az istenekbe, ördögökbe, csodákba es más effélékbe vetett hitét.” (*Lenin* Összes művei. 12. köt. 133. old.)

A **vallás** azonban még a megfelelő társadalmi feltételek mellett sem jöhetett volna létre és tarthatta volna magát az emberek tudatában, ha a tudat nem rendelkezne több olyan tulajdonsággal, amelyek lehetővé teszik a

vallási fantasztikum létrejöttét: „a papi maszlagnak (= filozófiai idealizmusnak) természetesen vannak *ismeretelméleti* gyökerei, nem talajtalan; *meddő virág*, ez kétségtelen, de olyan meddő virág, mely az eleven, termékeny, igaz, hatalmas, mindenható, objektív, abszolút, emberi megismerés elő fáján nő". (*Lenin* Művei. 38. köt. 351. old.)

A **vallás** és a filozófiai idealizmus ismeretelméleti gyökerei sok tekintetben egybeesnek. „Az emberi megismerés kettéhasadása és az idealizmus (= vallás) *lehetősége adva van* már az **első, elemi** elvonatkoztatásban." (*Lenin* Művei. 38. köt. 360. old.) A vallásos képzetek létrejöttéhez a viszonylag szabad asszociáció és az empirikus realitástól való elvonatkoztatás tudati képességének meghatározott fejlettsége szükséges. Emellett a vallásnak specifikus ismeretelméleti gyökerei is vannak. Ilyen az emberi tudatnak az a törekvése, hogy megszemélyesítse a személytelen és élettelen jelenségeket. Engels így írt a vallásos visszatükrözés keletkezési mechanizmusáról „A természeti erők az ősember számára idegen, titokzatos, felsőbbséges valamik „egy bizonyos fokon, melyen *valamennyi* kultúrnép átmegy, ezeket az erőket magához hasonlítja megszemélyesítés útján. Ez a megszemélyesítési ösztön teremtett éppen mindenütt isteneket„ (*Marx—Engels* Művei. 20. köt. 675 old.) A vallásos fantázia a természet jelenségeit és erőit, megszemélyesítve azokat, önálló lényekké változtatja. A vallásos fantasztikus téveszmék kialakulására lényeges hatással vannak az emberi emóciók (felelem, vágyakozás, hála, meghatottság, szeretet, gyűlölet stb.). A félelemnek különösen nagy szerepe van a vallásos képzetek létrejöttében. Ennek az érzésnek mind intenzitási fokát, mind megnyilvánulási formáit jelentős mértékben a társadalmi feltételek határozzák meg. Az őstársadalomban — félelem az érthetetlen természeti erőktől; az osztálytársadalomban ez kiegészül a spontán társadalmi erőktől való félelemmel. „A félelem a tőke vak hatalmától, amely azért vak, mert a néptömegek nem számolhatnak vele előre, amely a proletárt és a kistulajdonost egész életében lépten-nyomon azzal fenyegeti — és nemcsak fenyegeti —, hogy »hirtelen«, »váratlanul«, »véletlenül« tönkreteszi, elpusztítja, koldussá, pauperré, prostituálttá változtatja, éhhalálba taszítja — ez a mai vallás *gyökere*, s ezt kell mindenekelőtt és mindenekfelett szem előtt tartania a materialistának, ha mint materialista nem akar az első elemiben maradni." (*Lenin* Összes művei. 17. köt. 391. old.)

A **vallás** történeti jelenség, amelyet elkerülhetetlenül hoztak létre egy bizonyos fejlettségi fokon a társadalom életfeltételei, és amely az osztály nélküli kommunista társadalomban megszűnik. Habár a politikai felépítmény és a többi társadalmi tudatforma szüntelen hatást gyakorol rá, a vallás fejlődését végső soron a társadalom anyagi alapjának fejlődése határozza meg. Egyszersmind a vallás viszonylagos önállósággal is rendelkezik, fejlődésének van bizonyos belső logikája. A vallás, mint Engels mondotta, a többi társadalmi tudatformához viszonyítva „az anyagi élettől a legmesszebbre esik és látszólag a legidegenebb tőle". (*Marx—Engels* Válogatott művek. II. köt. 360. old.) Ugyanúgy, mint a filozófiánál, „itt a képzeteknek anyagi létfeltételeikkel való összefüggése mindig bonyolultabbá, közbülső tagok beékelődése következtében egyre homályosabbá lesz. De ez az összefüggés megvan". (*Marx—Engels* Válogatott művek. II köt. 360. old.)

A primitív vallásos képzetek szükségképpen az ember közvetlen környezetének tárgyaival voltak kapcsolatosak. A fejlett ősi nemzetség korszakában a fantázia szülte szellemek és istenek sokasága tölti be a vallásos hiedelmeket. Ezek az alakok az idő múlásával mindinkább individualizálódnak, személyneveket is kapnak. Kialakul a politeisztikus pantheon. A vallás fejlődésének következő szakaszában a nemzetségek és törzsek kiválasztják az istenek és szellemek sokaságából a maguk külön gyámolító isteneit. Itt a több isten létezésének elismerése monolátriával, vagyis az istenek egyikének kizárólagos tiszteletével kapcsolódik össze; a politeizmusnak ez a monolátriával való összekapcsolása jellemzi többek között az ókori zsidó vallás struktúráját is egészen a hellenizmus koráig. Később megjelenik a monoteizmus tendenciája, amely az ún. „magasabb rendű vallásokban" jut kifejezésre, de itt sem érvényesül maradéktalanul (lásd a kereszténységben isten háromszemélyűségének dogmáját; az „egyistennel" antipólusként szemben álló gonoszt a judaizmusban és az iszlámban stb.), s ezért tarthatatlan az a hagyományos teológiai álláspont, amely a vallásokat aszerint osztja két csoportra, hogy egy vagy több istent ismernek-e el.

A deisták (lásd *deizmus*) különbséget tesznek az általuk hirdetett „természetes" vallás és minden ún. pozitív vagy dogmatikus vallás között. A keresztény teológia de facto átvette ezt a felosztást, és apologetikus értelmet adott neki: a kinyilatkoztatott vallás, úgymond, istentől került az emberekhez prófétái révén, ezzel szemben valamennyi „természetes" vallás - köztük a zsidó és keresztény vallás előtti „pogány" kultuszok — úgy jöttek létre, hogy az emberek öntudatlanul keresték az istent, ezek, úgymond, tökéletlenek, s velük szemben áll a kinyilatkoztatott vallás.

A marxista valláskutatás a **vallás** osztályozásában abból indul ki, hogy milyen terjedelmű etnikai közösségeket egyesít. A vallás következő csoportjai különbőztetendők meg: törzsi, nemzeti és nemzetközi (világ-) vallások. Napjaink világvallásai a kereszténység, az iszlám és a buddhizmus (lásd *világvallások*).

A **vallás** - fejlődésének minden stádiumában az emberek helyzetükkel való mélységes elégedetlenségének a kifejeződése volt, megnyilatkozása az elnyomottak és kisemmizettek valóságos vagy vélt erőtlenségének a jobb

életért vívott harcban. Mint Marx mondotta, „...a *vallási* nyomorúság a valóságos nyomorúság *kifejezése*, s egyszersmind *tiltakozás* a valóságos nyomorúság ellen”. (*Marx—Engels* Művei. 1. köt. 378. old.) Ez a tiltakozás azonban nem lehet hatékony. A vallás az emberek saját életfeltételei által történt letepertségéből sarjad, egyszersmind megszenteli ezt a letepertséget, elősegíti tartóssá válását. Ebben az értelemben a vallás, Marx kifejezésével, „a nép ópiuma”, és a vallás által kifejezett tiltakozás csupán „a szorongatott teremtmény” passzív „sóhaja”, aki a jobb élet utáni vágyakozását a vallásos fantázia szülte túlvilágba helyezi. Azokban a történelmi időszakokban, amikor a vallás osztatlanul uralkodott a társadalom minden rétegének tudatában, a társadalmi tiltakozás szintén vallásos burkot öltött, s az osztályharc nemritkán vallásos ideológiák harcának alakjában jelentkezett, a forradalmi mozgalom társadalmi tartalma és vallásos kifejezési formája közötti ellentmondást rejtve magában. Az a körülmény azonban, hogy haladó társadalmi erők vallásos képzeteket használtak eszményeik igazolására, nem teheti kérdésessé a vallásos világnézet általános marxista értékelését, miszerint az a valóság torz visszatükröződése.

A szocialista országokban a vallás csökevény az emberek tudatában. A szocialista, ill. a kommunista építés előrehaladásával elhalnak a vallás társadalmi gyökerei, és fokozatosan létrejönnek a feltételek ahhoz, hogy az ateista tudományos materialista világnézet teljes győzelmet arasson a lakosság minden rétegében. A szocialista országok alkotmánya biztosítja az állampolgárok lelkiismereti szabadságát. A hívők szabadon gyakorolhatják vallási kultuszaikat. Az egyházat elválasztották az államtól, s az állam nem avatkozik be az állampolgárok vallási ügyeibe. Nem mond le azonban arról, hogy nevelő hatást gyakoroljon polgáraira, s megszabadítsa tudatukat a vallásos előítéletektől; az iskolák és a kulturális-felvilágosító intézmények (könyvtárak, mozi, televízió stb.) széles hálózatán keresztül tudományos ateista propagandát folytat a lakosság valamennyi rétege körében.

*

A csodák érve és a valóság

Világnézetek harca - érvek Isten létezése mellett és a valóság

Az Isten a semmivel össze nem hasonlítható tökéletes, mindenható, mindentudó, az örökké létező, a világ, az ember teremtője!
A csodák oka a vallási tekintélyek tanúbizonyságai alapján az Isten természetfeletti és közvetlen beavatkozása.

A teremtéselmélet hívei semmit sem tudnak következetes objektív tudományos módszerrel bizonyítani a teremtésről és az istenről!
A végtelen világegyetemben mindörökké létező és állandóan mozgásban lévő anyag a tudomány által objektíven bizonyított tény!
Minden, aminek a léte a következetesen objektív tudományos módszerrel igazolható, az maga az anyag, bármilyen is a formája!

Amely állítás a következetesen objektív tudományos módszerrel a valóságban nem igazolható az nem fogadható el létezőnek!

Az Isten létének – „A csodák érve” bizonyítéka összefoglalva: a csoda egy olyan esemény, amelynek egyetlen elégséges magyarázata Isten természetfeletti és közvetlen beavatkozása; ha csodák léteznek, akkor Istennek is kell léteznie; az eseménynek vallásosnak is kell lennie ahhoz, hogy csodának tekintsük; a személyes környezet is ugyanilyen létfontosságú: a személy jelleme és üzenete, akihez ez az esemény különösen fűződik; akinek az erkölcsi tekintélyét elsőként elismertük, és ezt a vallási tekintélyét, amit a csoda úgy tűnik megerősített, később elfogadjuk; nincsenek igazán csodák*ból* levonható bizonyítékok; természetfeletti események léteznek szavahihető tanúság van rájuk; tehát az okuk is létezik; tehát Isten létezik.

A lényeg: A csoda az Isten létére, beavatkozására utal, nincs, és nem kell rá tudományos magyarázat, de csak hívő környezetben működik, csak a hívő erkölcsi tekintélye szükséges a csoda Isten természetfeletti és közvetlen beavatkozásának elfogadásához.

Néhány gondolat!

Amit még nem értünk azt előbb-utóbb megértjük, így válik a csoda az objektív tudományos módszerrel érthetővé! Eddig ez bejött!
De amit nem értünk az nem bizonyíték az isten létére, az isteni beavatkozásra! Még nem értjük csupán!
A természetbe, az emberiség életébe a következetesen objektív tudomány módszerrel az isten beavatkozása nem igazolható!

A csoda a teremtéselmélet szerint az a jelenség, ami az ismert természeti törvényekkel megmagyarázhatatlan, amit nem értünk, amit valamely vallásos tekintély állít, amit csak hinni kell, amit ezért bizonyítani sem kell. De mi a különbség a tévedés, a szélhámosság, a hazugság és az objektív valóság között? Amit csak hinni kell minden következetesebben objektív tudományos bizonyíték nélkül, az pont olyan, mint a hazugság, mint a szélhámosság, még a jóhiszeműség esetében is. A bizonyíték nélküli „meggyőződésre”, valójában a hiszékenységre alapuló hit valóságos értéke az majdnem egyenlő semmivel, valótlanság, tévedés, akár még hazugság is lehet, a jóhiszeműség ellenére is.

A következetesen objektív tudományos bizonyíték nélküli állítás csak szubjektív vélemény, mert bármilyen tekintély tévedhet, ezért az ilyen állításokat tudományos módszerrel vizsgálni és a valóságban ellenőrizni kell, hogy objektív valóságként elismerjük.

Természetesen a mindennapi életben nem használják tudatosan a következetesen objektív tudományos módszert a hétköznapi állítások ellenőrzésére, de ösztönösen mégis valami hasonló zajlik le. Mert a mindennapi életben az állításokat bizonyítani kell, mégpedig a valóságra támaszkodva. Azonban az objektív igazságot igénylő világnézeti kérdésekben a következetesen objektív tudományos módszeren alapuló bizonyítás elkerülhetetlen.

A tekintélyre alapozott állítások bizonyítékának a valóságra, a megfigyelésre, a tapasztalatra, a következetesen objektív tudomány eredményre kell támaszkodnia. Ez a mindennapi élet, a tudomány és a teremtéselmélet állításaira is vonatkozik. Ha nem az objektív valóságra alapozott az állítás, akkor az csak hiszékenyég, a teremtéselmélet ebbe a kategóriába tartozik.

A tudományos módszernek az a feladata, hogy az állításokat az objektív valóságra alapozottan bebizonyítsa, hogy kiderüljön az objektív igazság.

Bár lehet, hogy a csodálatos, érthetetlen jelenségek magyarázata időnként megoldhatatlan nehézségekbe ütközik. Az ilyen érthetetlen jelenségeket lehet ugyan csodának tartani, de ez még nem bizonyíték istenre. Úgy kell elfogadni, hogy jelenleg még nem ismerjük az okát, és talán valamikor fény derül a rejtélyre.

A **csoda** olyan esemény, amelyet nem tartunk lehetségesnek vagy valószínűnek tapasztalataink és ismereteink fényében. A csodát ezért főleg különböző vallások hívői élik meg, fogadják el és magyarázzák úgy, hogy az az Isten és/vagy természetfeletti erők munkájának eredménye. - wikipedia.hu

csoda: tág értelemben mindaz, ami csodálkozást vált ki; szoros értelemben esemény, melyet Istennek a természet rendjét fölfüggesztő beavatkozása hoz létre. - lexikon.katolikus.hu

Az **objektivitás** szó jelentése tárgyilagosság, elfogulatlanság, pártatlanság. ... Az objektivitás a filozófiában azt a fogalmat jelenti, hogy teljesen függetlenek vagyunk az egyéni szubjektivitásunktól, melyet az érzékelésünk, az érzelmeink és a képzeletünk hoz létre. Egy állítás akkor objektív, ha teljesen elfogulatlanul jön létre, és a személyes véleményünk nem torzítja. ... A tudomány tárgyilagossága arra irányul, hogy feltárja az igazságokat a természeti világról azáltal, hogy kiküszöböli a személyes előítéleteket, érzelmeket és hamis vélekedéseket. Gyakran kapcsolódik megfigyeléshez a tudományos módszer részeként. - wikipedia.hu

Objektív igazság: filozófiai kategória az emberi ismeret azon tartalmának jelölésére, amely független a szubjektum akaratától és óhajaitól. - Marxista fogalomlexikon

A „csoda” nem bizonyíték isten létére!

A csoda az a jelenség, aminek nem ismerik, nem tudják, vagy nem akarják megmagyarázni az ismert természeti törvények szerint az okát. Azonban, ha valamely jelenség következetesen tudományos vizsgálatát a tekintélyre hivatkozva akadályozzák, vagy nem tartják szükségesnek, vagy nem következetesen a tudományos módszerrel történik a vizsgálata, akkor az már teljesen más kategória, de ez a vallásos világnézet tipikus módszere. Így elég csak a hit, a kitalált isten kitalált tulajdonságainak hiszékeny elfogadása minden objektív bizonyíték nélkül. De ha így lesz a csoda isten létének, természetfeletti hatalmának a bizonyítéka, akkor az tudománytalan állítás, az hiszékenység, ami így nélkülözi az objektív igazságot.

Ha a csoda megfejtése nélkülözi a következetesen objektív tudományos vizsgálatot, ha az érv a csoda létére csak valamely vallásos erkölcsi vagy bármilyen tekintély véleménye, akkor ez csak szubjektív állítás, így objektíven valóságosnak nem fogadható el. Így ezt a szubjektív véleményt a csodáról isten művének tekinteni, és elfogadni a valóságos következetesen objektív tudományos bizonyíték nélkül csak tudománytalan hit, csak hiszékenység, amit nem lehet megkülönböztetni a hamistól, a valótlanságtól, még hipotézisnek sem feltétlenül elegendő. Az azonban elképzelhető, hogy a vallásos erkölcsi vagy bármely tekintély, az őt ért valamit, víziót valóságosnak véli, de következetesen objektív tudományos vizsgálat nélkül ez mégis csak szubjektív vélemény.

Egy apróság

Isten szellem, legfelsőbb, láthatatlan és halhatatlan lény, valóságos személy, Aki teremtője, fenntartója és kormányzója az egész világmindenségnek (láthatóknak és láthatatlanoknak egyaránt). Székhelye a mennyben van, de mindenütt jelen van.
Legfőbb tulajdonságai:
Örökkévaló, mindenható, mindentudó, szent, igazságos, hűséges, irgalmas, kegyelmes és féltőn szerető. Isten egy, Aki az emberi értelmet és befogadóképességet túlhaladja, de természetes és kegyelmi kinyilatkoztatásán keresztül megismerhető. Három személyben jelentette ki magát: ő az Atya, a Fiú és a Szent Szellem. Személyét, lényegét és természetét illetően elfogadjuk a valamennyi keresztény egyház által vallott Apostoli, illetve Niceai-Konstantinápolyi Hitvallást ("Hiszekegy"). http://www.hit.hu/niceai-apostoli-hitvallas - hitgyulekezete.hu

Vajon lehetne értelmes, humánus, emberséges az olyan isten, ha a létét minden objektív bizonyíték nélkül csak a hiszékenységgel kell a híveinek elfogadni? Vajon a hiszékenység, a bizonyíték nélküliség a szuper intelligens istennek elegendő? Ez lehetetlen! A tökéletes erkölcsű isten nem lehet ilyen, mert ez embertelen, hamis, civilizálatlan, sőt primitív lenne. Még akkor sem lehet ilyen a tökéletes erkölcsű isten, ha az útjai kifürkészhetetlenek, amit azonban semmi sem bizonyít. Az isten tökéletesen, abszolúte ismeretlen!

Senki sem követelheti meg az emberektől, még az isten sem, hogy bármilyen állítást következetesen objektív bizonyíték nélkül fogadjon el. Tehát ilyen isten, aki a létének bizonyítását a hiszékenységre alapozza, az nem

létezik! A szuper intelligens tökéletes erkölcsű isten nem lehet ilyen, hogy a hiszékenység a hitének az alapja. Vagy a hiszékeny hívők valójában mást követnek és nem a tökéletes istent?

Ha az isten létezne, akkor ő, mivel tökéletes és mindentudó, nyílván az objektív valóságot ismerné, így a tudományos módszer híve volna, nem a hiszékenységé, mert csak így lenne képes becsülettel, emberséggel hatni a teremtményire, csak így nem vétkezne az emberiség ellen. De az istenhívők objektíven semmit sem tudnak isten létéről, csak egyszerűen hiszékenyek, tehát ebből következtethető, hogy az ilyen isten nem létezik, ez csak a spekuláció terméke. Vagy a hívők mivel csak egyszerűen hiszékenyek, a hamis, a kitalált bizonyítéknélküli állításokat elfogadják, ezt tartják valósnak. Hmmm … ez nagyon furcsa!

A középkorban az isten híveit arra tanította az egyház, hogy a föld körül kering a nap és az ezt ellenző embereket elevenen elégették. Elképzelhető, hogy az isten a mindentudó, a mindenható, a tökéletes erkölcsű ezt akarta? Kizárt dolog lenne egy tökéletes erkölcsű, mindentudó, mindenható istentől ilyen butaság!

Lehet, hogy az isten nem akarja, hogy az emberiség megismerje az objektív valóságot? Lehet, hogy az isten fél az emberiségtől, mert az tudatos és értelmes? Lehet, hogy az isten nem akarja, hogy az emberiség a saját léte érdekében megismerje a tudományokat? Ha az isten ezt akarja, akkor ellensége az emberiségnek. A mindentudó, mindenható tökéletes isten ilyen lenne? Ez kizárt! Tehát az ilyen isten nem létezik, vagy a hívei nem őt követik. Tehát így semmiképpen sem lehet mindenható, mert a hívei rossz istent követnek, és ezen nem tud változtatni!

Azonban a mindennapi életükben az emberek nem szeretik, nem fogadják el a bizonyíték nélküli állításokat, mert ez közvetlenül érintheti a létüket, de az isten létére alapuló világnézetnek semmilyen objektíven bizonyítható hatása nincs. Tehát nyugodtan elfogadhatják a kitalált istent, mert objektíven bizonyíthatóan soha még nem sújtott le vagy nem adott valami kedvezőt az isten senkinek. Ha a következetesen objektív tudományos módszerrel nem bizonyítható az ember számára az isten hatása, akkor az nem az objektív valóság.

Ha isten mindentudó és tökéletes, akkor az objektív tudományos módszert fogadja el és nem a bizonyíték nélküli hitet. Így a hívőknek is kötelessége isten létét objektíven vizsgálni a következetesen tudományos módszerrel, ha méltónak érzik magukat a tökéletes istent követni.

„**isten** fogalma a monoteista hívők szerint azon természetfeletti lényt jelenti, aki a világegyetemet teremtette”-wikipedia.hu

Hipotézis: feltevés, amelynél számos tény alapján vonunk le következtetést az objektum létezésére, illetve a jelenség összefüggéseire vagy okára vonatkozólag, de a konklúzió még nem tekinthető teljesen bizonyítottnak. - Marxista-leninista fogalomlexikon

Hit: valamely jelenség igaz voltának bizonyítás nélküli elismerése. A természetfelettibe (isten, angyalok, ördögök stb.) vetettek vak hit minden vallás alkotóeleme. Ebben az értelemben a hit nem különbözik a babonától. A vallási hit ellentétben áll a tudással. Mindamellett sok idealista filozófus próbálja összebékíteni a hitet és a tudást, vagy a hitet a tudás helyébe állítani (Fideizmus). Köznapi értelemben a hit olyan tudományos következtetésekbe, hipotézisekbe vetett meggyőződés, amelyeket az adott pillanatban még nem lehet kísérleti úton bizonyítani. Az ilyen hit a már elért és gyakorlatban kipróbált tudásra épül.” - Marxista-leninista fogalomlexikon

Az objektív igazság és a szubjektív vélemény

A természetfeletti (melletti, alatti, valahol az univerzumon túli, a negyedik térdimenzióban lakó) szellemvilág és az isten szellem létét az objektív tudományos megfigyelés nem támasztja alá. Ha a csoda csak a vallásos hívő tekintély tudatában létező vízió, ha ez nélkülözi a következetesen objektív tudományos vizsgálatot, akkor ez a „csoda” valami, mint isteni beavatkozás nem igazolható, így ez csak bizonyíték nélküli szubjektív állítás, csak ennyit ér a valóságos értéke. Ha valaminek nem ismerjük az okát (például a „csoda” okát) és ehhez minden objektív bizonyíték nélkül okot kreálni az egyszerűen butaság.

Bármilyen tekintély állításának objektív bizonyíték nélküli elfogadása az hiszékenység. A következetesen objektív tudományos alapon keletkező állítások elfogadása bárki számára ellenőrizhetők, ha rendelkezi a megfelelő lehetőségekkel. A teremtéselmélet tételei azonban senki számára nem ellenőrizhető és nem vizsgálható a következetesen objektív tudományos módszerekkel, csak hiszékenyen el kell fogadni.

Így, ha a hívő a vallásos tekintély állítását, vízióját és a ráadott magyarázatot bizonyíték nélkül elfogadja, akkor a szubjektív állítást valósként kezeli, ami vagy igaz, vagy hamis. Az ilyen hitnek semmi köze az objektív valósághoz, ez a hiszékeny hívő becsapása, minden jóhiszeműség dacára is.

A szubjektív véleményt objektív tudományos vizsgálat nélkül valóságosnak elfogadni az nagy kockázat, mert az nem feltétlenül az objektív igazság, tévedés is lehet, vagy akár szélhámosság is.

A múlt megbecsülése

A múltban az emberiség tudományos ismerete a maihoz képest elenyészően kicsi volt, az ezekből az időkből fennmaradt írásos dokumentumok ilyen körülmények között születtek, nélkülözték a modern objektív tudományos vizsgálatot. A történelem folyamán jelentős torzulásokat, sérüléseket szenvedtek. Így sokszor (legtöbbször) lehetetlen a valódiságukat ellenőrizni, a hit a tudományos mércével mérve ehhez egyenlő a

semmivel. Bár találhatók furcsaságok, valóságos történelmi tények az ilyen írásokban, ezért ezeket a régi dokumentumokat becsülni, vizsgálni kell, de ezek önmagukban nem bizonyítékok isten létére.

Az evolúció, a fejlődés igazolására azonban sok a földben megmaradt maradvány van, így a tudományos vizsgálat lehetséges és sok tényt tár fel, még akkor is, ha vannak hézagok, ahol az isteni beavatkozás nyomát vélik a teremtéselméletben hívők felfedezni.

A csoda a tudomány fejlődésével megmagyarázhatóvá válhat!

A csoda nem más, mint olyan jelenség, amit még nem tudunk megmagyarázni, amit az emberiség még nem tud objektíven bizonyítani a feltárt természeti törvényekkel. De nehézség lehet az is, hogy valamely okból nem lehet, nem szabad, nem engedélyezik következetesen objektív tudományos módszerrel vizsgálni a jelenséget. Számtalan érthetetlen „csodás" dolog, jelenség volt már, amit később az emberiség tudásának a növekedésével a valóság, a megmagyarázhatóság kategóriába került. Sok ismeretlen van még, de eddig bejött az, hogy előbb-utóbb megismerjük a jelenségek valódi okát, és a „csoda" valóságosan megismerhető, a természet törvényeinek engedelmeskedő lesz. Eddig így volt, ezután is így lesz. Persze csak akkor, ha a következetesen objektív tudomány győz a tudománytalan teremtéselmélet, a hit, a hiszékenység felett.

A természetfeletti erőről, képességről a természet törvényeit mellőző, felülbíráló, öntörvényű istenről nincs következetesen objektív tudományosan elfogadható magyarázat, megfigyelés, ezért a „csoda" az minden bizonnyal az univerzumban működő természeti törvényeknek engedelmeskedik, csak meg kell fejteni.

A hit, hiszékenység és a valóság

A hiszékenyek olyan jelenséget is valósnak elfogadnak, ami valójában nem is történt meg, vagy nem úgy, ahogy vélik, ahogy a vallási vagy bármely tekintély magyarázza, mert nélkülözi a következetesen objektív tudományos megismerési módszert. Valamely vallásos hívő tekintély üzenetét, tanúságát valamely vélt vagy valós jelenségről, amit valójában semmilyen tudományos megfigyeléssel nem igazoltak, valóságosnak tartani, csodaként értékelni, nagyon tudománytalan dolog. Bár lehet, hogy látott, hallott, vizionált valamit a hívő tekintély, de következetesen objektív tudományos vizsgálat nélkül, mint bizonyíték nem sokat ér, mert azt csak a tekintély alapján „bizonyíték" és gondolkodás nélkül kell hinni. A valóság nem a hitre épül, hanem arra, ami a valóban észlelhető, amit a tudomány objektíven be tud bizonyítani, a többi csak képzelgés, vízió, hiszékenység lehet addig, amíg nélkülözi a tudományos módszert.

(idézet: Húsz érv Isten létezése mellett)

9. A csodák érve

1. A csoda egy olyan esemény, amelynek egyetlen elégséges magyarázata Isten természetfeletti és közvetlen beavatkozása.

2. Számos jól igazolt csoda van.

3. Következésképp számos olyan esemény van, amelynek egyetlen elégséges magyarázata Isten természetfeletti és közvetlen beavatkozása.

4. Tehát Isten létezik.

Nyilvánvaló, hogy ha hiszed, hogy néhány rendkívüli esemény egy csoda, akkor hiszel az isteni működésben is, és hiszed, hogy egy ilyen működés játszott közre ezekben az eseményekben. De a kérdés ez: milyen esemény számít csodának? Ha csodák léteznek, akkor Istennek is kell léteznie. De tényleg léteznek-e csodák?

Milyen eseményeket vegyünk szemre? Először is az eseménynek rendkívülinek kell lennie. De sok olyan rendkívüli dolog történt (pl. egyszer egy csomó kő hullott az égből Texasban), amit nem minősítünk csodának. Miért nem? Először is azért, mert természetes úton is keletkezhettek, másodszor pedig az a kontextus, amelyben történtek, nem volt vallásos. Pusztán furcsaságnak tekintjük őket, egy „szokatlan történésnek"; olyan dolgoknak, amelyeket magazinokban olvashatunk, de a szószékekről sohasem halljuk őket. Tehát az eseménynek vallásosnak is kell lennie ahhoz, hogy csodának tekintsük.

Tegyük fel, hogy egy szent ember áll Houston közepén és azt kiáltozza: „Drága testvéreim! Ti bűnös életet éltek! Nézzetek magatokba: isztok! zülletek! Isten azt akarja, hogy térjetek meg! És nemtetszésének jeleként most kőzáport küld rátok!" És ekkor, egy pillanattal később - potty, potty - kövek kezdenek el esni. A „csoda" szó ekkor jogosan jut az eszünkbe.

Nem mintha hinnünk *kellene* Istenben azután, hogy láttuk ezt az eseményt. De mégis, ha ez az ember Texasban teljesen hitelesnek látszik, és ha a vádjai helyénvalóak voltak, akkor elgondolkoztathat bennünket, hogy „Igaza van!", de ezután is nagyon komolyan át kell gondolni, hogy nem csalás vagy valami rendkívüli egybeesés történt-e.

Ez azt jelenti, hogy az állítólagos csoda környezete döntően fontos. Nem csak a fizikai környezet, és nem csak az időzítés, de a személyes környezet is ugyanilyen létfontosságú: a személy jelleme és üzenete, akihez ez az esemény különösen fűződik. Vegyünk pl. négy vagy öt csodát az Újszövetségből. Távolítsuk el őket teljesen a környezetüktől, Krisztus tanításától és személyétől. Tévednénk-e, ha ezáltal a vallási jelentőségüket jelentősen csökkenni látnánk? Elvégre csodának hívni néhány történést azt jelenti, hogy azt vallásosan értelmezzük. Csakhogy az értelmezés megköveteli azt a kontextust vagy környezetet, ami felhív egy ilyen magyarázatra. És ennek a környezetnek a része rendszerint, bár nem mindig, magába foglalja azt a személyt is, akinek az erkölcsi tekintélyét elsőként elismertük, és ezt a vallási tekintélyét, amit a csoda úgy tűnik megerősített, később elfogadjuk.

A valószínűség számítások elvont vitái rendszerint kihagyják ezt a faktort. Pedig a környezet döntő szerepet játszik. Sok évvel ezelőtt, egy egyébként unalmas gyülekezetben, egy kiváló filozófus magyarázta azt, hogy miért lett keresztény. Ezt mondta: „Szert tettem egy Újszövetségre abból a célból, hogy elítéljem azt, hogy pro és kontra mérlegelhessem. De ahogy elkezdtem olvasni, rájöttem arra, hogy én vagyok az, aki elítéltettem." Bizonyára elkezdett hinni a csodatörténetekben, de Krisztus személye és tanítása volt az, amely elvezette őt arra, hogy az elbeszélt dolgok valóban Isten cselekedetei voltak.

Tehát nincsenek igazán csodák*ból* levonható bizonyítékok. Ha valamilyen eseményt csodának látunk, akkor Isten tevékenységét látjuk ebben az eseményben. Az elmének van egy elmozdulása ettől az eseménytől a csodálatos esemény elsődleges magyarázatáig. És ami ezt az impulzust adja erre az elmozdulásra, az nem csak maga az esemény, hanem a sok tényező, amely körülveszi azt, ami ösztönöz - vagy felszólít - egy ilyen magyarázatra.

De természetfeletti események léteznek. És csakugyan, megbízható, szavahihető tanúság van rájuk, számos korban, helyen és kultúrában.

Tehát az okuk is létezik.

És ezeknek egyetlen elégséges oka Isten.

Tehát Isten létezik.

Ez az érv nem bizonyíték, de egy igen komoly megoldás vagy jel.

(idézet: Filozófiai kislexikon (1980))

Az **igazság**: az objektív valóság történetileg adekvát v*isszatükrözés*e, amikor a megismerő szubjektum az objektumot, a *megismerés* tárgyát úgy reprodukálja, ahogyan az a tudaton kívül és tőle függetlenül létezik, a társadalmi gyakorlat által ellenőrzött emberi képzetek, fogalmak, ítéletek, következtetések, elméletek objektív tartalma.

Az **igazság** a szüntelenül fejlődő megismerés eredményeinek végtelen, összefüggő sora. Az **igazság** ilyen történeti felfogásán alapszik a relatív **igazság** és az abszolút **igazság** dialektikus materialista megkülönböztetése; e két fogalom ugyanis épp a megismerés folyamat jellegét s benne a már megismert és a még meg nem ismert dialektikus viszonyát fejezi ki. A megismerés dialektikus mozgás a relatív **igazság**-tól az abszolút **igazság** felé. Az **igazság** kérdése az *ismeretelmélet*ként tekintett *dialektikus logika* egyik legfőbb problémája. Az **igazság** nem redukálható pusztán valamely ismeret igaz voltára, amely az adott ismeret objektív tartalma és az objektív valóság közötti adekvát viszony ismeretelméleti jellemzője, s nem azonosítható az **igazság** kifejezésére szolgáló formális feltételek fogalmával (a logikai helyességgel).

A Marx előtti materializmust általában az jellemezte, hogy az **igazság**-ot mint befejezett, egyszer s mindenkorra adott tudásként fogta fel és abszolút módon szembeállította a tévedéssel, ill. a nem tudással. A metafizikus materialisták ennek megfelelően az **igazság** abszolút kritériumait keresték: egyesek ezt az érzetek állítólagos abszolút evidenciájában vélték felfedezni (materialista *szenzualizmus*, ill. *empirizmus*), mások az észt tekintették ilyen kritériumnak, mivel úgy vélték, hogy az ész eszméi adekvátak a dolgokkal (*racionalizmus*).

A Marx előtti korszak idealista filozófiájában az **igazság**-ot vagy az ideális objektumok örök, időn kívüli, változhatatlan és feltétlen tulajdonságaként értelmezték (*Platón, Augustinus*), vagy úgy fogták fel, mint a szubjektum tulajdonságát, amely a gondolkodásnak önmagával, a priori formáival való megegyezésében rejlik (*Kant*). A német klasszikus idealizmus, *Fichté*től kezdve, fontos dialektikus gondolatokkal gazdagította az **igazság** felfogását. *Hegel* szerint „az eszme a magán- és magáért való igazság". Hegel volt az első, aki az **igazság**-ot a tudás fejlődésének folyamataként fogta fel. A XIX. sz. végétől a XX. sz. derekáig a polgári filozófiában egyre inkább elterjedt az **igazság** fogalmának irracionalista megközelítése. Az úgynevezett *életfilozófia* képviselői bizonyos irracionális szükségletek és emóciók kifejezését látják az **igazság**-ban. Az egzisztencialisták *Kierkegaard* nyomán az **igazság**-ot a személyiség pszichikai állapotának formájaként fogják fel. Ebből adódik az **igazság** végletesen relativista értelmezése.

A konvencionalisták (J. M. Poincare, R. Carnap) azt állították, hogy az **igazság** definíciója és tartalma egyezményes jellegű. A neokantiánus badeni iskola az **igazság**-ot abszolút szellemi értéknek nyilvánítja, amely a változó és szubjektív lét fölé emelkedik. A modern polgári filozófia objektív idealista koncepciói szerint az **igazság** különleges ideális objektum (J. *Maritain*, N. *Hartmann*, A. N. Whitehead, R. T. Flewelling). Az **igazság**-ot misztifikáló koncepciók szorosan összefüggnek magának a létnek, mint transzcendensnek, érzékfelettinek a misztifikálásával, annak az elvnek a tagadásával, hogy az objektív realitás az emberek tudatában megközelítőleg hűen visszatükröződhet. A racionalista idealizmus az **igazság** kritériumának magát a gondolkodást tekintette, mert képes arra, hogy világosan és szabatosan gondolja el az objektumot. Ez a nézet, amely *Descartes*-ra, *Leibniz*re és néhány más XVIII. századi gondolkodóra volt jellemző, szorosan összefügg az intellektuális intuíció segítségével elérhető igazságok nyilvánvalóságára (evidenciájára) vonatkozó felfogással. Az **igazság**-nak és kritériumának racionalista koncepciója, amely sajátos formában tükrözte és abszolutizálta a matematika XVII. századi eredményeit, történelmileg haladó szerepet játszott a skolasztika és a teológia elleni harcban. Mindamellett ez a koncepció potenciális szubjektivizmusánál fogva nem képes kielégítő módon meghatározni az **igazság** kritériumát. A *szenzualizmus* szubjektív idealista válfaja általában az érzetek közvetlen nyilvánvalóságát tartja az **igazság** kritériumának (Arisztipposz, részben *Berkeley*), a fogalmaknak vagy ítéleteknek az érzéki adatokkal való összehangoltságát (*Hume*). Ez a felfogás fejlődött tovább Comte es Spencer eszméiben, majd a *neopozitivizmus*ban (*verifikáció elve*, Schlick, Carnap, Neurath, J. Hempel). Az 1930-as évek derekán az **igazság** kritériumának felfogásában a *logikai pozitivizmus* sok képviselője elhatárolta magát a verifikációs elvtől s egyetlen kritériumnak azt az elvet fogadta el, hogy a kijelentéseknek a rendszerben összehangoltaknak kell lenniük egymással és az elfogadott logikai törvényekkel (Neurath, Hempel; 1934—1935-ben Carnap: a tudomány bázisául nem tények, hanem kijelentések szolgálnak).

A dialektikus materializmus, mint a materializmus általában, az **igazság**-ot objektív jellegűnek tartja: az **igazság** mint a megismert objektum „képmása”— formájában szubjektív és tartalmában objektív, de az utóbbinak van meghatározó szerepe. Az igaz elméletek tartalma objektív, abban az értelemben, hogy nem függ sem az egyes embertől, sem az emberiségtől.

A dialektikus materializmus, eltérően a metafizikus materializmustól, úgy fogja fel az **igazság**-ot, mint a valóság tükrözésének történelmileg meghatározott folyamatát. A tudományos **igazság**-ok a történelmi fejlődés minden szakaszában az objektumot csak bizonyos változó határok, feltételek, viszonyok között tükrözik. Ebben az értelemben az **igazság** nem teljes, nem meríti ki az objektum teljes tartalmát, megközelítő, azaz relatív, viszonylagos. Ha valamely tudományos tételt, elméletet, amely valójában relatív abszolutizálnak, örök érvényűnek tekintenek, ez szükségszerűen tévedésekhez, válságokhoz vezet. Ilyen tendenciák a társadalom szellemi életében tudatos torzításból is keletkezhetnek, ezek mögött általában reakciós osztályérdekek, ill. előítéletek húzódnak meg. A relatív **igazság** nem állítható szembe metafizikusan az abszolút **igazság**-gal. A megismerés haladása arányában az emberiség egyre inkább leküzdi az **igazság** viszonylagosságát, ha nem is képes azt teljesen leküzdeni. Minden relatív amennyiben objektív, magában foglalja az abszolút **igazság** elemeit. Éppen ezért a dialektikus materializmus ismeretelmélete ellentétes a szélsőséges *relativizmussal*. Az abszolút **igazság** olyan ismeret, amely adekvát módon, hűen tükrözi tárgyát és így a megismerés további fejlődése során is igaz marad; a világról alkotott teljes ismeret (amely aktuálisan soha nem érhető el egészében véve). Fejlődésében az emberi megismerés az abszolút **igazság** elsajátításának útján halad, amely ebben az értelemben a relatív **igazság**-ok összegéből tevődik össze. A tudás viszonylagosságának határait nem lehet előre megállapítani; ezek a feltételek és az objektumok változásával változnak. Az abszolút **igazság** és a relatív **igazság** egységét fejezi ki a tudományban a korrespondencia elv, a *megfelelés elve*. Az **igazság** mindig konkrét: összefügg meghatározott feltételekkel, amelyek között az objektum létezik, és az objektum szigorúan meghatározott oldalait tükrözi. Az **igazság** konkrétságának legmagasabb foka az objektum sokoldalú megismerése, ellentmondásos fejlődése valamennyi lényeges mozzanatainak, oldalainak számbavételével. Minthogy az logikai formákban, kijelentésekben, ítéletekben, következtetésekben stb. fejeződik ki, joggal beszelhetünk a kijelentések, ítéletek, következtetések **igazság**-áról. Az ún. „végleges” vagy „örök” **igazság**-ok csak viszonylagos határok között bizonyulnak ilyeneknek, mind abban az értelemben, hogy ezek bizonyos konkrét területre vonatkoznak, amelynek határai a továbbiak során kitágulhatnak vagy összeszűkülhetnek, mind pontosságuk értelmében. Az ilyen fajta **igazság**-ok további fejlődése olyan módon megy végbe, hogy az őket kifejező ítéletek egyre teljesebb utalásokat nyújtanak igaz voltuk szükségszerű feltételeire.

A dialektikus materializmus a relatív és az abszolút **igazság** egységéről, az **igazság** objektivitásáról és konkrétságáról szóló felfogását a tudomány egész történetére alapozza. A tudomány története azon „eleven, termékeny, igaz, hatalmas, mindenható, objektív, abszolút, emberi megismerés” (*Lenin* Művei. 38. köt. 351. old.) története, amely egyaránt elveti mind az elért tudományos **igazság**-ok abszolutizálását, mind azok szubjektivista, szkeptikus tagadását.

Az **igazság** kritériuma nem található meg sem a szubjektum tudatában mint olyanban, sem a megismerés objektumában. Az **igazság** kritériumának egy meghatározott viszonyt kell képviselnie, amely különbözik a

megismerés folyamatától, ugyanakkor szervesen összefügg vele. Ilyen viszony a társadalmi gyakorlat folyamata, s éppen ez az **igazság** végső kritériuma. A tudomány elméleti tartalmának fejlődése arányában az ellenőrzés egyre nagyobb mértékben közvetített jelleget ölt, mivel az elméleti tételek egyre magasabb fokú absztrakciók talaján formálódnak és ezért közvetlenül nem ellenőrizhetők (pl. a szubatomáris fizika tételei, az értéktörvény a politikai gazdaságtanban stb.). Valamely tudományos *elmélet* akkor igaz, ha a belőle levont következtetések alapján az emberek előbb vagy utóbb realizálni tudják a maguk elé kitűzött célokat, s ebben az értelemben az objektumokat összhangba hozzák az ezen objektumok megváltoztatásának lehetőségeiről alkotott fogalmainkkal. A gyakorlatról mint az **igazság** kritériumáról alkotott marxista felfogásnak semmi köze a pragmatisták szubjektivista téziséhez, amely szerint igaz az, ami hasznos. Az ismeretek hasznossága okozata, nem pedig oka igaz voltuknak. Az **igazság** gyakorlati ellenőrzésének számos módja van. A filozófiai elméletek igaz voltának ellenőrzése a társadalmi-történelmi gyakorlat és megismerés egész fejlődéstörténetére hárul. Az elméleti következményeknek a tényekkel való egybevetése útján folytatott ellenőrzést nemcsak a társadalomtudományokban alkalmazzák. A tudományos elméletek gyakorlati ellenőrzésének fontos fajtái a kísérletezés, a konstruálás (készülékek, gépek stb. konstruálása) és az ún. modellezés, amely a különböző tevékenységi területeken végbemenő folyamatok közötti strukturális és funkcionális analógiákon alapszik. A *kibernetika* a maga módján „eldologiasítja" a formális logikai összefüggéseket és viszonyokat, ezzel lehetővé teszi a magas szintű absztrakciók logikai-matematikai kutatásában elért eredmények gyakorlati ellenőrzését. Sok matematikai tételt pl. a belőlük adódó következményeknek a technikában, más tudományok (pl. a fizika, a ballisztika stb.) kísérleti gyakorlatában való alkalmazása útján ellenőriznek. Az axiomatikus-deduktív tudományos elméletek igaz voltának kritériumaként gyakran emlegetik az ún. formális logikai kritériumokat, vagyis az olyan követelmények teljesítését, mint az axiómák belső ellentmondás-mentessége, teljessége és egymástól való függetlensége (ezek közül az első az alapvető). Ez a kritérium biztosítja az elméletek formális logikai helyességének ellenőrzését, de nem tanúskodik igaz voltuk mellett (az objektív valóságban fennálló összefüggéseknek és viszonyoknak való megfelelés értelmében), és ami a legfontosabb, nem önálló. Végső soron a logikai matematikai diszciplínákban is a gyakorlat az **igazság** végső és ebben az értelemben legfőbb kritériuma. Az **igazság** bizonyításának módja nem azonosítható az ellenőrzéssel, mivel a bizonyítás módja jelentős mértékben az **igazság** kialakulásának folyamatába tartozik, az **igazság** ellenőrzése pedig végső soron mindig gyakorlati jellegű. Másfelől a bizonyítás logikai eszközeinek, s éppúgy „a formális logikai kritériumnak" is közös alapja az emberiség sokrétű gyakorlati tevékenysége és az objektumoknak a benne tükröződő kapcsolatai és viszonyai. Éppen ezért hibás az a kísérlet, hogy az elmélet logikai ellentmondás mentességének szubjektivista módon értelmezett elvét (Hempel), vagy a következtetés logikai levezethetőségének az elvét, amelyek biztosítják a szubjektum jövőbeli érzeteinek előrelátását (Reichenbach), mint az **igazság** önálló, sőt legfőbb vagy egyetlen kritériumát használják fel. Az **igazság** gyakorlati ellenőrzése nemcsak automatikus-spontán folyamat, hanem tudatos folyamat is, amely annál sikeresebb, minél eredményesebb magának a gyakorlati tevékenységnek az elméleti vizsgálata. Így jön létre az elmélet és a gyakorlat ismeretelméleti kölcsönhatása. Figyelembe kell venni, hogy „a gyakorlat kritériuma a dolog lényegénél fogva sohasem igazolhat vagy cáfolhat meg *teljesen* semmiféle emberi képzetet. Ez a kritérium is annyira »határozatlan«, hogy az emberi tudást ne engedje »abszolútummá« válni, de azért annyira határozott, hogy könyörtelen harcot folytathassunk az idealizmus és az agnoszticizmus minden válfaja ellen." (*Lenin* Összes Művei. 18. köt. 128. old.) Éppen ezért az elméletek gyakorlati ellenőrzésének sikeréhez minél nagyobb számban kell különféle tényeket igénybe venni. A gyakorlatnak, mint a megismerés alapjának és úgyszintén mint az **igazság** kritériumának a fejlődése nem egyszeri aktus, hanem sokrétű történelmi folyamat, amelyben az emberi tudás relatív és abszolút elemei dialektikus kapcsolatban állnak egymással. Az a tény, hogy az **igazság** dialektikus materialista felfogása gyökeresen eltér az **igazság** minden idealista felfogásától, s úgyszintén minden metafizikus materialista felfogástól is, a dialektika, a logika és az ismeretelmélet egybeesésének marxista elvében összegeződik. (Lásd még: *gondolkodás; bizonyítás*.)

*

A tudatosság érve és a valóság

Világnézetek harca - érvek Isten létezése mellett és a valóság

Az Isten a semmivel össze nem hasonlítható tökéletes, mindenható, mindentudó, az örökké létező, a világ, az ember teremtője!
A vak véletlen nem lehet az intelligenciánk forrása, az univerzum léte tudatosságról vall, az isteni intelligenciáról!

A teremtéselmélet hívei semmit sem tudnak következetes objektív tudományos módszerrel bizonyítani a teremtésről és az istenről!
A végtelen világegyetemben mindörökké létező és állandóan mozgásban lévő anyag a tudomány által objektíven bizonyított tény!
Minden, aminek a léte a következetesen objektív tudományos módszerrel igazolható, az maga az anyag, bármilyen is a formája!

Amely állítás a következetesen objektív tudományos módszerrel a valóságban nem igazolható az nem fogadható el létezőnek!

Az Isten létének – „A tudatosság érve" bizonyítéka összefoglalva: az intelligencia része annak, ami a világban található; a természet erői, önmagukról nem tudnak; mi azonban ismerjük őket és önmagunkat is; az

univerzum megragadható az értelemmel; a vak véletlen gyümölcse nem lehet; a vak véletlen nem lehet az intelligenciánk forrása.

A lényeg: Az univerzum léte a tudatosságról, az értelemről az isteni intelligenciáról vall.

Néhány gondolat!

A gondolkodó anyagon kívül tudattal, tudatossággal a végtelen világegyetemben nem rendelkezik semmi!
Csak a gondolkodó anyag, az ember léte vall a tudatosságról, az értelemről, az intelligenciáról!
A gondolkodó anyag az evolúcióval fejlődött ki, és ha az isten szellem létezik, ha létezne, ez rá is vonatkozna!
Azonban az isten szellem létére nincs következetesen objektív bizonyíték!

Mi a tudatosság?

A gondolkodás nem más, mint a gondolkodó anyag, az ember képessége a jelenségek tudatos megfigyelésére, a megértésére, a megmagyarázására, a törvényszerűségek leírására, majd ezek alapján a céltudatos cselekvésre a létének, a biztonságának minél magasabb színvonalú biztosítására. Ehhez az emberiség kialakítja a megfelelő környezetet és létrehozza az eszközöket, a szerszámokat, a gépeket, a megfelelő technológiákat, ezért megismeri és alkalmazza a természet és a társadalom objektív törvényeit. Egyre inkább tudatosan kialakítja a kornak megfelelő társadalom formáját, és tudatosan törekszik a humánus emberré válásra.

Mi az intelligencia?

Az emberiség intelligenciája a túlélőképessége, amihez a többi élőlényhez képest felhasználja a gondolkodását, a társadalmi szervezettséget, az összefogást, a tudományos módszerrel történő megismerést, a megszerzett tudását a léte érdekében munkával hasznosítja, ettől válik az anyag gondolkodó-anyaggá. A tudományos módszerrel történő megismerés lehetőség a természet és a társadalom törvényeinek objektív megismerésére. A dialektikus és történelmi materializmus segítségével a kornak megfelelő társadalmi folyamatokat is meg lehet ismerni és alkalmazni az emberiség túlélésére, az emberré válására. A technika fejlődése a társadalom tudatos, sőt tudományos megismerését és alkalmazását követeli, csak ezzel bizonyíthatja be az emberiség, hogy képes az emberré válásra.

Ha emberiség az óriásivá vált technikát, a termelőerőket csak gondolkodó, de marakodó „állatként” kezeli, akkor ez legyőzi az emberiséget, soha nem válhat emberré. A dialektikus és történelmi materializmus az egyetlen olyan tudomány, amivel az emberiség ennek a kihívásnak megfelelhet. Csak egy út lehetséges az emberré válásra, következetesen objektív tudományos módszerrel vizsgálni minden jelenséget, mégpedig csak a dialektikus és történelmi materializmus világnézetének alkalmazásával. Minden más út előbb-utóbb a valótlanságba, a hazugságba, majd a katasztrófába vezet, mert nélkülözi a következetesen objektív tudományos módszert.

Az élővilág és az emberi intelligencia

Az élővilág az élettelenhez képes aktívan képes a formáját védeni a káros hatások ellen, és az evolúcióval (mutációval), a változóképességével hatékonyan növeli ezt, majd a gondolkodó anyag az ember már a gondolkodásával, társadalmi szervezettségével, a tudományos felfedezésekkel, az objektív valóság megismerésével „határtalanul” képessé válhat a létezése biztosítására.

Az ember az élővilágban a legintelligensebb, mert a gondolkodással, a természet törvényeinek megismerésével és felhasználásával, a társadalmi összefogással is reagál a környezetének kihívására, aktívan részt vesz annak a számára kedvezőbbé formálásában. A gondolkodó anyag, az ember képes a gondolkodásával, a társadalmi szervezetségével aktívan reagálni a környezetére, megismeri a természeti, társadalmi törvényeket és felhasználja az emberiség érdekében.

gondolkodás: Az ész működése. Olyan elmebeli folyamat, amikor a jelen érzékelésével kapott adatainkat összehasonlítjuk a múltban átélt tapasztalatainkkal, a megtanult ismereteinkkel annak érdekében, hogy az élet jelenbeli és jövőbeli problémáit megoldjuk. Ennek a nagyon gyors folyamatnak az eredménye egy gondolat, ami egyben döntés is arra, hogy mit tegyünk, vagy mit ne tegyünk a következő pillanatban, (általában azzal a szándékkal, hogy a lehető leghosszabb távon sikeresek legyünk). - wikiszotar.hu

A **gondolkodás** az elme azon cselekedete, aminek célja a megoldáskeresés különböző problémákra. A gondolkodás ténye azt jelzi, egy vagy több megoldatlan probléma van jelen a gondolkodó tudatában. (A szó töve: gond is erre utal; a gondolkodás innen közelítve gondokkal foglalkozás és megoldásukról gondoskodás.) - wikipedia.hu

gondolkodás (lat. cogitatio, reflexio): szellemi tevékenység, mellyel a gondolkodó személy eljut az értelem sajátos tárgya, az igazság ismeretére. A filozófián belül a logika tárgya. A gondolkodás nem passzív fölfogása valaminek, hanem a cselekvő teljes jelenléte és részvétele nyilvánul meg benne, emiatt közel áll a gondhoz. - Az ember esetében érzékelésre épülő, az elvonatkoztatás révén fogalmakig, az egyedi jelenség észlelésétől általános ítéletekig eljutó szellemi tevékenység. Az angyalok és ördögök gondolkodása független az érzékeléstől (intuíció). Isten gondolkodásáról csak analóg értelemben beszélhetünk.

A **tudat**: az objektív világ *visszatükrözése* az emberi agyban; az objektív valóság szubjektív képe - Filozófiai kislexikon

A **tudat** ... lényege, hogy célszerűen visszatükrözi a külső tárgyak tulajdonságait és kapcsolatait, megtervezi a cselekvést és következtet annak majdani eredményére. … A dialektikus materializmus a tudatot az anyagi lét fejlődése eredményének, és annak visszatükröződésének

tekinti. **A tudat eszerint az objektív világ visszatükrözése az emberi agyban.** Ez az agy legmagasabb rendű funkciója, ami csak az emberi szervezetben fordul elő. Lényege, hogy a visszatükrözés célszerű formában történik, az így kapott kép megfelel a külvilágban lévő tárgyak és jelenségek objektív formáinak és kapcsolatainak. A tudat ezen az alapon megalapozza a cselekvést, megoldja az ember, valamint az őt körülvevő természeti és társadalmi valóság közötti kapcsolatok szabályozását. – wikipedia.hu

A **tudatosság**: Cselekedet szándékos volta. Amikor egy tett mögött biztosan ott volt a cselekvő önálló döntése, és a megvalósításra irányuló szándéka. - wikiszotar.hu

Az **intelligenciát** sokféleképpen határozták meg, a komplex fogalom a logika, a megértés, a tudatosság, a tanulás, az érzelmi tudás, az érvelés, a tervezés, a kreativitás és a problémamegoldás kapacitásaira vonatkozik. Általánosabban úgy fogalmazható meg, mint az információ felfogásának vagy észlelésének képessége, és tudásként való elraktározása, annak érdekében, hogy a jövőbeni adaptív magatartásformák során egy adott környezetben vagy kontextusban alkalmazható legyen. Az intelligenciát leginkább embereken tanulmányozzák, de állatokban és növényekben is megfigyelték. A gépek intelligenciáját mesterséges intelligenciának nevezik, amelyet rendszerint számítógépes rendszerekben alkalmaznak. - wikipedia.hu

Az intelligencia fogalma: Az intelligencia nemcsak reagál a környezetre, hanem aktívan részt vesz annak formálásában. Mivel a környezeti kontextus képe az idő múlásával változik, a megfelelő alkalmazkodás, formálás és szelekció olyan életen át tartó tanulással jár, amely gyerekkorban kezdődik és átível az életen. - https://pszichologia.szeszterke.ro

A gondolkodó anyag tudatossága

Az anyagnak és a természet törvényeinek a tudomány szerint semmilyen tudatossága, célja nincs, kivéve a gondolkodó anyagot, az embert (és az UFO-kat, bár az is a gondolkodó anyag). Azonban az istennek, ami a teremtéselmélet szerint képes befolyásolni, felülírni, mellőzni a természet törvényeit semmilyen objektíven, a tudományos módszerrel vizsgálható nyoma nincs. Ebből következik, hogy ami létrejött, az csak az anyagban rejlő lehetőség, minden tudatosság, minden cél nélkül. Az anyag a természetben a véletlen kölcsönhatásokban bárki számára objektíven ellenőrizhető módon változik a különböző formákba, de csak a természet törvényei szerint, így az evolúció is, az élet, az ember, a gondolkodó anyag kialakulása, céltudatossága is ezt jelenti.

A világegyetemnek nem lehet tudatos teremtője!

A mi univerzumunkban és feltehetően az egész világegyetemben, a multiverzumban a mozgások, a változások, a fejlődés csak a természet törvényei alapján a vak véletlen szerinti kölcsönhatásokban valósulnak meg, semmilyen tudatosság a tudomány eddigi állása szerint nem fedezhető fel benne. Csak a gondolkodó anyag, az ember (és az UFO) képezi a kivételt. Tulajdonképpen a gondolkodó anyag kategóriába még a feltételezett isten is beletartozna, ha létezik, amit előbb azonban még fel kellene fedezni.

Az atomok, a molekulák, a csillagok, a galaxisok, az univerzum létrejöttében egy szemernyi tudatosság sem fedezhető fel, de ha valamilyen formának, jelenségnek megvannak a feltételei az létre fog jönni, ez az egy, ami biztos. A feltételek tudatos kialakítására azonban csak az ember, a gondolkodó anyag képes. Mivel a formák kialakultak, ezért a létrejöttükhöz meg is voltak a megfelelő feltételek.

Az anyag csak a természet törvényeinek engedelmeskedik, nem teremthető, nem semmisíthető meg, így az anyag és a természet törvényei is mindörökké létezik. A világegyetemnek, amely a mindörökké létező anyagból áll nem lehet teremtője, így a világegyetem is mindörökké létező.

Semmi sem mondhat ellent a természet törvényeinek, sem az ember, sem a feltételezett isten sem. A tudomány szerint tudatosan alkotni, létrehozni „teremteni” valamit csak a természet törvényeinek megfelelőt lehet.

Azonban, ha a feltételezett isten rendelkezik a természet alapvető fizikai állandóinak manipulálási képességével, akkor elképzelhető, hogy képes módosítani a természet általunk ismert törvényeket, ami lehet lokális vagy akár univerzum méretekben is.

Így egy nagyon intelligens, nagy tudású szuper valami akár egy univerzumot is mozgásba hozhat (Nagy Bumm!), de csak az anyagból és a természet törvényeinek az alkalmazásával, a paramétereinek konfigurálásával. Ezt a szuper valamit akár nevezhetjük istennek is. Az univerzumunk mellet végtelen sok más univerzum is létezhet, mert a világegyetemnek nem lehet vége, de úgy tűnik a mi univerzumunk határos valami, de nyílván a határán túl is van valami, csak a megfelelő irányban kell vizsgálni.

A világegyetem mérete szükségszerűen végtelen, a határa nem lehet a semmi az anyagnélküliség, mert minden, ami létezik az maga az anyag, bármilyen formájú is, a semminek azonban nincs tartalma. Tehát a semmi nem lehet a világegyetem határa, valamilyen formájú anyagnak a végtelenségig léteznie kell.

Semmilyen tudományosan megfigyelhető természeten kívülálló, felette álló értelem nincs!

Az univerzum változása az egyik formából a másikba a vak véletlen kölcsönhatásokban, de csak a természet törvényei szerint történik minden tudatos cél nélkül, a tudomány ezt bizonyítja. Az értelemmel csak az ember rendelkezik (az UFO-kat nem számítva), amit készít, azt értelemmel tudatosan teszi a létezése érdekében, de ez is csak a természet törvényeinek az ismeretével, alkalmazásával lehetséges.

A „viszonylag” stabil formák uralják a világot!

A tudomány által bizonyított, hogy az anyagot nem lehet teremteni és megsemmisíteni sem, tehát mindörökké létezik, de csak a természet törvényeinek megfelelő változásokban, mozgásban, kölcsönhatásokban alakul át az egyik formából a másikba, így a stabil, de mégis állandóan változó formák uralják az univerzumot, ez a rend a domináló. Ez az „értelem”, a természet törvényei, az anyag tulajdonságai figyelhető meg a tudományos módszerrel. Így a természet törvényeinek nem megfelelő forma létre sem jön, ezért nincs is nyoma. Az ember azonban képes a megfelelő körülmények biztosításával a természetben nem vagy ritkán előforduló formákat is létrehozni, de csak a természet törvényeinek engedelmeskedve, azt felhasználva.

Az ember „igyekszik” uralkodni a vak véletlen felett!

A gondolkodó anyag, az ember azonban a természettudomány megismerésével és alkalmazásával képes a vak véletlen szerint keletkezőtől eltérően tudatosan dolgokat, jelenségeket is létrehozni a saját léte érdekében, csak így válik értelmessé a természetben a megjelenése. Az emberen kívüli természet erre nem képes, a természetnek nincs célja, ezért az emberiségen kívül csak a vak véletlen kölcsönhatások szerint a természet törvényei az uralkodók (kivéve az UFO-kat). Mivel a természetben nincs értelem, csak tulajdonságai, törvényei vannak, így csak az ember rendelkezik ilyen tudatos képességgel. Azonban a természet törvényeit semmi sem írhatja felül, a kitalált természetfeletti isten sem, legalább is a következetesen objektív tudomány szerint.

A vallás az objektív tudomány ellen

A természet törvényeit az ember a tudományos módszerrel, az egyetlen objektív lehetőséggel megismeri és felhasználja a jobb élete érdekében, de ehhez nem kap semmilyen isteni segítséget, mert az isteni valamit a tudomány nem észlelte. Az isten valami az emberiség számára ismeretlen, így hasznavehetetlen, sőt káros, ezért el vele, mert mindig is gátolta a tudomány fejlődését. A vallás előtérbe helyezte a bizonyíthatatlan kitalált világképét az objektivitásra törekvő tudománnyal szemben. A vallás gátolta az objektív tudományos világkép kialakítását, ezzel hátráltatta az emberiség fejlődését.

A tudatos ember!

Az emberiség megfejti a természet törvényeit, mert csak ezen az úton lehetséges létezésének mind magasabb színvonalú és biztonságosabb kielégítése. Az ember a természettel ellentétben az egyetlen tudatos lény az univerzumban (UFO-k kivételével), mind jobban megismeri a természet törvényeit, és így egyre kevésbé van kitéve a vak véletlennek.

(idézet: Húsz érv Isten létezése mellett)

10. A tudatosság érve

Amikor átérezzük azt a hatalmas rendet és értelmességet, ami a világegyetemben van, akkor ezzel valami megragadható intelligenciát tapasztalunk meg. Az intelligencia része annak, ami a világban található. De ezt a világegyetemet nem önmagában tekintjük értelmesnek. Bármennyire is nagyszerűek a természet erői, önmagukról nem tudnak. Mi azonban ismerjük őket és önmagunkat is. Ezek a figyelemreméltó tények - az értelem jelenléte az öntudatlan anyagi folyamatok között, és ezeknek a folyamatoknak az összhangja a tudatos intelligencia szerkezetével - alkalmat szolgáltat a megtervezettség első érvének egy másik variációjára.

1. A világegyetemet érthetőként tapasztaljuk meg. Ez az érthetőség azt jelenti, hogy az univerzum megragadható az értelemmel.

2. Ez az érthető univerzum és az ezt annyira jól megragadó véges elme vagy az intelligencia gyümölcsei, vagy mind az érthetőség, mind az értelem a vak véletlen gyümölcsei.

3. A vak véletlen gyümölcse nem lehet.

4. Tehát ez az érthető univerzum és az ezt annyira jól megragadó véges elme az intelligencia gyümölcsei. Nyilvánvaló hasonlóságok vannak itt a megtervezettség érvével, és sok olyan dolog, amit mondtunk már, hogy megvédjük ezt az érvet, itt is hasonlóképpen felhasználhatjuk. Most azonban a figyelmünket a 3. lépésre akarjuk fókuszálni.

Azok az olvasók, akik ismerik C.S. Lewis *Csodák* című könyvét, emlékezhetnek arra a hatalmas érvre, amit a harmadik fejezetben adott az ellen, amit ő „naturalizmusnak” nevezett: vagyis az a nézet, miszerint minden - beleértve gondolkodásunkat és döntéseinket - a fizikai okok és okozatok egy hatalmas összefonódó rendszeréhez tartozik. Ha a naturalizmus igaz, érvel Lewis, akkor úgy tűnik, hogy ok nélkül hagyott minket, hogy igaznak higgyük; ugyanis minden döntésünk egyformán és végső soron irracionális erők eredményének kell lennie.

A gondolatnak ez a vonala nyilvánvalóan hatást gyakorol a 3. lépésre. Amit mi „vak véletlenen” értünk, az a mód, amit végső soron a fizikai természetnek kell előidéznie, ha a „naturalizmus” igaz - mindenféle ésszerű terv

vagy vezérlő cél nélkül. Így ha Lewis érve jó, akkor a 3. lépés érvényes: a vak véletlen nem lehet az intelligenciánk forrása.

Abba a kísértésbe esünk ennek a szakasznak az írásakor, hogy a Csodák teljes harmadik fejezetét beidézzük. Maga az érv eredetileg nem Lewisé, azonban még soha nem olvastunk ennél jobb levezetést, és mindenkit buzdítunk is arra, hogy olvasson utána. De H. W. B. Joseph: *Néhány probléma az etikában* (*Some Problems in Ethics* (Oxford University Press, 1931.) című művében találtunk egy lenyűgöző, és bámulatra méltóan tömör változatot (amit csaknem 20 évvel a Csodák előtt írt). Joseph egy Lewisnál idősebb oxfordi professzor volt, akinek írásait Lewis biztosan ismerte. És kétségtelenül befolyásolta érvének ezen bemutatása Lewis későbbi, bonyolultabb változatát.

> Ha a gondolkozás *csak* egy gégemozgás, hogyan gondolhatna bárki is helyesebben mint ahogy a szél fúj. Testünk minden mozdulata egyformán szükséges, de igaz és hamis között nem tudnak különbséget tenni. Ugyanúgy zagyvaságnak tűnik egy mozdulatot igaznak nevezni, mint a lilát ízletesnek vagy egy hangot kapzsinak. De az nyilvánvaló, hogy amikor a gondolkodást egy bizonyos testi mozdulatnak mondják, akkor úgy tűnik, hogy ez ugyanabból következik, mint amit eredményez. A gondolkodást tudásnak nevezni vagy a gondolkodást tévedésnek nevezni szükségképpen egyformán az agy állításainak az eredménye. Ezek az állítások szükségképpen egy másik testi állítások eredményei. Az összes testi állítás egyformán valóságos, és így az eltérő gondolatok is; de milyen jogon tarthatom, hogy az én gondolatom arra vonatkozó tudás, hogy mi valóságos a testekben? Ugyanis ezt tartani csupán csak egy másik gondolat, a valóságos testi mozdulatok egy ugyanolyan eredménye mint a többi. Ezek az érvek bármennyire is az enyémek, ha a [naturalizmus] tudományos alapjait. elvitathatatlannak tartjuk, önmagukban nem többek mint az elmében zajló események, testi mozgások eredményei; tehát, ha te vagy én igaznak tartjuk ezeket vagy hamisnak, ezek is csak egy ilyen események; hogy nem gondoljuk többnek az egyik ilyen eseményt, mint egy másikat. És azt kell mondanunk minden olyan alapról, amelyen igazként próbálunk meg megállni, hogy: *Labitur et labetur in omne volubilis aevum* [„Csak gördül és gördülni fog örökké a hullám” (Horatius, *Ep*., I, 2, 43)]. (*Some Problems in Ethics*, 14-15. o.)

(idézet: Filozófiai kislexikon (1980))

A **tudat**: az objektív világ *visszatükrözése* az emberi agyban; az agy legmagasabb rendű, csakis az emberre jellemző funkciója, melynek lényege, hogy célszerűen visszatükrözi a külvilágban levő tárgyak, folyamatok objektív tulajdonságait és kapcsolatait (tehát az objektív valóság szubjektív képe) s ennek következtében gondolatilag megkonstruálja a cselekvést, megoldja az ember s a társadalmi és természeti valóság kölcsönös kapcsolatának szabályozását és önkontrollját.

A történeti fejlődés során a **tudat** fogalma széles, átfogó értelemben a szellemmel, gondolkodással egyenlő fogalomként használatos. Így a **tudat,** mint az anyagi léttel szemben álló másik legszélesebb kategória, a filozófia alapkérdésének: az anyag és a **tudat** egymáshoz való viszonyának egyik oldalát képezi. Keletkezéséről, lényegéről és a világban betöltött szerepéről merőben ellentétes az *idealizmus* es *materializmus* álláspontja.

Az **tudat** idealista értelmezésével szemben a materializmus a tudatot az anyagi lét fejlődése szükségszerű eredményének és visszatükrözésének tekinti. Az utóbbi évszázadban a dialektikus materializmusnak, valamint a marxista világnézetre és a modern agyfiziológia adataira támaszkodó *pszichológia* tudományának reális feladatává vált a **tudat** lényegének és sajátosságainak egzakt kutatása. E fejlődés lehetővé tette a **tudat** pontosabb, konkrétabb meghatározását.

A **tudat** fiziológiai alapját és idegrendszeri lefolyásának jellegét tekintve végső soron bonyolult reflexfolyamat. A **tudat** az agynak mint egésznek, azon egységes anyagi rendszernek a funkciója, amely a földön a szervezett anyag legmagasabb rendű formája. A **tudat** nem azonos pusztán a *magasabb idegműködés*sel, az agy a **tudat**-nak nem forrása, hanem szerve.

A **tudat** kialakulásának elsődleges oka az agyon kívül, az embernek a természeti és társadalmi létfeltételeivel, az objektív valósággal való kölcsönhatásában keresendő. A **tudat**-ot végső soron az objektív világ tárgyainak és jelenségeinek hatása determinálja. Ez a hatás az ember valóságos életfolyamatát jelentő társadalmi *tevékenység* közvetítésével és annak réven érvényesül.

Az agyban a visszatükrözés tárgya átalakul és szubjektív eszmei formát ölt. Az *eszmei* egyszersmind valóságos is, minthogy létezik. A **tudat** valóságos létformája az embernek a nyelven alapuló és meghatározott célra irányuló gyakorlati vagy elméleti tevékenysége. A **tudat** viszonylagosan önálló. A **tudat** társadalmi és történeti jellegű, amennyiben kialakulásának és fejlődésének alapja, a munkafolyamat, valamint realizálódásának eszköze, folyamatosságának és fejlődésének biztosítója, a *nyelv* egyaránt társadalmi jelenség.

A **tudat** lényeg csak akkor érthető meg, ha megértjük a **tudat** eredetét. A **tudat** kialakulása az állati pszichikumból részben biológiai, döntően pedig társadalmi tényezők eredménye. A **tudat** kialakulásának

története csakis olyan folyamatként érthető meg, melynek alapját az emberi munka formáinak, az emberi viszonyok forrásainak létrejötte és fejlődése alkotta.

A munka céltudatos folyamat, amelynek során az ember szerszámok segítségével hat a tárgyra, amelyet csak akkor alakíthat át a maga céljainak megfelelően, ha összhangba hozza cselekvését az illető dolog természetével. Így a munkafolyamat szervesen összefügg a megismerési folyamattal, a visszatükrözés fejlődésével.

A **tudat** társadalmi-történeti jellegű azért is, mert a konkrét társadalmi körülmények között élő, a történeti fejlődés meghatározott szintjén levő ember tudata. A **tudat** társadalmi-történeti jellege az egyéni **tudat**-ra is érvényes, ugyanakkor az egyén, a személyiség **tudat**-a nem azonos a *társadalmi tudatformák*ban — elsősorban a nyelv segítségével — realizálódó társadalmi tudattal.

A **tudat** tárgya az objektív valóság, a természet, a társadalom és maga a tudat; szerve az emberi agy; hordozója a történetileg konkrét személyiség, az ember; tartalma a történetileg kialakult s szakadatlanul bővülő ismeretek rendszere; ösztönzője az ember társadalmilag meghatározott szükségletei és a társadalom érdekei, szerepe az, hogy biztosítsa az ember helyes tájékozódását a környező világban, valamint, hogy elősegítse a világnak a társadalmi *gyakorlat* alapján történő megismerését és átalakítását.

A **tudat** tehát aktív tényező, nemcsak a társadalmi gyakorlat fejlődésének eredménye, hanem egyszersmind szükséges előfeltétele is e gyakorlat megvalósításának és további előrehaladásának (*elmélet és gyakorlat*). Az emberi **tudat** tehát a valósággal kétoldalú kapcsolatban áll egyrészt a **tudat** tartalma a valóság megismerésének eredménye; másrészt a **tudat** konstruktívan, alkotóan hat vissza a valóságra, jellemző sajátossága az ember szükségletei, érdekei, valamint a világ helyes tükrözése alapján történő ésszerű célkitűzés, s a céltudatos akarati tevékenység szabályozása, a jövő előzetes szubjektív megalkotása.

A **tudat** egzisztenciális fontossága s létrejöttének és fejlődésének történelme, szükségszerűsége a **tudat** azon konstruktív (alkotó) és szabályozó tevékenységében rejlik, mely a világot egyrészt átalakítja, másrészt pedig alárendeli az ember, a társadalom érdekeinek.

Tudat-on szűkebb értelemben a logikai absztrakt gondolkodást értjük, amely lehetővé teszi a tárgyak, a folyamatok lényegi megismerését. Tágabb értelemben azonban a **tudat** magában foglalja a pszichikus tevékenység más szféráit is: az érzékelés, emlékezés, az érzelmi-akarati élet folyamatait is, valamint ezek állandó kölcsönhatását. Ugyanakkor a **tudat** nem teljesen azonos a *pszichikum*mal, amennyiben az a nem tudatos, a tudattalan tényezőket is magában foglalja. A **tudat,** a pszichikum legmagasabb formája és a *tudattalan* szférája között nincs merev, abszolút határvonal.

*

Az igazság érve és a valóság

Világnézetek harca - érvek Isten létezése mellett és a valóság

Az Isten a semmivel össze nem hasonlítható tökéletes, mindenható, mindentudó, az örökké létező, a világ, az ember teremtője!
Az örök igazság, az örök értelem, az örök érthető formák az Istentől valók!

A teremtéselmélet hívei semmit sem tudnak következetes objektív tudományos módszerrel bizonyítani a teremtésről és az istenről!
A végtelen világegyetemben mindörökké létező és állandóan mozgásban lévő anyag a tudomány által objektíven bizonyított tény!
Minden, aminek a léte a következetesen objektív tudományos módszerrel igazolható, az maga az anyag, bármilyen is a formája!

Amely állítás a következetesen objektív tudományos módszerrel a valóságban nem igazolható az nem fogadható el létezőnek!

Az Isten létének – „Az igazság érve" bizonyítéka összefoglalva: vannak örök, érthető formák, melyek megjelennek az elmében a tudat minden egyes cselekedeténél; az igazság tulajdonképpen az értelemben rejlik; kell léteznie egy örök értelemnek, amelyben ezek az igazságok rejlenek.

A lényeg: Vannak örök, érthető formák, ezért kell léteznie egy örök értelemnek, amelyben ezek az igazságok, érthető formák rejlenek, és ez igazság Istentől való.

Néhány gondolat!

Csak egy alapvető örök igazság van: a mindörökké mozgásban létező anyag, ami csak a természet törvényeinek engedelmeskedik!
A természet törvényeinek engedelmeskedő anyagban benne van a kialakult formák létrejöttének a lehetősége!
Csak az a forma jön, jöhet létre, aminek megvannak a természet törvényeinek megfelelő feltételei!
Az „örök érthető formák, az örök értelem" csak az anyagban rejlő lehetőségek megvalósulásai!

A világ objektív megismerésének csak a mindörökké mozgásban lévő anyag lehet a kiindulópontja!

Az objektív igazság az, ami a következetes objektív tudományos módszerrel bizonyíthatóan valóban úgy van, ami nem függ az embertől, a hitétől, a képzelgéseitől és a valóságban megtalálható vagy elkészíthető, a következetes tudományos módszerrel kikövetkeztethető.

Az ember az objektív valóságot, az objektív igazságot megismerheti, és a megszerzett tudást a saját és az emberiség érdekében felhasználhatja. Ez a tudás, amit meg kell ismernie az emberiségnek pedig nem más, mint az állandó mozgásban mindörökké létező anyag tulajdonságai, ami csak a természet törvényeinek engedelmeskedik. A létező formák csak ez alapján jöttek, jönnek, jöhetnek létre.

Az objektív igazságot, az objektív valóságot az emberiség csak a következetesen objektív tudományos módszerrel ismerheti meg, aminek a dialektikus és történelmi materializmus tudományos világnézete a legfejlettebb formája. A dialektikus és történelmi materializmus a következetesen objektív tudomány által megismertre alapozza világnézetét. Azért veti el a kitalált teremtéselméletet, mert az nem az objektív valóságból meríti világnézetének állításait. Vagyis a teremtéselmélet hamis világnézet, mert az alapvető állításai nem az objektív igazságot tartalmazzák.

A valóság objektív megismerése.

Az objektív valóságot, az objektív igazságot az emberiség csak a következetesen objektív tudományos módszerrel képes megfejteni, amit a valóságban mindig szigorúan ellenőrizni kell. Ha valamilyen állítás megfelelője a valóságban nem található meg, vagy nem hozható létre, a következetesen tudományos módszerrel nem magyarázható, nem következtethető ki, akkor az nem valós, az csak képzelgés esetleg még csak hipotézis, a legrosszabb esetben lehet akár hazugság vagy szélhámosság is. Bár az ilyen spekulációra épülő világnézet idővel, a tudomány fejlődésével változhat, a képzelgés, a hipotézis valósággá, objektív igazsággá vagy akár nevetséges butasággá is válhat.

A tudományos módszer célja, hogy feltárja az objektív igazságot, megismerje az objektív valóságot, ami független az ember hitétől, képzeletétől, ami a valóságban objektíven ellenőrizhető. Azonban a tudományos módszer is út az ismeretlenbe, amit fel kell fedeznie arról még hiányosak az ismeretek, még nem lehet tudni mi az objektív igazság, amit csak a következetesen objektív tudományos módszerrel lehet megismerni.

Amely jelenségre még csak „félig-meddig” tudományos módszerrel lehet következtetni, még nagyon sok az ismeretlen, nagyon bizonytalan a tudás, azt könnyen lehet támadni, valójában még nyitott, hogy igaz vagy hamis a hipotézis, így az sérülékeny, viszonylag könnyen elnyomható.

Érdemes óvatosan kezelni az ilyen képzelgést, hipotézist (az idealizmust, akár a spekulációt is), ez azonban nagyon ingoványos út sok tévedéssel, bizonytalansággal jár. Talán a teljes, tökéletes igazságot soha nem lehet megtalálni, de ami a gyakorlatban az adott körülmények között használható, még ha nem is fedi le minden oldalát a valóságnak, sokkal többet ér, sokkal többet jelent, mint a következetesen objektív tudományos megfigyelést és módszert nélkülöző hit, spekuláció.

Newton-törvények néven nevezzük a klasszikus mechanika alapját képező négy axiómát, amik alapján a tömeggel rendelkező, pontszerű testek viselkedését tudjuk leírni. ... A négy törvényt több mint 200 éven keresztül megfigyelésekkel és kísérletekkel igazolták, egészen 1916-ig, amikor Albert Einstein relativitáselmélete a mindennapokban ritkán előforduló, fénysebesség közeli jelenségek pontosabb leírásával kiegészítette. A Newton törvények a nem atomi méretű testek nem fénysebesség közeli mozgásainak leírására mind a mai napig alkalmazhatók. - wikipedia.hu

A természetfeletti szellemvilág, az isten szellem léte, a teremtéselmélet azonban a következetesen objektív tudományos módszer szerint nem az objektív igazság, az csak a bizonyítékot nélkülöző, a bizonyítékot nem igénylő hit, csak a képzelgés terméke, még hipotézisnek sem mondható, mert semmi valóságos következetesen objektív tudományos módszerrel történő megfigyelés nem támasztja alá, így az csak az emberi agyban létező virtuális képzet, a valóságban nincs párja.

Az **igazság** a valóság ellenőrizhető tényei, és az erről szóló állítások megfelelése egymásnak. - wikipedia.org

A dialektikus materializmus, mint a materializmus általában, az **igazság**-ot objektív jellegűnek tartja: az **igazság** mint a megismert objektum „képmása”— formájában szubjektív és tartalmában objektív, de az utóbbinak van meghatározó szerepe. Az igaz elméletek tartalma objektív, abban az értelemben, hogy nem függ sem az egyes embertől, sem az emberiségtől. – Filozófiai kislexikon

Igazság: a valóság helyes, hű gondolati tükrözése, ami végső soron a gyakorlat kritériumával ellenőrizhető. Az igazság, mint jellemző sajátosság, a gondolatokra vonatkozik, nem pedig magukra a dolgokra és nyelvi kifejezésük eszközeire. A marxizmus adta először következetesen materialista megalapozását az igazság fogalmának, s mutatott rá tanulmányozásának új, dialektikus vonatkozásaira. (Objektív igazság, Abszolút és viszonylagos igazság, Az igazság konkrétsága, Az igazság kritériuma). – Marxista fogalomlexikon

Objektív igazság: filozófiai kategória az emberi ismeret azon tartalmának jelölésére, amely független a szubjektum akaratától és óhajaitól. Az igazságot a visszatükrözött objektum tartalma határozza meg. - Marxista fogalomlexikon

Objektív Valóság: az egész anyagi világ a maga teljességében, valamennyi formájában és megnyilvánulásában. Az objektív valóság fogalma viszonylagos. A szubjektumhoz viszonyítva az objektív valóság mindaz, ami a tudaton kívül létezik és tudatban visszatükröződik. - Marxista fogalomlexikon

Az isten szellemnek nyoma sincs!

Az anyag, azonban nem teremthető és nem semmisíthető meg, tehát mindörökké létezik, ez a tudomány állítása, ez az objektív igazság, csak erre van bizonyíték. Vagyis az anyag és a természet törvénye is örök, nem

keletkezik, és nem tűnik el a semmiben, ez a következetesen tudományos objektív igazság. Az anyag különböző formákban létezik, átalakul az egyik formából a másikba, de nem tűnik el, nem válik semmivé.

Minden, aminek a léte a következetesen objektív tudományos módszerrel igazolható, a valóságban ellenőrizhető az maga az anyag! Így, ha az isten szellem létezik, akkor természetesen ő is anyagból van. * Talán szellemanyagból van (Jól hangzik, mi? Szellemanyag, nem kell röhögni!), még az is lehet, hogy ez az ember által ismeretlen anyagi forma. * De azonban az isten szellemnek a következetesen objektív tudományos megfigyeléssel nyoma sincs. Bár ettől még létezhetne az isten szellem, de mivel csak a képzelgés szülötte, a valóságban nyoma sincs, így miért kellene valósnak tekinteni, pláne az objektív valóságnak.

Az anyagon kívül másnak nyoma sincs!

Semmilyen a természeten kívülálló vagy felette álló valami isten féle léte objektíven nem figyelhető meg. Az anyag azonban megfigyelhető objektív valóság, ebben élünk, mi emberek is anyagból vagyunk. És az isten? Az mi? Erre semmilyen következetesen objektív tudományos módszerrel ellenőrizhető megfigyelés nincs.

Valójában a vallások konkrétan bizonyíthatóan semmit sem tudnak az istenről. Az, hogy az isten létezik és a legfőbb lény, a mindentudó, mindenható, tökéletes csak kitalált spekuláció minden következetesen objektív tudományos bizonyíték nélkül!

Spekulálni, kitalálni azonban bármit lehet, de ha elég ezt csak bizonyíték nélkül elhinni, és a valódiságát a valóságban objektíven ellenőrizni sem kell, akkor valójában nem kell igaznak lennie sem, hinni kell és kész. Azonban a valótlan kitalált valamit valósnak elfogadni, ebben bizonyíték nélkül hinni, az butaság. Ez a szélhámosok módszere is a hiszékenyek felett! A tudományos módszerrel történő állításokat „bárki”, aki rendelkezik a szükséges tudással és a megfelelő eszközökkel, az igazolhatja vagy cáfolhatja, de csak a következetesen objektív tudományos módszer szerint. Ilyen lehetőség a teremtéselméletre azonban nincs!

A bizonyíték nélküli állítást nem kell cáfolni!

Az isten valami bármely tulajdonságát, létét, a teremtéselméletet nem lehet objektív módon igazolni vagy cáfolni sem, mert nincs mit, mert az ilyen állítást nem lehet következetesen objektív objektív tudományos módon vizsgálni. Az isten létének az állítását, a teremtéselméletet semmilyen következetesen objektív tudományos tény, megfigyelés nem támasztja alá. Az isten és a teremtéselmélet vizsgálatához semmilyen úton nem lehet elindulni, mert nincs objektív tudományosan ellenőrzött jelenség, megfigyelés, ami a kiindulópont lehetne. Nincs egyetlen következetesen objektív tudományos módszerrel ellenőrzött tulajdonság, jelenség, amit fel lehetne használni az isten létének igazolására. Persze erre spekuláció, találgatás, képzelődés, álmodozás az van. Erre még a nagyon okos emberek is képesek.

A vallással már nem lehet emberré válni!

Az emberiség tudatlansága a történelem kezdetén szükségessé tette a képzelt szellemvilág, az isten, a vallás beillesztését a világnézetébe az ismeretlen, érthetetlen jelenségek megmagyarázására. Az isten azt az űrt töltötte ki, amit az emberiség még nem ismert, amit nem tudott megmagyarázni, amitől félt. Az isten virtuális léte így segítette az emberiség civilizálódását, de erre már nincs szükség, elég az objektív valóság is az emberiség emberré válásához. Remélhetőleg! Ellenkezőleg soha nem válhat emberré! A vallás a továbbiakban már lehetetlenné teszi az emberré válást!

A vallás a kitalált és így csak a hiszékeny tudatban virtuálisan létező rendkívül alacsony szintű primitív, hamis világnézet, aminek semmi köze sincs az objektív valósághoz. Így nem lehet emberré válni, mert ez valójában valótlan, hamis, képzelt világkép, nincs megfelelője a valóságban, nem ilyen az objektív valóság.

Vallás: az emberek mindennapi léte fölött uralkodó külső erőnek fantasztikus tükröződése az emberek fejében, amelyben a természeti erők természetfeletti formát öltenek. - Marxista fogalomlexikon

A létrejövő formák oka.

Az ember, a gondolkodó anyag célszerű tevékenységén kívül az anyag mozgásának, változásának nincs tudományosan vizsgálható tudatos értelme. A gondolkodó anyagon kívüli világban a változás vakon, a véletlen kölcsönhatásokban, csak a természet törvényeinek engedelmeskedik. Így az anyag a véletlen kölcsönhatásokban rendeződik különböző formákba, de ezeknek a formáknak sincs semmi értelmes célja, egyszerűen csak vannak, minden isteni teremtő cél nélkül. Az atom, a csillag, az univerzum, az ember csak van, mert megvoltak a létrejöttének a feltételei. A létrejött formák az anyagban rejlő lehetőségek megvalósulásai.

A tudattal rendelkező gondolkodó anyag, az ember tévesen úgy véli, hogy felsőbbrendű anyag, pedig a formájának pont annyi értelme, célja van, mint bármely anyagnak. Minden formájú anyag egyszerűen csak van, mert megvoltak a létrejöttének a feltételei. Persze, amit a gondolkodó anyag hoz létre a saját érdekében az más, mert az már a céltudatos tevékenység eredménye.

Értelemmel, tudattal csak a gondolkodó anyag, az ember rendelkezik (és UFO), aki céltudatosan hoz létre valamit. Ettől eltérő tudatos értelmet a természetben az univerzumon kívül-belül nem lehet felfedezni. Ha valamely formának megvannak a feltételei, az létre fog jönni, minden tudatosság, értelem nélkül is. Az atomok a molekulák, a csillagok, az ember minden tudatos cél nélkül léteznek, az ellenkezőjére nincs következetesen objektív tudományos bizonyíték.

Azonban az anyag a természet törvényeivel rendelkezik azzal a lehetőséggel, amivé változik, de nyoma sincs semmilyen következetesen objektív tudományos módszerrel észlelhető külső valaminek, az istennek. Eszerint, ha az univerzum és az ember létezik, akkor az csak a vak véletlen kölcsönhatásokban, de a természet törvényei szerint alakult ki a jelenlegi formába. Ez a következetesen objektív tudományos igazság. Lehet valami isten varázslót kitalálni a formák motiválójának, de erre nincs semmi következetesen tudományos módszerre alapuló bizonyíték.

A rend és az isten.

Az univerzum és részeinek a kialakulásában a következetesen objektív tudomány nem talált semmilyen külső tudatos értelemre valló rendezőt. Az atomoknak, molekuláknak, a csillagoknak, a galaxisoknak a kialakulásában, változásában tudományosan nem fedezhető fel tudatos értelem, csak vizsgálható tulajdonságai vannak, sehol nem található az isteni, de semmilyen tudatos értelem sem. Vagyis a gondolkodó anyag tudatos tevékenységén kívül nem kimutatható, hogy valamilyen forma létrejöttéhez, működéséhez a természet törvényin kívül más is szükséges. Így a teremtéselmélet merő kitaláció, a csapongó képzelet szülötte csupán!

Mert ami megfigyelhető a következetesen objektív tudományos módszerrel az csak az anyag lehet. A teremtéselmélet szerinti természet felett uralkodó szellemvilágnak a következetesen objektív tudományos megfigyeléssel nyoma sincs. De, ha létezne, ha objektíven meg lehet figyelni, akkor az is az anyag kategóriába tartozna, mert ami létezik az az anyag, bármilyen törvényeknek is engedelmeskedik, bármilyen formában létezik.

Még akkor is, ha az emberiség felett öntörvényű feltételezett isten manipulál is vele. Ami azonban a következetesen objektív tudományos módszerrel nem figyelhető meg, és aminek nincs objektíven bizonyítható nyoma, az nincs, a természetfeletti szellemvilág, az isten szellem ebbe a kategóriába tartozik, vagyis nem létezik.

A következetesen objektív tudomány az istent, így az isteni értelmet, tudatosságot az univerzumban még nem fedezte fel, de univerzumon kívül sem. Persze az univerzumon kívülre a tudomány még nem lát, és az isten lehet, hogy az univerzumon túl van, bár az ember sajnos még az univerzum határáig sem lát el. Ha azonban a természetfeletti mégis az univerzumon belül van, mondjuk a negyedik térdimenzióban, a tudomány akkor sem fedezte még fel, nyoma sincs, így az isten léte spekuláció csupán.

A rendet, az „értelmet” a természet törvényei okozzák!

Az univerzum, az anyag létezik és az „értelem”, aminek engedelmeskedik, azt a természet törvényei határozzák meg, amit a tudomány és a tudományos megfigyelés bizonyít. Csak az a forma jön, jöhet létre és marad meg, amit a természet törvényei megengednek. Az univerzum „értelme” nem más, mint az anyag tulajdonságai, a természet törvényei, de ebben semmi tudatosság nem fedezhető fel. Ezenkívül másnak nyoma sincs, legalábbis a következetesen objektív tudomány szerint.

A természet törvényeinek engedelmeskedő anyag az ember számára csodálatos formákat hoz létre a véletlen kölcsönhatásokban, ami azonban a természet erőinek fékezhetetlen tombolása. Ilyen például a csillagok belseje, de ugyanakkor a napunk adja az élet lehetőségét is, ez bizony csodálatos, de ehhez valamiféle isten szellemnek kimutathatóan semmi köze nincs.

Az anyag tulajdonságait, a természet törvényeit meg lehet fejteni, ellenben az isteni teremtőét nem, ez a tudományos igazság. Sőt az istenről a következetesen objektív tudományos módon semmilyen megfigyelés nem létezik, semmilyen tudományosan igazolható tulajdonsága sem ismert. Ha megfigyelhető lenne az isteni értelem, akkor azt a tudománynak fel kellene fedeznie, de eddig ez nem sikerült, még a legapróbb jelet sem találtak, amin el lehetne indulni az isten felfedezésére.

Ha sikerülne a tudomány által megfejteni az isteni értelemnek engedelmeskedő, az anyagi világban ható törvényeit, akkor az az anyag tulajdonságai közé tartozna, mert ettől is függhetne az anyag változása, mozgása, de ennek nyoma sincs. De, ha az isten öntörvényű és azt tesz az emberiséggel, amit a kénye-kedve szerint akar, az nagyon csúnya dolog, nagyon elítélendő lenne! Szerencsére ilyen következetesen objektív tudományos megfigyelés nincs!

Például: valamilyen jelenség, változás, mozgás oka = isten és a természet törvényei vagy csak az isten.

Sehol nem kell a természeti törvények mellé az istent beilleszteni, de nem is hiányzik sehonnan sem, semmilyen ok okozati összefüggés nincs az anyag és az isten között. De olyan tudományosan vizsgálható

jelenség sincs, ami a természet törvényeit nélkülözi. Tehát a tudomány és az isten két különböző dolog, a tudomány a valóság, az isten a képzelgés, az ismeretlen, a homály. Azonban, ami jelenleg még nem magyarázható meg a következetesen objektív tudományos módszerrel, az nem ok az isteni manipulálás feltételezésre, egyszerűen nem ismerjük az okát.

Ötletparádé!

Egy kis spekuláció a természetfeletti szellemvilágról

Lehet, hogy az ember által nem észlelhető helyen van az isteni rendező, nevezhetjük ezt a helyet a természetfeletti szellemvilágnak. Ami azonban a mi látható univerzumunkon kívül van, ez lehet, hogy csak a negyedik térdimenzió. Kár, hogy az ember szeme csak kétdimenziós és csak a tudata segítségével képes 3D-ben látni. De, ha az embernek valódi háromdimenziós látása lenne, akkor talán a negyedik dimenziót is láthatná, ahol esetleg a szellemvilág lakik.

A háromdimenziós látáshoz lehet, hogy a szemnek a fénysebességgel vagy gyorsabban kellene működnie, hogy a térből érkező fotonokat nem síkban, hanem térben tárolja, értelmezze az agyban, de ez valószínűleg lehetetlen. Bár ki tudja? Esetleg lehet olyan optikát készíteni, amelyik erre képes és akkor megfigyelhetjük a negyedik térdimenziót, ahol esetleg az isten szellem lakik.

Lehet, hogy a feltételezett isten/UFO az ember által megmagyarázhatatlan jelenségeket az ember által még nem ismert természeti törvényekkel hozza létre. Az emberiség történetében volt már rá példa, hogy a ma már ismert, de régen ismeretlen természeti törvények okoztak megmagyarázhatatlan jelenségeket, amit csodának véltek. Azonban ha van ilyen „természetfeletti" lény (isten/UFO), ha „csodákat" tesz, akkor lehet, hogy csak segíteni akar az emberiségnek. De az a valószínű, hogy az emberiségnek magától kell megtanulnia emberré válni és ebben kaphat némi segítséget. Lehet, hogy a próféták kinyilatkoztatásai is ilyen segítségek? Hmmm …

De az is lehet, hogy az isten/UFO képes az elemi részecskék tulajdonságait megváltoztatni és így képes az ember által ismert természeti törvényekkel nem magyarázható jelenségekre. Hmmm … hogy ez az isten szellem mire nem képes.

Einstein híres megjegyzése: „A kvantummechanika bizonyára hatásos. Mégis egy belső hang azt súgja nekem, hogy ez még nem az igazi. Sok mindent mond az elmélet, de nem igazán visz közelebb az Öreg (Isten) titkához. Én legalábbis meg vagyok győződve, hogy Ő nem dobókockázik." - wikipedia.hu

Egy ötlet az öntörvényű isten manővereire

Feltételezve, hogy a feltételezett isten öntörvényű, és azt csinál, amit akar, akkor a természet törvényeit (paramétereit, az alapvető természeti állandókat) is megváltoztathatná bármikor a kénye-kedve szerint. Az emberiség a természet törvényeinek függvénye, így ez az önkény akár súlyosan is érinthetné a létét. Ha létezik az isten, a mindenható, mindentudó, akkor az emberiség nagyon kiszolgáltatott lenne az önkényének. De miért szórakozna az öntörvényű isten a természet törvényeivel? De miért is ne? Ja, az isten útjai kifürkészhetetlenek. A jó isten talán nem teszi ezt, de mi van, ha mégis, ha valójában nem is jóisten. Ha feltételezett isten teremtette az embert, akkor el is pusztíthatja, állítólag volt már rá példa. Jó az ilyen isten? Jó az isten az emberiségnek, ha ki is pusztíthatja? Miért nem teremtett az isten jobb emberiséget! Hmmm …

„… az **Isten** által irányított folyamatok mindig az Úr **szuverén uralkodói hatalmának** és az ember szabad akaratának összjátékáról szólnak. Igaz ez akkor is, ha Isten végső gondolatai és céljai messze magasabbak annál, mint hogy azokat korlátolt emberi elménk képes lenne felfogni." - gotquestions.org

Az öntörvényű szuper intelligens önkényuralkodó isten, az emberiséggel is játszik?! Tudja, hogy mit kellene tennie a mindentudónak, hogy tökéletes legyen az emberiség, de had szenvedjen, tanuljon a saját kárán, tévelyegjen. Ha istennek úgy teszik, belerúg az emberiségbe, pedig direkt teremtette gyarlónak. Az isten útjai kifürkészhetetlenek? Valóban? Úgy tűnik, hogy az ember teremtése nagyon pancser munka volt.

Az anyag és az isten megfigyelése.

Az univerzum, az anyag keletkezéséről nincs és nem is lehet semmilyen tudományos megfigyelés, de az istenről sem, azonban az univerzum bizonyíthatóan létezik, ellenben az isten léte csak spekuláció, csak a kell léteznie óhaja, aminek semmilyen tudományosan észlelhető jellemzője sem ismert. Az anyag örök „értelme", a tulajdonságaiban és a természet törvényeiben jelentkezik és csak a vak véletlen kölcsönhatásokban változik, fejlődik, egészen a gondolkodó anyag kialakulásáig, ahol a tudat, az igazi értelem megjelenik az emberben.

Ki tudja?

Talán az embernél is van sokkal értelmesebb lény a világegyetemben, ami az idők folyamán az evolúcióval kifejlődött, de az is csak anyagi alapokról és a természet törvényeinek megismerésével és alkalmazásával lehetséges. Ennek a civilizációnak azonban, ha életben akart maradni, meg kellet haladnia a természetfeletti

istenben való tudománytalan buta hitet, mert az a fejlődés gátjává válik, sőt lehetetlenné teszi azt. Az emberiség képes lesz erre?

A vak véletlenben csak az a forma jön létre és marad meg, amely a természet törvényeinek engedelmeskedik és létrejöttének megvannak a feltételei, a tudomány ezt bizonyítja. Mivel az univerzumban a sokféle forma létrejött, minden külső tudatos ok nélkül, az „értelem" csak a természeti törvények hatása lehet, ez nem egy tudatos alkotó műve, ez a vak véletlen kölcsönhatások eredménye, ami csak a természet törvényeinek engedelmeskedve jött létre.

Az anyag és a természet törvényei nem teremthetők, nem semmisíthetők meg. Ebbe nem fér bele semmilyen a természeten kívüli tudatos tényező, az anyag enélkül is mozog, változik, fejlődik feltartóztathatatlanul a különböző változatos formákba.

(idézet: Húsz érv Isten létezése mellett)

11. Az igazság érve

Ez az érv szorosan kapcsolódik a tudatosság érvéhez. Elsősorban Szent Ágostontól származtatják:

1. A mi korlátozott értelmünk felfedezhet örök igazságokat a létről.

2. Az igazság tulajdonképpen az értelemben rejlik.

3. De az emberi értelem nem örök.

4. Tehát kell léteznie egy örök értelemnek, amelyben ezek az igazságok rejlenek.

Ez a bizonyíték azoknak szól, akik a tudás platóni nézetében osztoznak - akik pl. hiszik, hogy vannak örök, érthető formák, melyek megjelennek az elmében a tudat minden egyes cselekedeténél. Ha valaki ezt a nézetet vallja, akkor már csak egy nagyon kicsi lépést kell megtennie ahhoz, hogy úgy lássa meg ezeket az örök formákat, mint amelyek elsődlegesen egy örök értelemben léteznek. Érdemes lenne beszélni erről, csak éppen van egy probléma: túl sok dolgot kellene a tudás ezen teóriájáról elmondani azelőtt, hogy meggyőzően szemléltethessük ezt az érvet.

*

Az Isten-eszme eredetének érve és a valóság

Világnézetek harca - érvek Isten létezése mellett és a valóság

Az Isten a semmivel össze nem hasonlítható tökéletes, mindenható, mindentudó, az örökké létező, a világ, az ember teremtője!
Az Isten fogalom, ami egy végtelen, mindenben tökéletes lény fogalma, magának az Istennek kellett előidéznie!

A teremtéselmélet hívei semmit sem tudnak következetes objektív tudományos módszerrel bizonyítani a teremtésről és az istenről!
A végtelen világegyetemben mindörökké létező és állandóan mozgásban lévő anyag a tudomány által objektíven bizonyított tény!
Minden, aminek a léte a következetesen objektív tudományos módszerrel igazolható, az maga az anyag, bármilyen is a formája!

Amely állítás a következetesen objektív tudományos módszerrel a valóságban nem igazolható az nem fogadható el létezőnek!

Az Isten létének – „Az Isten-eszme eredetének érve" bizonyítéka összefoglalva: sok dologról vannak fogalmaink; ezeknek a fogalmaknak vagy belőlünk kellett származniuk vagy rajtunk kívülálló dolgokból; egyike ezeknek a fogalmaknak az *Isten* fogalom - egy végtelen, mindenben tökéletes lény fogalma; ezt a fogalmat nem származtathatjuk magunkból, mivel úgy ismerjük magunkat, mint egy korlátozott és tökéletlen lény, és a következmény nem lehet nagyobb az okánál; magának Istennek kellett előidéznie a fogalom okát, amelyet róla tartunk; Tehát Isten létezik.

A lényeg: Isten a fogalma szerint egy végtelen, mindenben tökéletes lény, a fogalom okát, amelyet róla tartunk az Istennek kellett előidéznie, tehát Isten létezik.

Néhány gondolat!

Az isten végtelen, mindenben tökéletes lény fogalmát minden objektív tudományos megfigyelés nélkül az ember spekulálta ki!
A dialektikus és történelmi materializmus az egyetlen következetesen objektív tudományos világnézet!
Isten létét azonban a következetesen objektív tudományos megfigyelés nem támasztja alá, tehát nem létezik!

Mi az isten világkép eredete?

Az ember tud gondolkodni, igyekszik megfejteni, megismerni a körülötte lévő világot, de amíg a tudása ehhez nem elegendő, addig spekulál, képzelődik és az ismert valóság mellé beilleszti az ismeretlen jelenség okozójaként a képzelt szellemeket, az isteni szellemvilágot is. Ez a szellemvilág azonban „gyanúsan" hasonlít a valóságos észlelhető világhoz, mert az ember csak innen meríthet, amit a képzelete jelentős torzulásokkal, képességekkel egészít ki.

Az így létrejövő világkép azonban nagyon ellentmondásos. Ez tartalmazza a valós és a kitalált világ egyvelegét, aminek egyik részét a valóságból a másik részét pedig az ismeretlenből spekulálással meríti. Magyarázatként gyakran kénytelen spekulálni, képzelegni, de így csak kitalált, nem valós, nem bizonyított magyarázatott talál sok jelenségre, amit csak hinni kell.

Azonban az így kitalált világkép a fejlődéssel ellentmondásokba kerül a valósággal és harc alakul ki közöttük, ami eddig általánosságban az emberré válás felé haladó emberiség győzelmét hozta. A tudományos gondolkodás segítette az emberré válás felé haladó emberiséget, ami állandó harcban ált és áll ma is a teremtéselmélet tudománytalanságával.

Amíg az objektív tudományos módszer nem ált az emberiség rendelkezésére, addig az emberiség a tudományos ismeretek hiányában alapvetően a következetlen spekulációval volt kénytelen magyarázatot keresni, találni az érthetetlen jelenségekre. Ez sajnos még manapság is súlyos teherként nehezedik az emberiségre, aminek reakciós élharcosai a teremtéselméletre épülő világnézetet vallók és a hiszékeny istenhívők.

Az ember kiszolgáltatott a természet és a társadalom törvényeinek, amit, amíg nem ismeri meg, addig vigasz, menekülés a tökéletesnek vélt, de csak kitalált jóságos valami, a *legfőbb lény*, az isten. Még akkor is így van ez, ha ennek az isten szellemnek valójában nyoma sincs a megfigyelhető valóságban.

A megmagyarázhatatlan jelenség mögé mozgatónak a képzelet szülte szellemi „testet” öltött, de láthatatlan valami kerül, ami azonban valóban láthatatlan, érzékelhetetlen az emberiség számára. De magyarázatnak elég jó, még ha semmi köze sincs a valósághoz. Ebbe a szellemvilágba tartozik a kitalált isten szellem, a *legfőbb lény*, a fő szellem, a vezér szellem, a felsőbbrendű legfőbb úr, az úr isten.

A virtuális isten

Ez a virtuális, látszólagos, elképzelt, de nem valóságos valami, a kitalált isten, a történelem folyamán valóban segítette, erősítette az ember lelkét, a képzelt tulajdonságai segítették az emberré válást, a társadalmi létet, mindegy, hogy ennek objektív valóságtartalma igaz vagy csak hamis képzelgés. * Talán az isten/UFO-k segítettek ennek a virtuális világképnek a kialakításában, hogy segítsék az emberi társadalom fejlődését. Még az is elképzelhető, hogy a kinyilatkoztatások is ezt szolgálták. *

Az emberiség a tudomány segítségével egyre több jelenségre talál magyarázatot és lassan kiszorul a hamis világ képe és marad a valóság. De a hamis világkép következetesen harcolt és harcol az objektív tudományos módszer ellen, mert ez ledönti a hamis világképet. De remélhetőleg a tudományos világnézet győz és elsöpri ezt a hamis világképet! Azonban a tudományos világkép is harcol a világ objektív megismeréséért, de ez nagyon sok áldozatába került az emberiségnek. Ha nem győz a tudományos világkép, az az emberiség végét jelenti. Az emberiségnek előbb-utóbb választania kell a kitalált isten és a valóság között, ha emberré akar válni.

Így az emberiség előtt két út van, a hamis vagy a valóságos világkép szerint élni. De a hamis világképpel nem válhat emberré, mindig csak marakodó ember-állat marad. A XXI. sz. elején az emberiség zöme még elfogadja a hamis világképet, mert erre nevelik, ami azonban szemben áll az objektív valósággal, vagyis a kitalált szellemvilágot, az isten szellemet minden bizonyíték nélkül valósnak tartja. Tehát az emberiség zömének a tudatát még mindig fertőzi a hamis világnézet, ami korlátozza az emberré válását.

Az égi minta, legfőbb lény

Ez az égi minta az emberiség számára az emberré válást lehetetlenné teszi. Mert az isten a *legfőbb lény* égi mintája felsőbbrendű embertelen önkényuralmi forma, aminek alapja a kitalált tudománytalan világ hazugsága, ami lehetetlenné teszi a valóban demokratikus emberré válást. A kizsákmányoló „demokratikus” társadalmi formák ezt a mintát valósítják meg, ami valójában önkényuralom, mert a többség érdeke valójában nem jelenik meg a hatalomban. A világnézeti jobboldali világkép ezt a felsőbbrendű mintát valósítja meg különböző formában, ami az úr-szolga viszony, ezért ragaszkodnak a tudománytalan és embertelen isteni világnézethez.

Az isten létére épülő világkép harcolt és harcol ma is a következetesen tudományos világkép ellen!

A tudomány fejlődésével a hamis, a kitalált isten létére alapuló világnézet már hátránnyá válik, sőt elősegítheti az emberiség visszafejlődését vagy akár a kipusztulását is. Az isten létére épülő hamis világkép az emberiség fejlődése során nagyon sokszor gátolta a tudományok fejlődését. Az emberiség legjobbjait pusztította vagy hallgatatta el. Most azonban már a következetesen objektív tudományos módon gondolkodó embereknek nevetséges ez a minden tudományos alapot nélkülöző primitív világkép. Azonban mivel jelentős hatalommal rendelkeznek még ma is, a terméselméletre alapuló világnézet végzetesen veszélyes lehet az emberiségre.

A vallás hamis tudománytalan világnézete harcolt és ma is harcol a következetesen objektív tudományos materialista világnézet ellen. A hamis úton járás az emberiséget a termelőerők fejlődésével a katasztrófába vezeti, csak az objektív tudományos világnézet lehet az emberré válás egyetlen útja.

A hamis világképben élő emberiség a hatalmassá fejlődött termelőerőket nem tudja kézben tartani. Csak a következetesen objektív tudományos módszer lehet a humánus civilizált emberré válás útja! A teremtéselméletre épülő hamis világkép gátolja az emberiség tudatának, a gondolkodásának a fejlődését, mert a döntéseiben a kettős tudatú világnézete miatt gyakran a hamisat az objektív valóság elé helyezi, ami az emberiség érdeke ellen van. Ez a kettős tudat (a valós és a hamis világnézet keveréke) megzavarja a következetesen objektív tudományos gondolkodást.

A gondolat, a képzelet nem feltétlenül a valóság mása!

Mivel az ember nem tökéletes, nem mindentudó, nem mindenható, azért még magánál jobbat kitalálhat, ehhez nem kell a szuper istennek valóban léteznie, és a múltban az emberiségnek, mert szüksége volt rá, ki is találta az isten szellemet, a természetfeletti szellemvilágot, minden objektív tudományos módszert nélkülöző megfigyelés nélkül. Mert az emberiségnek másra még nem is volt lehetősége, a tudományos módszert nem ismerte, azonban erre ma már nem lehet hivatkozni.

Az emberi elme képes volt a szuper tökéletes isten szellemet kitalálni, (miért ne!) mindenféle képzelt tulajdonságával, minden valós tudományos megfigyelés nélkül is. Ennek a szuper lénynek, az isten szellemnek a nyoma a következetesen objektív tudomány szerint a valóságban azonban sehol nem található meg, vagyis csak az ember által kitalált valami lehet. Mert az isten szellemet és tulajdonságait nem lehet megfigyelni, így ez csak kitalált tudománytalan spekuláció.

Az ember a hibáit, a hiányosságait ismeri, ennél jobbat kitalálni nem probléma. Például az ember nem tud repülni, ez nagy hiba (sok ilyen hibája van az embernek!). Az embernek nincsenek szárnyai, ezt a hiányosságot a repülőgép kitalálásával és megalkotásával oldotta meg, bár a képzelgés, az álmodozás volt a kiindulója. Ezért meg kellet ismernie az ehhez szükséges természeti törvényeket, de ebben a megismerésben nyoma sincs semmilyen isteni tényezőnek.

Sőt egyes hívők az állítják: Ha az Isten azt akarta volna, hogy repüljön az ember, akkor szárnyakat adott volna neki. Persze az ilyen állításoknak semmilyen alapja nincs, csak a kitalált isten, a *legfőbb lény* gondolkodás nélküli buta hite, szeretete. Talán éppen ezért fordul szembe az isten létére alapuló világnézet az ember érdekeit szolgáló tudományos módszerrel. * Bár a tapasztalat szerint az isten (még akkor is, ha csak a képzeletben létezik) eszet, tudatot, gondolkodóképességet is adott az embernek, így megalkothatta a repülőgépet is, tehát ezt kell elfogadni az isteni szándéknak. Csak az a probléma, hogy istennek a valóságban nyoma sincs! *

Isten víziója

Azonban a tökéletes képzelt istennek nyoma sincs az objektív valóságban, pedig némely hiszékeny emberi agyban megtalálható homályosan a víziója, a kitalált képe, legalábbis ezt állítják a hívők. Ennek a képnek azonban a valóságban nincs a következetesen objektív tudományos módszerrel bizonyítható megfelelője. Az isteni tökéletességre nincs semmilyen tudományos bizonyíték, bármennyit is képzelegnek róla, ez nem igaz állítás, mert erre nincs következetesen objektív tudományos megfigyelés, így csak tudománytalan képzelgés. Sőt, még az istent sem fedezték fel. Ideje lenne már felfedezni.

* Pedig milyen jó lenne, ha valóban létezne egy igazságos emberszerető isten, egy nagytestvér, aki segítené az emberiséget az emberré válás útján, aki nem felsőbbrendű, aki nem a *legfőbb lény*, de ez a segítség az emberiségnek csak az objektív valóság megismerése talaján érne valamit, azonban az isten ebben nem segített. Sőt a hívei a következetesen objektív tudományos módszer ellenségei! *

Képzelni valamilyen tökéletes, mindentudó, mindenható valamit, nem nagy dolog, bárki képes lehet rá, de ettől még az nem a valóság. Az isten valóságos képességeiről, tulajdonságairól a hívőknek semmilyen az objektív valóságból vett következetesen tudományos ismerete nincs, és nem is lehet. Mert az isten a következetesen objektív tudományos módszerrel megfigyelhetetlen, a léte, a tulajdonságai csupán a képzelet termékei, amit az emberek találtak ki és a hiszékenyek, a hívők ezt elhiszik. Ez azonban nem ér többet annál, mint az „isten bizony hidd el …”, ami azonban bármilyen hamis is lehet, mert nem kell bizonyítani.

Bibliai teremtéstörténet: A Föld és az ember teremtése a Bibliában, Mózes első könyvében (más néven Genezis vagy Teremtés könyve) olvasható az első és második fejezetben. Ezzel a történettel kezdődik a Biblia, amely kimondja, hogy Isten a Teremtő és a természeti világ, továbbá az élőlények az ő alkotásai. - wikipedia.hu

Szent Ágoston tanítása a világ teremtéséről: Ágoston számára a „semmiből való teremtés” már teológiai hagyomány része. ... Ágoston szerint bármilyen teremtés előtti anyag létezésének a feltételezése tagadja Isten mindenhatóságát. - wikipedia.hu

A világ teremtése

Szent Ágoston ezzel igazolja, hogy fogalma sem volt az anyag tulajdonságairól! Miért is lett volna, a tudomány akkor még a gyerekcipőben járt! De ma már van tudományos módszer az objektív világ megismerésére. Nem szükséges elhinni, képzelni akármit, minden bizonyíték nélkül! Mert az isten

mindenhatósága, hogy a semmiből képes valamit teremteni, az csak a képzelet szülötte! Semmilyen következetesen tudományos tény ezt nem támasztja alá.

A feltételezett isten azonban nem lehet mindenható, és nem létezhet mindörökké sem, mert a tudomány szerint csak a világegyetemben létező anyag a mindörökké létező. Isten létét azonban semmilyen következetesen objektív tudományos megfigyelés nem támasztja alá.

* Bár elképzelhető, de csak elképzelhető, hogy létezik az ember számára a semminek tűnő szellemanyag, amiből az isten szellem az ember számára érzékelhető anyagot teremtette, átalakította. *

Ha isten létezne, valamikor a végtelen időben csak később jöhetne létre, mert csak az anyag létezik mindörökké. Mivel a világegyetem csak anyagból áll, így a feltételezett isten is csak anyagból lehetne. Mert bármi léte, ha az objektív tudományos módszerrel bizonyítható és a valóságba megtalálható az anyag.

Ötletparádé!

A mindenben tökéletes isten, a teremtéselmélet szerint, de minden valós tudományos bizonyíték nélkül, a semmiből (talán a szellemvilágban létező a szellemanyagból) teremtette az anyagot, az univerzumot (hardware) és megalkotta a működéséhez szükséges természeti törvényeket (software). Bár valószínűleg a hívők túlnyomó többsége ezt nem is érti, nem is törődik ezzel, mert valójában hiszékenyek, vagyis bizonyíték nélkül elhiszik a teremtéselmélet világnézetét. Az anyag azonban a tudomány szerint nem teremthető, vagyis a világegyetem hardware és a software mindig volt, mindörökké létezik bármilyen formát is ölt, de nem teremthető.

A semmiből teremtés és az evolúció.

Az ember a semmiből (a szellemanyagból) az anyag teremtésére és az eltüntetésére (a szellemanyaggá) nem képes, de az isten szellem, mint szellemvarázsló lehet, hogy igen. Kár hogy erre semmilyen tudományos bizonyíték nincs, mármint arra, hogy a feltételezett isten szellem képes a semmiből (a szellemanyagból) teremteni valamit, az anyagot, a természet törvényeit, az univerzumot, az embert. Mert hát mi is a semmi? A semmi anyag az a nincs, a nem van, a nem létező anyag (talán a szellemanyag?)! Tehát a teremtéselmélet szerint az isten ebből a nem létezőből (a szellemanyagból) teremtette a létezőt, az ember által ismert anyagot. Lehet, hogy a szellemanyag az anyag eddig ismeretlen formája? Van, aki ezt a teremtés marhaságot elhiszi? Hmmm … lehet, sőt, sőtebb, még sőtebb! „Boldogok a lelki szegények, mert övék az Isten országa!”

A hit szerint az isten szellem képes a természet törvényeit felfüggeszteni az önkénye érdekében és csodákat művelni, de képes elpusztítani a neki nem tetsző emberiséget is (az özönvíz). Ez égi önkényuralom az emberiség ellen! Még szerencse, hogy az isten szellemre nincs objektív tudományos bizonyíték. Hmmm …

Milyen jó, hogy nincs isten! Mert az emberiségnek, akkor annyi! Az emberiség harcol a létéért, de a háború, a harc azonban kegyetlen, így rossz, kegyetlen az ember is, mint az állatok, képletesen szólva megeszik, megölik egymást az emberek, ha ez szükséges. És az isten? Nézi ezt a háborút és a szabad-akaratára bízza az emberiségnek akár a pusztulását is. Sőt időnként besegít a pusztulásba!

Azonban, ha a feltételezett isten teremtett is valamit, azt csak a mindörökké létező anyagból tehette meg a természeti törvényeknek engedelmeskedve és felhasználva azt. Tehát a feltételezet isten így kisebb, mint a természet, a világegyetem, vagyis a feltételezett isten is csak az anyagból a természet törvényeivel, az evolúcióval kifejlődött anyagi valami lehet és nem anyagnélküli szellem. Tehát hosszú idővel, nemzedékről nemzedékre fejlődve szerezte meg a szuper képességeit, ha egyáltalán létezik.

Az idő, az anyag mozgása.

A világegyetem anyagának mindörökké léteznie kell, mert a semmiből nem jöhetett létre és nem válhat semmivé. A „Nagy Bumm!” előtt az univerzum anyaga bármilyen formában is volt, de mozgásának akkor is kellett lennie, mert csak így változhatott meg a formája, arról nem is beszélve, hogy állítólag akkor igen magas hőmérséklet és nyomás uralkodott az „univerzumban”, csak nagyon kicsi volt még. Nagy mozgolódás lehetett abban a kis „térbe, téridőbe” zárt anyagi világban. Tehát a „Nagy Bumm!” előtti az univerzum dugig volt energiával vagy valami mással, más formában létező mozgó, változó anyaggal. A tudomány nagy erőkkel próbálja megfejteni azt, hogy mi volt ez. Mert mozgás nélkül, idő nélkül a formája nem változhatott meg, így nem jöhetett volna létre a „Nagy Bumm!”.

A kozmológiában az ősrobbanás más néven „**nagy bumm**”, mely szerint a világegyetem egy rendkívül sűrű, forró állapotból fejlődött ki - wikipedia.hu

Az idő az anyag elemi részecskéinek állapotváltozása, rezgése egyik állapotból a másikba. Vagyis mivel az anyag változása, mozgása, bármilyen formában is van, mindörökké tart, tehát időnek is mindörökké léteznie kell. Ha azonban az idő nincs, akkor az anyag mozgása sincs, ami egy holt világ és mindig mozdulatlan lenne, így az elemi részecskék sem rezegnének, a végtelen mennyiségű energia a világegyetemben abszolúte nyugalomban

volna, de ez képtelenség. Kölcsönhatás az anyagi formák között mindörökké van, így a mozgása is mindörökké tart.

Az univerzum a következetesen objektív tudomány szerint a vak véletleneken keresztül, csak a természeti törvényeknek engedelmeskedve változik, fejlődik akár a tökéletesebb időt állóbb formákba is. Ebben a folyamatban a tudományos megfigyelés szerint csak a természet törvényei uralkodnak, még akkor is, ha sok még az ismeretlen. Az isten, mint tökéletes teremtő fogalma nem szerepel a tudományos felfedezésekben. Így az isten az ember tudatában csak, mint tudománytalan hit, vízió, képzelgés, spekuláció létezhet, minden a valóságban tudományosan megfigyelhető jelenség nélkül.

A tökéletes isten tökéletlen teremtése

Az isten a hívők szerint a mindenben tökéletes lény, ami azonban csak a gondolatban létező fogalom. Vajon lehet isten az objektív valóság, minden következetesen tudományos megfigyelés nélkül? A tudományos módszer nélküli állítás csak szubjektív, lehet igaz, de lehet hamis is, amit csak az objektív valóság feltárása dönthet el. A következetesen objektív tudományos módszer azonban nem fedezte még fel az istent. Az univerzum nem tökéletes, bár nagyon sok csodálatos jelenség van benne, de a katasztrófák színhelye is. Lehet, hogy megfelelő távolságból nézve a katasztrófa is csodálatos?

Spekuláció a rejtőzködő istenről.

A feltételezett isten ezek szerint rejtőzködik, olyan mintha nem is lenne, a következetesen objektív tudományos módszerekkel nem érzékelhető, nem látható, nem mérhető, nem vizsgálható, de ha szuperlény, akkor ezt meg is teheti. De akkor az emberiségnek nem lehet róla semmilyen objektív megfigyelése, fogalma sem, legfeljebb az, amit ő akar, ami lehet, hogy csak, mint vízió jelenik meg a hívők tudatában. Ez stimmel is, nem is tud róla az emberiség semmi objektív ismeretet. Viszont az objektív igazság az, hogy az istent a következetesen objektív tudományos megfigyeléssel nem lehet létezőnek tekinteni. Ez az isten nagyon zavaros valami, objektíven tudományos módszerrel nem megfigyelhető, olyam mintha nem is létezne. Elfogadható így isten léte az objektív valóságnak? Hihető valaminek a léte, amiről semmit, semmi objektíven bizonyíthatót sem lehet tudni?

A nem tökéletes isten

Ha ennek ellenére feltételezzük, hogy az isten a hívők tudatában létező tökéletes lény fogalma, a valóságban létező tökéletesség mása, akkor ezt az isteni valóságot a következetesen objektív tudományos megfigyelésnek is alá kellene támasztania.

Azonban a „tökéletes isten” tökéletlen univerzumot teremtett. A tudomány szerint az univerzum állandóan a vak véletlen szerint változik, ezért ez a tökéletlenség világa. Így mégsem lehet az istent tökéletesnek nevezni, mert ami a véletlen szerint változik, aminek változnia kell az nem tökéletes. A természet állandóan változik, mert a természetben uralkodik az ellentmondás, és ezért állandóan változnia kell. Így a teremtő sem lehet tökéletes, mert a műve sem tökéletes. Ha csak nem ez volt a szándéka? Ki tudja? Isten útjai kifürkészhetetlenek! De erre semmi bizonyíték nincs, ez is csak spekuláció.

A nem tökéletes világ teremtése

tökéletes: Hibáktól vagy hiányosságoktól mentes ... minden tekintetben teljes és hibák nélküli - wikiszotar.hu

Az univerzumban a katasztrófák végtelen sora zajlik, minden keletkezik és minden elpusztul, vagyis állandóan egyik formából a másikba változik, semmi sem végleges. A tökéletes ellen áll a bomlasztó erőknek, hibátlan, nincs miért változnia, olyan, mint a képzelt isten fogalma, mert (a képzeletben) ellentmondásmentes, mert ellenáll a külső károsító erőknek, ezért tökéletes, állandó, de az univerzum nem ilyen. Az univerzum nem tökéletes, nem állandó, így a teremtője sem lehet tökéletes. Az ember sem tökéletes, születik és elpusztul, porból lett és porrá válik. Bár lehet, hogy ez volt az isten célja, vagy csak erre volt képes, az isten útjai kifürkészhetetlenek, hát még a tudománytalan spekuláció tévelygései.

Az isten egy fejlődőképes világot teremtett?

A teremtés ezek szerint egy pancser munka volt?! Azonban, ha a teremtés csak a hardware alapjainak és ennek a működéséhez szükséges software megalkotására vonatkozik, akkor sem mondható tökéletesnek, emberségesnek, mert a változás, a fejlődés az emberiségre sok felesleges szenvedéssel jár. Isten miért nem véglegeset, tökéleteset alkotott? Mert nem képes rá?! Szenvedjen az emberiség, a jó isten csak ilyen hitvány emberiséget teremtett, csak szenvedéssel, evolúcióval fejlődhet a tökéletesebb felé. Szabad akaratából választhatja az előnytelent, a pusztulást, a szenvedést is az ember, akár mások hasznára az élősködést is.

Az ember szintén a katasztrófák világába tartozik, születik, szenved, majd elpusztul. Ez lenne a tökéletes isten műve? Vigasz, hogy a pusztulása után majd a mennyországba juthat, ha jól viselkedik, ha, elhiszi, ha

imádja a legfőbb lényt. Valószínűleg ez az istenhit legnagyobb dobása, mindegy, hogy igaz vagy hamis. Ezért a többi valótlan állítást is elfogadja a hívő lélek. Valójában ez érthető emberi gyengeség.

Az isten kérdőre vonása!

Ha kérdőre lehetne vonni a feltételezett tökéletes istent, hogy számolna el ennyi hibával? Ennél sokkal értelmesebb a tudomány által igazolt, a természet törvényeinek engedelmeskedő univerzumot elfogadni, úgy ahogy az bizonyíthatóan van, aminek kezdete a „Nagy Bumm" és az előtti állapota is egyelőre ismeretlen, de létezik, ellenben az istenről semmit nem tudunk, mert a spekuláció, a hit, és a „kell lennie", a kinyilatkoztatás nem következetesen objektív tudományos bizonyíték. Az anyagot nem lehet, nem kell teremteni, tehát mindig volt és nem lehet megsemmisíteni sem, mindig lesz. Így azonban a kezdete is ismerté válik, mindig volt és lesz anyag, bármilyen formában, alakban is létezik.

A változó világ

Az univerzum az állandó változás világa. A változás a tökéletlenségre utal, ami jó, tökéletes, annak nem kell változnia, állandó marad, de az univerzumban ilyen nincs, minden állandóan változik. Ez a változási képesség azonban a fejlődés lehetőségét is jelenti, így fejlődött ki az evolúcióval az ember is. A feltételezett alkotója az univerzumnak egy tökéletlen, változó világot hozott létre, tehát nem lehet tökéletes az isten, ha a műve sem tökéletes. Az anyagnak a változási, fejlődési képessége egyre tökéletesebb formákat hozott létre, ami azonban borzalmas katasztrófákkal változik.

A tökéletes isten fogalom csak a hiszékeny hívők tudatában lévő, csak egy kitalált kép, aminek a valóságban nincs megfelelője, így a tökéletes isten fogalom értéke sem több ennél.

(idézet: Húsz érv Isten létezése mellett)

2. Az Isten-eszme eredetének érve

Ez az érv, amelyet Rene Descartes tett híressé, rokonságban áll az ontológiai érvvel (13.). Isten fogalmából indul ki, de nem állítja azt, hogy valós létező tartozik ennek a fogalomnak tartalmához, mint azt az ontológiai érv teszi. Inkább azt kísérli meg kimutatni, hogy csak maga Isten okozhatta ennek az eszmének a keletkezését az értelmünkben.

Lehetetlen lenne visszaadni Descartes egész kontextusát, amelyben ezt az érvet körülírta (lásd ehhez a harmadik *Meditációját*), és valószínűleg nem vezetne eredményre az se, ha az ő skolasztikus szóhasználatát követnénk. Ehelyett inkább egy rövidebb összegzését és kifejtését írjuk le az érvnek:

Sok dologról vannak fogalmaink.

Ezeknek a fogalmaknak vagy belőlünk kellett származniuk vagy rajtunk kívülálló dolgokból.

Egyike ezeknek a fogalmaknak az *Isten* fogalom - egy végtelen, mindenben tökéletes lény fogalma.

Ezt a fogalmat nem származtathatjuk magunkból, mivel úgy ismerjük magunkat mint egy korlátozott és tökéletlen lény, és a következmény nem lehet nagyobb az okánál.

Tehát a fogalomnak valami rajtunk kívülálló dologból kell származnia, ami nem lehet kevesebb mint az a kvalitás, amelyet az Isten fogalom tartalmaz.

De csak Isten tartalmazhatja ezeket a minőségeket.

Tehát magának Istennek kellett előidéznie a fogalom okát, amelyet róla tartunk.

Tehát Isten létezik.

Nézzük meg a következő, gyakorta felhozott kifogást. Az Isten fogalma könnyen keletkezhetett így is: Észrevesszük a tökéletesség fokozatait a véges lények között - valamelyik tökéletesebb (vagy tökéletlenebb), mint a másik. És ahhoz, hogy elérjük az Isten fogalmát, csak ki kell vetítenünk a skálát felfelé és kifelé a végtelenségig. Így látható, hogy nincs szükség egy ténylegesen létező Istenre, hogy megmagyarázhassuk a fogalom létezését. Mindössze arra van szükség, hogy a dolgokat tökéletességi fokozatokban tapasztaljuk meg, és egy elme már alkalmas arra, hogy elgondolja azt a felismert korlátokból.

De tényleg elég ennyi? Hogyan tudnánk elgondolni a korlátokat vagy a tökéletlenségeket, hacsak előtte fel nem ismertük olyannak őket? És hogyan tudnánk azokat tökéletlenként felismerni, hacsak nincs már némi elképzelésünk a végtelen tökéletességről? Abba, hogy a dolgokat tökéletlennek vagy végesnek ismerjük fel, beletartozik az is, hogy már birtoklunk egy mértéket a gondolatunkban, ami lehetővé teszi a felismerést.

Túl erőltetettnek tűnik? Ez nem azt jelenti, hogy a kisgyermekek Istenről való gondolkodással töltik az idejüket. Hanem ez azt jelenti, hogy az életünk bármely késői szakaszában használjuk is ezt a mértéket,

bármilyen hosszú idő telt el attól, hogy határozottá vált a tudatunkban, ennek a mértéknek ott kell lennie, hogy használhassuk azt. De honnan való ez a mérték? Nem saját magunk vagy a rajtunk kívül álló világ megtapasztalásából. Hiszen a végtelen tökéletesség ideája már előre feltételezettnek kell lennie, hogy gondolkodjunk mindezekről a dolgokról, és hogy tökéletlennek ítéljük őket. Tehát egyikük sem lehet Isten ideájának az eredete; csakis maga Isten lehet az.

*

Az ontológiai érv és a valóság

Világnézetek harca - érvek Isten létezése mellett és a valóság

Az Isten a semmivel össze nem hasonlítható tökéletes, mindenható, mindentudó, az örökké létező, a világ, az ember teremtője!
Az Istennél semmi nagyobb nem gondolható, tehát Isten mind az észben, mind a valóságban létezik!

A teremtéselmélet hívei semmit sem tudnak következetes objektív tudományos módszerrel bizonyítani a teremtésről és az istenről!
A végtelen világegyetemben mindörökké létező és állandóan mozgásban lévő anyag a tudomány által objektíven bizonyított tény!
Minden, aminek a léte a következetesen objektív tudományos módszerrel igazolható, az maga az anyag, bármilyen is a formája!

Amely állítás a következetesen objektív tudományos módszerrel a valóságban nem igazolható az nem fogadható el létezőnek!

Az Isten létének – „Az ontológiai érv" bizonyítéka összefoglalva: „Isten" azt jelenti, hogy „aminél semmi nagyobb nem gondolható"; vajon *elgondolható* valami, ami Istennél nagyobb; de ez lehetetlen, hiszen Istennél „semmi nagyobb nem gondolható"; tehát Isten mind az észben, mind a valóságban létezik.

Az, aminél semmi nagyobb nem gondolható szükségképpeni létező; erre csak olyan létformaként gondolhatunk, ami nem tud nemlétezni, aminek léteznie kell; de aminek olyannak kell lennie, az olyan is tehát az, vagyis Isten létezik.

Ha valamire létezőként kell gondolnunk, akkor nem gondolhatunk rá nem létezőként.

Maximális kiválóság: a mindenhatóság, a mindentudás és az erkölcsi tökéletesség birtoklása valamely világban; *Maximális nagyság*: a maximális kiválóság birtoklása minden lehetséges világban; a valóságosan létezik ebben a világban, és léteznie kell minden egyes lehetséges világban egy mindenható, mindentudó, erkölcsileg tökéletes lénynek.

A lényeg: Az Istennél semmi nagyobb nem gondolható, aki mindenható, mindentudó, tökéletes erkölcsű, tehát Isten mind az észben, mind a valóságban létezik. Aminél semmi nagyobb nem gondolható az szükségképpen létező, ami nem tud nemlétezni.

Néhány gondolat!

Bármilyen gondolat valódisága csak annyit ér, amennyit a következetesen objektív tudományos megfigyelés a valóságban igazol!
A dialektikus és történelmi materializmus az egyetlen következetesen objektív tudományos módszer a valóság megismerésére!
A következetesen objektív tudományos megfigyelés nem igazolja az isten létét, így az nem létezik!
A teremtéselmélet semmilyen objektív bizonyítékot sem szolgáltat az isten szellemről és a teremtésről!

Az az állítás, hogy a valóságban létezik egy szuper képességű isten szellem, aki mindentudó, mindenható, tökéletes, de a valóságban nincs következetesen objektív tudományos módszerrel észlelhető megfelelője, az valójában egyenlő a semmivel, vagyis az isten szellem valóságos létének a gondolata az hamis képzelgés csupán.

Ami csak a gondolatban létező elképzelés az nem a valóság. Az isten szellemnek a mindentudó, mindenható, tökéletes tulajdonságait az emberek találták ki, amit nehéz felülírni, azonban ehhez nem kell semmi isteni sugallat, ezt bárki kigondolhatja minden objektív megfigyelés nélkül is, de ez azonban nem az objektív valóság.

Isten a világegyetem teremtője, a benne érvényesülő törvények forrása. - wikiszotar.hu
Isten fogalma a monoteista hívők szerint azon természetfeletti lényt jelenti, aki a világegyetemet teremtette, és/vagy annak működését, történéseit irányítja vagy ellenőrzi. - wikipedia.hu
Isten: az összes vallásban a *Legfőbb Lény*, metafizikailag minden lét végső alapja és oka - lexikon.katolikus.hu

A **szellem** az elsődleges létező. Isten az abszolút létező is szellem; teremtői munkáját is Szellemként végezte el. Ez nagyon fontos előfeltevés annak megértése érdekében, hogy a materiális valóság csakis a szellemi (spirituális) után következik, mivel a szellemi megelőzi azt, sőt, minden ami van a materiális szférában, a szellemiből állt elő, sőt, nem is szűnt meg abban létezni (a spirituális szféra mintegy körbeöleli a természetes világot) - így nyilván következik, hogy magasabb rendű is egyben. ... A Szentírás beszél további szellemi lényekről, olyanokról, akik nem rendelkeznek fizika testtel, csupán szellemi testtel. Az elsőszámú szellemi létező - a Tiszta Szellem - Isten. Isten Szelleme a Szent Szellem, Aki egylényegű, mégis külön entitás. - hitgyulekezete.hu

Az **ontológiai istenérv:** teológiai és filozófiai fogalom, egy kísérlet Isten létezésének bizonyítására.
... Descartes, Malcom és Plantinga ontológiai istenérve: René Descartes érve az Elmélkedések az első filozófiáról ötödik könyvében olvasható. Descartes azt állította, hogy az "Isten" szón a "legtökéletesebb lényt" értjük. "Isten" szó e definíciója, Descartes szerint, lehetővé teszi azt a következtetést, hogy Isten valóban létezik, mivel a lét "a tökéletesség egyik válfaja". Isten tagadása, állította Descartes, önellentmondás:
… Isten lényegétől éppoly kevéssé választható el a létezés, mint amilyen kevéssé lehet a háromszög lényegétől elválasztani azt, hogy a háromszög szögeinek összege egyenlő két derékszögével, vagy amilyen kevéssé választható el egymástól a hegy és a völgy ideája. Sőt valójában éppen akkora ellentmondás elgondolni Istent, azaz a legtökéletesebb létezőt, hogy hiányzik belőle a létezés, úgy tehát, hogy létezik

belőle valamilyen tökéletesség, mint úgy gondolni el egy hegyet, hogy hiányzik mellőle a völgy… Nem áll ugyanis szabadságomban Istent létezés nélkül elgondolni, mint ahogyan szabadságomban áll egy lovat szárnyakkal vagy szárnyak nélkül elképzelni. - wikipedia.hu

Az isteni szellemvilág a képzelet szülötte!

Nincsen következetesen objektív tudományos megfigyelés az isten szellemről, a természetfeletti szellemvilágról. Az isten a teremtéselmélet szerint szellem, aki a természetfeletti szellemvilágban, az anyagi világon, a világegyetemen kívül lakik és mindenekfelett ő a főnök, a *legfőbb lény*, nem anyagból van, szellem csupán, de a természet törvényeit fel tudja függeszteni és az anyagra tud hatni és ráadásul a semmiből (* a szellemanyagból *) világméretekben anyagot és a hozzátartozó természeti törvényeket képes teremteni. Hát ez valami szuper.

A semmiből a végtelen világegyetemet létrehozni, az nem semmi. Létrehozni a szellemanyagból, ami valójában az ember számára a semmi anyag a végtelen tömegű és végtelen energiájú világegyetemet, hát ez fenomenális képesség. És ennek a szellemnek nincs semmi nyoma, ez hihetetlen, legalább is a következetesen objektív tudomány által nem észlelhető, így az isten szellem csak a képzelet szülötte.

Nem lehet összekeverni a valamit a semmivel, a valami az az anyag, a semmi az anyagnélküli kitalált szellemvilág. A valami a létező, a semmi a nem létező. Vagyis az anyagnélküli szellemvilág az a semmi, a nem létező. Mert a világegyetemben csak a mindörökké létező anyagról van következetesen objektív tudományos megfigyelés.

Az isten szellem létének bizonyítékai csak kitalált fecsegések!

Valójában azonban az isten létéről csak a spekuláció létezik, a teremtéselmélet bajnokai istenről semmi objektíven bizonyítható konkrét tulajdonságot nem tudnak felmutatni. Nem lehet bármilyen hittétel mögött az objektív valóságot felfedezni, minden tétele csak kitalált fecsegés. Az a tulajdonsága az istennek, hogy szellem, az hogy valójában hol található, az hogy mindenható, mindentudó, tökéletes azt nem képes senki konkrétan objektíven bebizonyítani. Csak spekuláció, fecsegés minden istenbizonyíték, mert senki semmilyen objektíven bizonyíthatót nem tud az isteni szellemvilágról.

A gondolatban létező az maga a valóság?

Nevetséges butaság azt hinni, aminél nagyobbat nem lehet gondolni, annak szükségképpen léteznie kell. Mert akkor minden kitalált dolognak is szükségszerűen léteznie kellene. De ez nyilvánvalóan hamis állítás, a gyakorlat ezt nem igazolja.

Mi lenne, ha …

Például kitalálom, hogy legyen ötösöm a lottón, de jó is lenne, ha csak gondolnám és ez már igaz is lenne, de ha más is ugyanezt gondolja, akkor nekem semmi sem jut. Hmmm … ez a gondolatból keletkező valami nagy marhaság! Szerencsére ez nem így van! Rosszat is lehetne gondolni, de ha ez minden körülmények között megvalósulna, ha elég lenne csak kigondolni valamit, hinni ebben, akkor nagy bajban volna az emberiség.

A szabadakarat is isten szellemtől függ!

De lehet, hogy elég csak sokat imádkozni az isten szellemhez és, ha ez a szellem meghallgat, akkor teljesíti a kívánságomat. Vajon mennyit kell imádkozni ezért? Nyilván a gazdagok eleget imádkoztak és megadta az isten szellem nekik az élősködés lehetőségét. Mert meggazdagodni csak a másokon való élősködéssel lehetséges. Ez nem szép dolog az isten szellemtől! Vagyis olyanokon lehet élősködni, akik nem imádkoztak eleget, mert az élősködőket kellett kiszolgálniuk, így nem volt elég idejük, energiájuk az imádkozásra. Vajon mi alapján dönti el az isten szellem, hogy ki legyen az élősködő? Vagy ehhez elegendő a szabadakarat, hogy élősködő akarok lenni? Bár az ember lelkét is az isten szellem szervezi, így a szabadakarat is isten szellem kezében van, már, ha van az isten szellemnek kezet.

Az objektív valóság!

Az létezik, ami a valóságban a következetesen objektív tudományos módszerrel vizsgálható, megfigyelhető, következtethető és a valóságban bebizonyosodik a léte. Vagyis ilyen például az univerzumban megtalálható anyag, ami a tudomány által bizonyíthatóan létezik, bármilyennek is látjuk, érzékeljük, de létezik, ez az objektív valóság, így ez az objektív igazság is.

A következetesen objektív tudományossággal még nem bizonyított és a valóságban nem ellenőrzött állítás legfeljebb hipotézis lehet, de lehet egyszerűen csak butaság, képzelgés, vízió, hazugság, szélhámosság vagy beteges gondolat.

Az emberi tudat fejlődése

Az ember számára fontos a valóság tükröződése a tudatában, ami segíti, védi a létét, ha a valósának megfelelően értelmezi a jelenségeket. Az ember érzékelő szervei nagyon korlátozottak és szubjektívek. Az objektív valóság érzékeléséhez, megfigyeléséhez az ember eszközöket készít a megismert természeti törvények felhasználásával, a tapasztalatban beigazolódott ismeretekkel, és ezek segítségével vizsgálja a jelenségeket, majd a következetesen az objektív tudományos módszerrel értékeli, és a valóságban ellenőrzi.

Az ember a létét leghatékonyabban az objektív világ megismerésével, az így nyert tudással, és ennek felhasználásával védheti meg. A világ szubjektíven tükröződik az ember tudatában, amit a gondolkodása tesz a helyére, de csak akkor, ha ez tudatosan, következetesen, tudományos ismeretekkel, módszerrel működik, azonban ehhez elengedhetetlen, hogy a gyakorlati megfigyeléssel a valóságnak is megfeleljen.

Az átlagember az életében nem tudományoskodik, de szükségszerűen mivel a valóságban él, a gondolatainak és a valóságnak alapvetően meg kell egyeznie, mert előbb-utóbb ellenmondásba, hátrányos helyzetbe kerül.

A hamis világnézet akkor válik hátránnyá, ha a körülmények, a fejlődés a gyakorlatban konkrétan érinti valamely tételét. Amíg nem volt lehetőség a föld körülhajózására, addig lehetett olyan vélemény is, hogy a föld lapos. A holdra nem lehet eljutni a földközpontú, a föld a világmindenség közepe világképpel, így a tudomány, a világnézet fejlődése ezt felülírta.

A hamis világnézet hívei nem akarnak fejlődni, nem akarnak következetesen tudományosan, az objektív tényekre alapozottan gondolkodni. Sőt a tudományt igyekeznek a fejlődés visszafordítására, a hamis világnézet bizonyítására felhasználni, de mivel nem következetesek, így tévúton járnak, mert mindig alapvetően a tudománytalan hamis képzelt világnézetük vezeti a gondolataikat. Így mindenképpen eljutnak a világnézetük korlátaihoz, amit nem biztos, hogy észrevesznek.

A kettős tudatú világkép

Az emberiség azonban a tudását a történelme folyamán fokozatosan tanulva szerezte meg, így tudatlanságában sokáig jobb híján a valóság és a kitalált világ képének kettős tudatával próbált magyarázatot adni a jelenségekre. Az objektív valóságnak a megismerése azonban kizárólag csak a következetesen objektív tudományos módszer szerint történhet. A képzelgés, a kitalálás, a hipotézis, ha a párja a következetesen objektív tudományos megfigyeléssel a valóságban nem található meg, vagy a kísérlettel, a tudományos következtetéssel nem igazolható az nem sokat ér. Az valójában egyenlő a semmivel.

A hamis gondolat

A jelenségek magyarázata csak a képzelet által tévútra vezeti az embert, ha nem a következetesen objektív tudományos módszerrel megfigyelt valóságból indul ki, vagy nem a tudományos következtetés a kiindulási alapja. A gondolkodással a tudatban létező képzelet vagy a hipotézis nem feltétlenül felel meg a valóságnak. A feltétel az, hogy legyen a következetesen objektív tudományos módon megvizsgált megfelelője a valóságban.

A gondolatban, a tudatban létező képet, hogy valóságosnak elfogadjuk a létét, a következetesen objektív tudományos módszerrel igazolni, a valóságban ellenőrizni kell. De ha ez nem vezet eredményre, akkor az a gondolat, az a hipotézis hamis, hibás, el kell vetni vagy módosítani kell és újból tudományos módszerrel megvizsgálni addig, amíg eldönthető az objektív valósága vagy valótlansága. Vagyis objektíven létezik a valóságban vagy nem.

A tudományos módszer létrejötte is hosszú fejlődés eredménye sok buktatóval, sok áldozattal és ez még manapság is így van. De csak a következetesen objektív tudományos módszer vezet az eredményre a valóság objektív megértésében. Az isten létét is objektíven a tudományos módszerrel, a valóságban igazolhatóan bizonyítani kell, mert különben ez csak képzelgés, bármennyien is gondolják igaznak azt.

Azt a gondolatot, hogy a nap kering a föld körül, bár ezt sokan képzelték valósnak, a tudomány nem igazolta, tehát ez nem volt objektív igazság. Az isten létét bármennyien vélik valósnak, de az valójában hamis állítás, mert a következetesen objektív tudományos megfigyelés ezt nem igazolja a valóságban.

A fejtetőre állított világkép.

A következetesen objektív tudományos módszert nélkülöző világnézet, a képzelet, az idealizmus, a bizonyítékot nem igénylő hit gyakran a kitalálthoz, az óhajtotthoz magyarázza, vagy inkább belemagyarázza a létező forma keletkezésének okát. A teremtéselmélet korlátozza vagy eltörli a fejlődés lehetőségét a kialakult formák keletkezésének megértéséhez. Pedig a következetesen objektív tudomány a fejlődést, az evolúciót bizonyítja. Így a teremtéselmélet kénytelen tudományoskodó bizonyítgatásaival a fejetetejére állítani a tudományt és azt a kitalált világnézetéhez igazítani. A kialakultból nem lehet korrekten a dolog létrejöttére következtetni, ha a fejlődését a történetét az ellentmondásait nem vizsgáljuk meg, ha nem a következetesen objektív tudományos dialektikus módszerrel kutatjuk.

A tudatban a gondolkodással, a spekulációval kialakult kép nem az objektív valóságot tükrözi, ha ez a valósában a következetesen objektív tudomány által nem igazolható. A létező dolognak a létezését kiváltó okára következtetni, csak a fejlődéstörténetét vizsgálva a következetesen objektív tudományos módszert használatával lehetséges. Az anyag tulajdonságainak, a természet törvényeinek, a dialektikus és történelmi materialista világnézetnek a figyelmen kívül hagyásával, a kialakult forma létrejöttének az okát objektíven nem lehet megérteni. A teremtéselmélet mivel elveti a következetesen objektív tudományos módszert, ezért csak a spekulációra támaszkodhat a létező formák létrejöttének okáról. Mert az objektív igazság az, hogy az anyag képes a véletlen kölcsönhatásokban és az állandó mozgásában fejlődni a létrejött formákba minden tudatosság nélkül is, mert tudatosságra (az UFO-kat nem számítva) csak a gondolkodó anyag, az ember képes. A gondolkodó anyagon kívüli tudatosságra azonban nincs következetesen objektív tudományos megfigyelés. Tehát ami létrejött az csak az anyagban rejlő lehetőségnek köszönheti létét. Minden létrejött forma vizsgálatánál ebből kell kiindulni.

A világnézet hatása a tudatra

A tudatban megjelenő kép az érzékszervekből és a tanult, a tapasztalt, a világnézet alapján a gondolkodással módosítottan jön létre, így az objektív valósághoz képest ez nagyon szubjektív lehet. A tudatban létrejövő kép akár szélsőségesen is torzulhat, ha a hamis világkép alapján értelmezi az objektív valóságról kapott érzékelést. Mert a tudathoz érkezőt a gondolkodás alapvetően a világnézetéhez alakítja, és az így módosultat fogadja el valósként, még akkor is, ha már semmi köze sincs ennek az objektív valósághoz. Bár az egészséges tudat alapvetően törekszik a valósághű képhez, de a világnézet torzító hatása miatt kettős tudat is kialakulhat. A gondolkodásban uralkodó kettősség azonban az objektív valóságtól elrugaszkodott hamis világnézet és az objektív világ kettős tudatának egyvelegeként hamisíthatja meg az objektív valóság tudatban megjelenő képét. A teremtéselméletben hívőkre ez a kettős tudat a jellemző, mert létezik az objektív valóság, amiben léteznek, amit a tudomány igazol és a hamis képzelt világnézetre alapuló, ami így a kettős tudatot és az ezen alapuló cselekvést eredményezi.

A tudományos dialektikus materialista világkép egyszerűen, röviden

A létező formák az egyszerűből, a kezdetlegesből a fejlődéssel jönnek létre, így a kezdeti forma csak az anyag elemi része lehet, ami rendelkezik a fejlődés képességével, lehetőségével. A fejlődés motorja az ellentmondás, ami egy kényszer a változásra, és az új forma kialakulására vezet. Így minden tudatosság nélkül a véletlen kölcsönhatásokon keresztül alakul ki az atom, a molekula, a vegyület, a csillag, a galaxis, az univerzum és végül a szerves anyagból az élővilág, ami az evolúcióval az ember kialakulására vezetett. Mert amilyen formának megvannak a feltételei az létre fog jönni, minden tudatosság és cél nélkül is. Mivel az univerzum és benne a változatos formák létrejöttek, így meg is voltak a létükhöz szükséges feltételek. Ebben azonban sehol sem szerepel az isten, mint ehhez a fejlődéshez szükséges tényező, de mégis működik. A létező forma oka nem más, mint az anyagban rejlő lehetőség, a következetesen objektív tudomány ezt bizonyítja.

Ellentétek Egységének és Harcának Törvénye: a valóság és az emberi megismerés egyetemes törvénye, amely a materialista dialektika lényegét, „magvát” alkotja. Minden objektum ellentéteket rejt magában. Ellentéteken a dialektikus materializmus olyan mozzanatokat, „oldalakat” stb. ért, amelyek (1) megbonthatatlan egységben vannak, (2) kölcsönösen kizárják egymást, mégpedig nemcsak különböző, hanem ugyanazon vonatkozásban is, vagyis (3) kölcsönösen áthatják egymást. Egységük viszonylagos, harcuk abszolút. Az ellentétek harca azt jelenti, hogy az ellentmondás a tárgy lényegén belül szüntelenül megoldódik, és ugyanolyan szüntelenül újra képződik, ez pedig a régi tárgynak új tárggyá való átalakulására vezet. ... **Ellentmondás**: a dialektika kategóriája, amely mindenfajta mozgás belső forrását a változás és a fejlődés alapelvét fejezi ki. ... Az ellentmondás két oldalának egymáshoz való viszonyát az ellentétek egységének és harcának törvénye fejezi ki.

A teremtéselmélet tudománytalan világnézete miatt figyelmen kívül hagyja az anyag fejlődőképességét, az evolúciót, amely tudományosan bizonyítja az élőlények kialakult formáját a kezdetlegesből a létrejöttbe. Tehát az élőlények kialakult formáinak az oka a tudomány szerint az evolúcióval történő fejlődés és nem a kész változatlan forma, mert erre nincs semmilyen következetesen objektív tudományos bizonyíték, de az evolúcióra van.

Ha a létező élő forma létrejöttéből kihagyják az evolúció tényét, a dialektikát, a materializmust, akkor a feje tetejére áll a világkép, ami a teremtéselméletre a jellemző.

Istennek nincs nyoma a valóságban!

A gondolkodás, a spekuláció arra nem elegendő, hogy létezzen a mindenható, a mindentudó és tökéletes erkölcsű isten, mert a valóságban nincs nyoma ilyen lénynek. Először az isten nyomára kellene lelni a valóságban és azután megállapítani, hogy milyen tulajdonságai vannak, de ez természetesen csak a következetesen objektív tudományos módszerrel lehetséges.

Ha csak feltételezzük, hisszük, gondoljuk, hogy van egy *Maximális kiválóság* a *Maximális nagyság*ban, aki a mindenható, mindentudó, tökéletes erkölcsű isten, mert nála nagyobbat nem tudunk gondolni és ebből az következik, hogy szükségszerűen léteznie kell, akkor a képzeletből próbáljuk alakítani a valóságot. De a valóság

az ember tudatától függetlenül objektíven létező, amit csak a következetesen objektív tudomány, és a megfigyelés igazol, ezt a valóságot nem lehet felcserélni a gondolattal, mert az hamis, a valóságban igazolhatatlan világkép.

Ötletparádé!

Ha az isten létezik, akkor kell lennie egy istent teremtőnek is.

Például ha azt gondolom, hogy van egy még szuperebb isten, aki megteremti a közönséges istent, a mi istenünket, aki csak arra képes, hogy megteremti a semmiből (a szellemanyagból) a mi univerzumunkat (a világot, a világegyetemet, az embert), akkor ez egy nagyobb isten, mert valakinek a mi teremtő istenünket is létre kellett hoznia valamikor. Miért ne lehetne ez a gondolat is valóságos? Csak ki kell gondolni és akkor már igaz is?

De vajon mi az, hogy mindenható, mindentudó és tökéletes erkölcsű? Vajon az univerzum egy ilyen tulajdonságú teremtő műve? Az univerzum minőségére azonban nem az ilyen alkotó munkája a jellemző, mert az univerzum vakon, a véletlen kölcsönhatásokban engedelmeskedik a természeti törvényeknek, és nem az észnek, nem az erkölcsnek. De a vak természet alkotásánál ésszerűbben már az ember is tud, nemcsak kigondolni, hanem elkészíteni is, aki csak a gondolkodó anyag, igaz csak az isten képmása.

(idézet: Húsz érv Isten létezése mellett)

13. Az ontológiai érv

Az ontológiai érv Canterburyi Szent Anzelmtől (1033-1109) származik, aki egy egyedülálló és egyszerű bizonyítást akart létrehozni, ami megmutatja, hogy Isten létezik, és hogy mi az Isten. Egyedülállónak valóban egyedülálló lett, de messze nem egyszerű. Talán ez az érv a legvitatottabb bizonyítás Isten létezéséről. A legtöbb ember, aki először hallja ezt az érvet, abba a kísértésbe esik, hogy egyből mint egy érdekes rejtvényt vesse el. Azonban minden korban, beleértve a miénket is, mégis vannak olyan kiváló gondolkodók, akik kiállnak mellette. Ennek a valódi oka az, hogy ez a legbehatóbb filozófiai érv Isten létezéséről; viszont az a hely, ahol ezt megbecsülik, nem a népszerű vallásosság, hanem sokkal inkább filozófiai tankönyvek és szakújságok lapjai. Mi sem azért vettük be a listánkba egy minimális tárgyalással, mert annyira meggyőzőnek és megcáfolhatatlannak gondoljuk, hanem csak a teljesség kedvéért.

Anzelm változata

- Az a dolog, ami *mind* az észben, *mind* a valóságban egyaránt létezik, nagyobb, mint az, amelyik csak az észben. „Isten” azt jelenti, hogy „aminél semmi nagyobb nem gondolható”.
- Tegyük fel, hogy Isten csak az észben létezik, de a valóságban nem.
- Akkor *elgondolható* valami, ami Istennél nagyobb (mégpedig az a létező, akit Isten kvalitásaival rendelkezőként gondoltunk el, *plusz* még a valóságban is létezik).
- De ez lehetetlen, hiszen Istennél „semmi nagyobb nem gondolható”.
- Tehát Isten mind az észben, mind a valóságban létezik.

1. kérdés: De mi van akkor, ha én tagadom, hogy Isten létezik az észben?

Válasz: Ebben az esetben az érv nem tudja levonni azt a következtetést, hogy Isten mind az észben, mind a valóságban létezik. De megjegyzem: ennek a tagadásnak arra a nézetre kell vezetnie, hogy nem létezik Isten fogalma. És csak nagyon kevesen akarnak ilyen messzire menni.

2. kérdés: Vajon tényleg nagyobb az a valami, ami mind az észben, mind a valóságban létezik, mint az, ami csak az észben?

Válasz: Ennek az érvnek az első premisszáját gyakran félreértik. Az emberek néha ezt kérdezik: „Nem jobb egy képzeletbeli betegség egy valóságosnál?” Nos, bizonyára jobb - és így nagyobb dolog - *számunkra* az, ha egy betegség nem valóságos. De ez csak az érv Anzelm-i oldalát erősíti. Egy valóságos baktérium (*objektíve*) nagyobb, mint egy képzeletbeli, azért, mert valami olyannal rendelkezik, amivel a képzeletbeli nem: a valós léttel. Önállósága van, és ezért képes ártani, ami nem lehetséges azoknak a létezőknek az esetében, amelyek teljesen a mi gondolatainktól függnek. A függetlenségnek ez a magasabb szintje teszi nagyobbá őket mint létezők. És így talán a gondolatmenet nem látszik bizonytalannak vagy erőltetettnek.

3. kérdés: De egy valóságos létező nem-e csak egy másik „gondolat” vagy „fogalom”? A „valóságos létező” nem-e csak eggyel több fogalom vagy jellemvonás (mint a „mindentudó” vagy „mindenható”), amivel csak Isten létét akarjuk igazolni?

Válasz: A valóságos létező egy valódi megkülönböztetés. A kérdés azonban ez: Ez vajon *fogalmi* különbség-e? Az érv bírálói azt mondják, hogy nem. Ők azt mondják, hogy, ha csak a valóságos lét az összes különbség,

akkor az nem teheti minőségileg többé azt a többinél. Ez inkább a feltétele annak a létnek, hogy birtokolhasson bármilyen minőséget egyáltalán. Amikor az érv azt mondja, hogy Isten a legnagyobb dolog, ami csak „elgondolható", akkor ez azt jelenti, hogy számos olyan *tökéletességet* és *értéket* birtokol Isten, amilyen mértékben ez a teremtménynek nem lehetséges, olyan értékeket, amelyek legteljesebben csodálatraméltóak. De ha azt mondjuk, hogy egy ilyen lény létezik, azzal csak az jut kifejezésre, hogy valóban van valami, ami a legteljesebben csodálatraméltó. És ez nem egy csodálatraméltóbb érték a többi között.

Nagyobb a valóságban létezni, mint csak az észben? Természetesen összehasonlíthatatlanul nagyobb. De a különbség nem fogalmi különbség. És mégis az érv úgy tűnik, hogy úgy kezeli, mintha az lenne - mintha a hívő és a nemhívő nem osztozhatna ugyanabban az *istenfogalomban*. Pedig világosan osztoznak. Ők nem ennek a fogalomnak a tartalmával nem értenek egyet, hanem azzal, hogy a leírt létforma valóságosan létezik-e. És úgy tűnik, hogy ez - úgy, ahogy az érv ezt felhasználja, hogy válaszoljon - túl megy a puszta fogalmi analízis keretein. Tehát a 3. kérdés, úgy gondoljuk, valóban érvényteleníti az ontológiai érv ezen változatát.

A modális változat

Charles Hartshorne és Norman Malcolm fejtette ki az ontológiai érvnek ezt a változatát. Mindkettőjük úgy találta, hogy ez bennefoglaltan megtalálható Anzelm *Proslogionjának* harmadik fejezetében is.

- Az a kifejezés, hogy „az, aminél semmi nagyobb nem gondolható" (NNG, röviden) egy következetes fogalmat fejez ki.
- Az NNG-re nem gondolhatunk úgy, mint a) szükségképpen nemlétező; vagy mint b) feltételesen létező, hanem csakis mint c) szükségképpeni létező.
- Tehát az NNG-re csak olyan létformaként gondolhatunk, ami nem tud nemlétezni, aminek léteznie kell.
- De aminek olyannak kell lennie, az olyan is.
- Tehát az NNG (vagyis Isten) létezik.

Kérdés: Csak azért, mert az NNG-re létezőként kell gondolnunk, még nem jelenti azt, hogy valóban létezik is.

Válasz: Ha valamire létezőként kell gondolnunk, akkor nem gondolhatunk rá nem létezőként. És ez esetben nem tudnád tagadni azt, hogy az NNG létezik; ugyanis akkor arra gondolnál, amiről azt mondod, hogy nem tudsz gondolni, vagyis, hogy az NNG nem létezik.

A lehetséges világok változata

A modális változat ezen variánsát nagy részletességgel Alvin Plantinga dolgozta ki. Itt egy kissé leegyszerűsítve közöljük:

Definíciók:

Maximális kiválóság: a mindenhatóság, a mindentudás és az erkölcsi tökéletesség birtoklása valamely világban.

Maximális nagyság: a maximális kiválóság birtoklása minden lehetséges világban.

- Van egy lehetséges világ (V), amiben van egy lény (X) maximális nagysággal.
- De X csak akkor lehet maximálisan nagy, ha X birtokolja a maximális kiválóságot minden egyes lehetséges világban.
- Tehát X csak akkor maximálisan nagy, ha birtokolja a mindenhatóságot, a mindentudást és az erkölcsi tökéletességet minden egyes lehetséges világban.
- V-ben az a tétel, hogy „Nincs mindenható, mindentudó, erkölcsileg tökéletes lény" lehetetlen lenne - vagyis szükségképpen hamis.
- De az, ami lehetetlen, nem változhat világról világra.
- Tehát az a tétel, hogy „Nincs mindenható, mindentudó, erkölcsileg tökéletes lény" szükségképpen hamis ebben az aktuális világban is.
- Tehát valóságosan létezik ebben a világban, és léteznie kell minden egyes lehetséges világban egy mindenható, mindentudó, erkölcsileg tökéletes lénynek.

(idézet: Filozófiai kislexikon (1980))

A **tudat**: az objektív világ *visszatükrözése* az emberi agyban; az agy legmagasabb rendű, csakis az emberre jellemző funkciója, melynek lényege, hogy célszerűen visszatükrözi a külvilágban levő tárgyak, folyamatok objektív tulajdonságait és kapcsolatait (tehát az objektív valóság szubjektív képe) s ennek következtében gondolatilag megkonstruálja a cselekvést, megoldja az ember s a társadalmi és természeti valóság kölcsönös kapcsolatának szabályozását és önkontrollját. A történeti fejlődés során a **tudat** fogalma széles, átfogó

értelemben a szellemmel, gondolkodással egyenlő fogalomként használatos. Így a **tudat,** mint az anyagi léttel szemben álló másik legszélesebb kategória, a filozófia alapkérdésének: az anyag és a **tudat** egymáshoz való viszonyának egyik oldalát képezi. Keletkezéséről, lényegéről és a világban betöltött szerepéről merőben ellentétes az *idealizmus* es *materializmus* álláspontja. Az **tudat** idealista értelmezésével szemben a materializmus a tudatot az anyagi lét fejlődése szükségszerű eredményének és visszatükrözésének tekinti. Az utóbbi évszázadban a dialektikus materializmusnak, valamint a marxista világnézetre és a modern agyfiziológia adataira támaszkodó *pszichológia* tudományának reális feladatává vált a **tudat** lényegének és sajátosságainak egzakt kutatása. E fejlődés lehetővé tette a **tudat** pontosabb, konkrétabb meghatározását. A **tudat** fiziológiai alapját és idegrendszeri lefolyásának jelleget tekintve végső soron bonyolult reflexfolyamat. A **tudat** az agynak mint egésznek, azon egységes anyagi rendszernek a funkciója, amely a földön a szervezett anyag legmagasabb rendű formája. A **tudat** nem azonos pusztán a *magasabb idegműködés*sel, az agy a **tudat**-nak nem forrása, hanem szerve. A **tudat** kialakulásának elsődleges oka az agyon kívül, az embernek a természeti és társadalmi létfeltételeivel, az objektív valósággal való kölcsönhatásában keresendő. A **tudat**-ot végső soron az objektív világ tárgyainak és jelenségeinek hatása determinálja. Ez a hatás az ember valóságos életfolyamatát jelentő társadalmi *tevékenység* közvetítésével és annak réven érvényesül. Az agyban a visszatükrözés tárgya átalakul és szubjektív eszmei formát ölt. Az *eszmei* egyszersmind valóságos is, minthogy létezik. A **tudat** valóságos létformája az embernek a nyelven alapuló és meghatározott célra irányuló gyakorlati vagy elméleti tevékenysége. A **tudat** viszonylagosan önálló. A **tudat** társadalmi és történeti jellegű, amennyiben kialakulásának és fejlődésének alapja, a munkafolyamat, valamint realizálódásának eszköze, folyamatosságának és fejlődésének biztosítója, a *nyelv* egyaránt társadalmi jelenség. A **tudat** lényeg csak akkor érthető meg, ha megértjük a **tudat** eredetét. A **tudat** kialakulása az állati pszichikumból részben biológiai, döntően pedig társadalmi tényezők eredménye. A **tudat** kialakulásának története csakis olyan folyamatként érthető meg, melynek alapját az emberi munka formáinak, az emberi viszonyok forrásainak létrejötte és fejlődése alkotta. A munka céltudatos folyamat, amelynek során az ember szerszámok segítségével hat a tárgyra, amelyet csak akkor alakíthat át a maga céljainak megfelelően, ha összhangba hozza cselekvését az illető dolog természetével. Így a munkafolyamat szervesen összefügg a megismerési folyamattal, a visszatükrözés fejlődésével. A **tudat** társadalmi-történeti jellegű azért is, mert a konkrét társadalmi körülmények között élő, a történeti fejlődés meghatározott szintjén levő ember tudata. A **tudat** társadalmi-történeti jellege az egyéni **tudat**-ra is érvényes, ugyanakkor az egyén, a személyiség **tudat**-a nem azonos a *társadalmi tudatformák*ban — elsősorban a nyelv segítségével — realizálódó társadalmi tudattal. A **tudat** tárgya az objektív valóság, a természet, a társadalom és maga a tudat; szerve az emberi agy; hordozója a történetileg konkrét személyiség, az ember; tartalma a történetileg kialakult s szakadatlanul bővülő ismeretek rendszere; ösztönzője az ember társadalmilag meghatározott szükségletei és a társadalom érdekei, szerepe az, hogy biztosítsa az ember helyes tájékozódását a környező világban, valamint, hogy elősegítse a világnak a társadalmi *gyakorlat* alapján történő megismerését és átalakítását. A **tudat** tehát aktív tényező, nemcsak a társadalmi gyakorlat fejlődésének eredménye, hanem egyszersmind szükséges előfeltétele is e gyakorlat megvalósításának és további előrehaladásának (*elmélet és gyakorlat*). Az emberi **tudat** tehát a valósággal kétoldalú kapcsolatban áll egyrészt a **tudat** tartalma a valóság megismerésének eredménye; másrészt a **tudat** konstruktívan, alkotóan hat vissza a valóságra, jellemző sajátossága az ember szükségletei, érdekei, valamint a világ helyes tükrözése alapján történő ésszerű célkitűzés, s a céltudatos akarati tevékenység szabályozása, a jövő előzetes szubjektív megalkotása. A **tudat** egzisztenciális fontossága s létrejöttének és fejlődésének történelme, szükségszerűsége a **tudat** azon konstruktív (alkotó) és szabályozó tevékenységében rejlik, mely a világot egyrészt átalakítja, másrészt pedig alárendeli az ember, a társadalom érdekeinek. **Tudat**-on szűkebb értelemben a logikai absztrakt gondolkodást értjük, amely lehetővé teszi a tárgyak, a folyamatok lényegi megismerését. Tágabb értelemben azonban a **tudat** magában foglalja a pszichikus tevékenység más szféráit is: az érzékelés, emlékezés, az érzelmi-akarati élet folyamatait is, valamint ezek állandó kölcsönhatását. Ugyanakkor a **tudat** nem teljesen azonos a *pszichikum*mal, amennyiben az a nem tudatos, a tudattalan tényezőket is magában foglalja. A **tudat,** a pszichikum legmagasabb formája és a *tudattalan* szférája között nincs merev, abszolút határvonal.

Az **okság** (latin kauzalitás (néha oksági összefüggés, ok – okozati összefüggés vagy okozati összefüggés néven is említik – jelentése valamely végső okra vonatkozó, okozati viszonyban lévő dolog vagy jelenség; filozófiai kategória, olyan egymással összefüggésben lévő események jelölésére, amelyben az egyik esemény (az ok) kiváltja a másikat (az okozatot). - wikipedia.hu

Okság: filozófiai kategória olyan jelenségek szükségszerű összefüggésének megjelölésére, melyek közül az egyik (az ok) kiváltja a másikat (az okozatot). ... A materializmus szerint az okság objektív és egyetemes jellegű, az oksági összefüggések pedig tudatunkon kívül és tőle függetlenül léteződolgok közötti összefüggések. - Marxista fogalomlexikon

*

Az erkölcsiség érve és a valóság

Világnézetek harca - érvek Isten létezése mellett és a valóság

Az Isten a semmivel össze nem hasonlítható tökéletes, mindenható, mindentudó, az örökké létező, a világ, az ember teremtője!
Mi teremtmények vagyunk, rendeltetéssel és végcéllal, így az erkölcsi kötelezettség Isten hangja a lélekben!

A teremtéselmélet hívei semmit sem tudnak következetes objektív tudományos módszerrel bizonyítani a teremtésről és az istenről!
A végtelen világegyetemben mindörökké létező és állandóan mozgásban lévő anyag a tudomány által objektíven bizonyított tény!
Minden, aminek a léte a következetesen objektív tudományos módszerrel igazolható, az maga az anyag, bármilyen is a formája!

Amely állítás a következetesen objektív tudományos módszerrel a valóságban nem igazolható az nem fogadható el létezőnek!

Az Isten létének – „Az erkölcsiség érve" bizonyítéka összefoglalva: a valós erkölcsi kötelezettség egy létező dolog; az ateista összeegyeztethetetlen az erkölcsi kötelezettség létével; a valóságnak a „vallásos" nézete a helyes; hogy a kötelességeink a dolgok valódi állásából erednek, és nem egyszerűen a vágyainkból vagy a szubjektív hajlamainkból; az erkölcsi értékek vagy kötelezettségek objektív tények; miben gyökerezik az erkölcsi jó?; a valóság ateista nézete nem egyeztethető össze a valódi erkölcsi kötelezettség létével; ha valaki a valódi erkölcsi kötelezettséget úgy tekinti, hogy az az ő Teremtőjében van megalapozva, akkor az erkölcsi kötelezettséget abban a tényben látja megalapozva, hogy mi teremtmények vagyunk, rendeltetéssel és végcéllal; az általános vallásos nézet összeegyeztethetetlen a materializmussal, és minden olyan nézettel, amelyek száműzik az értékeket a dolgok végső objektív természetéből; az erkölcsi kötelezettség Isten hangja a lélekben; ahhoz pedig, hogy a szeretet Istenéig jussunk el, a kinyilatkoztatásra van szükségünk.

A lényeg: Ha valaki a valódi erkölcsi kötelezettséget úgy tekinti, hogy az az ő Teremtőjében van megalapozva, akkor az erkölcsi kötelezettséget abban a tényben látja megalapozva, hogy mi teremtmények vagyunk, rendeltetéssel és végcéllal, így ez erkölcsi kötelezettség, Isten hangja a lélekben, ahhoz pedig, hogy a szeretet Istenéig jussunk el, a kinyilatkoztatásra van szükségünk.

Néhány gondolat!

A gondolkodó anyag, az ember a következetesen objektív tudomány szerint az evolúcióval fejlődött ki!
Csak a gondolkodó anyag, az ember rendelkezik fejlett tudattal, gondolkodó képességgel, erkölccsel, lelkiismerettel!
Az emberiség erkölcse a társadalom, a termelési mód, a tudomány fejlődésével az érdekviszonyok szerint változik!
Az emberiség erkölcse csak a természet és a társadalom törvényeinek megismerésével és felhasználásával változhat embermégesebbé!
A valódi humánus erkölcsi kötelezettség az emberiség érdekében az emberré válást szolgálja!

A materialista és az ateista világnézet

A modern materializmus a - dialektikus és történelmi materializmus - a világot a következetesen objektív tudományos módszerrel vizsgálja, értelmezi. A vallásnak, a teremtéselméletnek nem eleme az objektív valóság megismerése, ezért nem szereti, sőt hátráltatja a következetesen tudományos módszert. Főleg akkor, ha az a létező világot a következetesen objektív tudományos módszerrel vizsgálja, és az nem igazolja a kitalált isten létét és a teremtéselméletet. A vallás világnézete így a spekulációra, a képzeletre, a hiszékenyégre, a bizonyíték nélküli hitre támaszkodik a következetesen objektív tudományos megismerési módszer helyett. A materializmus a tudomány által bizonyíthatóan létező anyagi világ egyedüli valóságában hisz, még akkor is, ha sok még az ismeretlen felfedezni való.

Az ateista a természetfeletti lények és az isten létét tagadja, a teizmust elutasítja, mivel az istenre semmilyen objektív tudományos bizonyíték nincs.

Az anyag, a gondolkodó anyag is minden cél nélkül létezik!

Az anyagnak, az ember létének semmilyen következetesen objektív tudományos módszerrel kimutatható célja nincsen, egyszerűen csak van, bár hinni bármit lehet, de nem biztos, hogy az igaz. Az hogy az „erkölcsi kötelezettség, Isten hangja a lélekben", csak bizonyíték nélküli állítás, de semmi köze az objektív valósághoz. Ehhez előbb az istent kellene felfedezni, majd megállapítani a tulajdonságait, persze csak a következetesen objektív tudományos módszerrel. De ez eddig nem hozott egy szemernyi eredményt sem az isten felfedezésében.

Ateizmus: a természetfelettibe (szellemekbe, istenekbe, túlvilági életbe stb.) hitet tagadó nézetek rendszere. Az ateizmus tárgya: a vallás keletkezésének és létezésének, forrásainak okainak tisztázása, a vallási tanítások bírálata és a tudományos világkép szempontjából, a vallás társadalmi szerepe s a vallási előítéletek leküzdése útjainak megvilágítása. Az ateizmus keletkezése és fejlődése a tudományos ismeretek fejlődésével függ össze. - Marxista fogalomlexikon

Materializmus: az egyedüli tudományos filozófiai irányzat, amely merőben ellentétes az idealizmussal. A materializmus fogalmat több értelemben használják, jelölik vele egyrészt az emberek ösztönös meggyőződését a külvilág objektív létezéséről, másrészt a materialista filozófiai világnézetet, amely az ösztönös materializmus szemléletének tudományos elmélyítése és továbbfejlesztése. A filozófiai materializmus az anyag elsődlegességét és a szellemi, az eszmei másodlagosságot vallja, ami azt jelenti, hogy a világ örök és nem teremtett létező, mely térben és időben végtelen. A materializmus a tudatot az anyag termékének, a külvilág visszatükröződésének tekinti, s ezért a világ megismerhetőségét hirdeti. A filozófia történetében a materializmus általában a haladó társadalmi osztályok és rétegek világnézete volt, amennyiben azoknak állt érdekében a világ helyes visszatükrözése, az ember természet feletti uralmának fokozása. - Marxista fogalomlexikon

Az erkölcs fejlődése

Az erkölcs a társadalomban élő emberiség létérdekét szolgálja, a társadalmi együttélést a lelkiismeret alapján szabályozza. Az ember képes erkölcsösen élni és képes megérteni az ideális az emberré válás erkölcsét. Azonban az erkölcs az emberiség elért fejlettségéhez igazodik. Ezért az erkölcs nem állandó, hanem a civilizálódással a

kor igényeihez alakul, a termelési mód változásával együtt fejlődik. Például a rabszolgaság, az emberevés manapság már nem erkölcsös, pedig az emberiség civilizálódása kezdetén az volt. A fejlett demokrácia a kizsákmányoló társadalmakban megvalósíthatatlan, ez csak a tudományosan szerveződő társalomban valósulhat meg, az erkölcs ehhez alakul. A sort lehetne folytatni. Az erkölcs így fejlődik, követi a lehetőségeket, az érdekek változását.

Alapvetően a társadalomban az uralkodó erkölcs az uralkodó osztály érdekei szerint alakul, mert ezt kialakítani és megvalósítani alapvetően neki van rá lehetősége. Még a tízparancsolat törvényei is különbözőképpen érvényesülnek, attól függően is, hogy mi az uralkodó érdek.

A kizsákmányoló osztálytársadalmak erkölcsét alapvetően az uralkodó osztály élősködő, felsőbbrendű érdeke határozza meg, amit elfogadtat, rákényszerít a kizsákmányoltakra, amire minden hatalma, minden lehetősége megvan.

Ezért az uralkodó erkölcs az uralkodó osztály érdeke szerint alakul, még a tízparancsolat értelmezése és főleg a megvalósulása is. A kizsákmányolástól mentes fejlettebb társadalmakban azonban az erkölcs már az emberré válás magasabb fokának megfelelően alakul.

A kizsákmányoló társadalom működése lehetetlen volna, ha a lelkiismeret nem fogadná el az élősködést, a felsőbbrendűséget. Erre a teremtéselmélet, a felsőbbrendű isten szellemre alapuló világnézet kitűnően alkalmas.

A dialektikus és történelmi materializmus az emberi erkölcsöt a létező világban működő természeti, társadalmi törvények szerint, az ember valamint a társadalom érdekeinek alapján vizsgálja, ellenben a vallás a tudománytalan teremtéselméletre, a kitalált istenre, a következetesen objektív tudomány által ellenőrizhetetlen állítólagos kinyilatkoztatásokra alapozza.

Azonban a vallás erkölcse sem lehet az emberiség érdekeitől, az emberré válástól végletesen elrugaszkodott, mert a valóságban élünk, csak a valóság lehet az alapja, még akkor is, ha egy virtuális isten mögé rejtőzik a kiváltó oka.

Vajon mi köze lehet a tökéletes istennek a tíz parancsolathoz? Ez nagyon is emberi, egy tökéletlen, a létért küzdő emberiség ideális erkölcsi normára való törekvését mutatja, az emberré válás egyik lehetséges módját.

Miért nem teremtett az állítólag mindentudó, mindenható, tökéletes erkölcsű isten a tíz parancsolatnak megfelelő emberiséget? Talán erre képtelen?!

De, ha mégis ez volt a terve, a küszködő emberiség, akkor ez nagyon kellemetlennek tűnik, mert az emberiség szenved a tökéletlenségében. Lehet, hogy az isten ezt akarta, szenvedjen az emberiség és a szabad akaratával döntse el mi a jó és mi a rossz? Te jó isten! Ha rosszul dönt, mert csak egy gyarló ember, akkor irány a pokol!?

Bár ez lehetőség a fejlődésre is, mint ahogy az az anyagi világban megszokott. Ehhez viszont az istenre nincs is szükség, szenved az magától is, fejlődik az magától is, mintha nem is létezne a „jó isten”. Ráadásul semmi objektív nyoma sincs semmilyen istennek.

Segíts magadon és akkor az isten is megsegít!

A „jó isten” szenvedő emberiséget teremtett. Te jó isten! Te látod, hogy az emberek szenvednek, pusztulnak! Te valóban jó vagy? Isten! Inkább igaz, hogy: Te rossz, kegyetlen isten vagy! De hát mit is beszélek, hiszen az isten sehol sincs. Vagy mégis csak van? Ki tudja ezt a következetesen objektív tudományos módszerrel bebizonyítani? A tudománytalan képzelgés erre semmiképpen sem elegendő!

Az univerzumnak és az embernek nincs semmilyen tudományosan, vagyis objektíven bizonyítható magasabb rendű célja, nincs előre meghatározott végcélja, amivé fejlődnie kell. Az univerzum és az ember léte csak az anyag képessége a változásra a fejlődésre minden tudományosan kimutatható végcél nélkül. A kitalált nem létező isten az emberiséget nem segítheti, ezért magát kell segítenie az emberibb létre, a humánus emberi életre. De ez nem a kitalált, tehát a nem létező isten, hanem csak az emberiség célja lehet azért, hogy emberré váljon, emberségesen éljen. A segíts magadon és az isten is megsegítőből csak a magadon segíts valósul, valósulhat meg. Bár a történelem kezdetén ez a kitalált isten mégiscsak segítette az emberiséget a társadalom fejlődésében.

Az ideális erkölcs

Az anyag örökké létezik, nem teremthető. Azonban isten léte csak a spekuláció terméke, a következetesen objektív tudományos módon nem bizonyított, csak a hívő tudatában lévő kitalált vízió, aminek nincs nyoma a valóságban, így nem lehet az erkölcs egy valóságos isten hangja a lélekben.

De az ideális erkölcs megmutatja az emberré válás módját, amit a gondolkodó anyag, az emberiség a fejlődésével, csak az objektív valóság tudományos megismerésével és alkalmazásával érheti el. De az ideális

erkölcsöt is az ember képzelte, álmodta és alkotta meg, azonban ebben az isteni beavatkozásnak a következetesen objektív tudományos vizsgálattal nyoma sincs. * Bár elképzelhető, hogy a tízparancsolat egy isten/UFO segítségével keletkezett, hogy segítse az emberiséget, amely a fejlődésben már az emberiség előtt jár. *

Az ember gondolkodásra képes társadalmi lény, a saját létérdekeit összhangba kell hoznia a többi embertársával, a társadalom érdekeivel, ezért szükséges az együttélés szabályainak, a humánus emberré válás ideális értékeinek a megalkotása, amivé törekednie kell. A kizsákmányoló társadalmakban azonban az erkölcs nem az egész társadalom érdekét szolgálja, hanem alapvetően a kizsákmányolókét, a kizsákmányoltak erkölcse is ennek érdeknek van alárendelve, ezért az ideális erkölcs a többség kárára törvényszerűen és törvényesen is torzulást szenved.

Az ideális erkölcs azokat a magatartási, viselkedési normákat tartalmazza, ami a tapasztalat, a gondolkodás, az egyéni és a társadalmi érdek szerint szükséges a humánus társadalomban élő emberek összefogására, együttélésére, hogy létük emberiességben, biztonságban, harmóniában legyen. Az ideális erkölcs a humánus, civilizált emberré váláshoz szükséges magatartás.

erkölcs, morál a társadalmi tudat egyik formája, társadalmi képződmény, amely az emberi magatartás szabályozásának funkcióját tölti be a társadalmi élet valamennyi területére kiterjedő érvénnyel. … Az **erkölcs**-ben a társadalmi szükségszerűség, a társadalom, ill. az *osztályok* szükségletei, *érdekei* ösztönösen kialakult és általánosan elismert követelmények (magatartási szabályok) alakjában fejeződnek ki, amelyeket a tömeges példamutatás, a megszokás, a szokások, a közvélemény ereje támaszt alá. - Filozófiai kislexikon (1980)

A **jog**, mint jogszabály olyan magatartási szabály, norma, amelynek a keletkezése az államhoz kötődik, a társadalomban általánosan kötelezőek, és érvényesülésüket az állami szervek végső soron kényszerrel biztosítják. - wikipedia.hu

Jog: az uralkodó osztály törvényerőre emelt akarata, melynek tartalma az adott osztály anyagi életfeltételei, osztályérdekei határozzák meg. Formailag a jog magatartási normák és szabályok rendszere, melyeket az államhatalom szab meg és szentesít. A jogszabályok sajátos vonása, az állam kényszerrel biztosítja végrehajtásukat. A felépítmény része lévén, a jogot az adott társadalom uralkodó termelési viszonyai határozzák meg: a jog egyben kifejezi és megszilárdítja e viszonyokat és a rájuk épülő egyéb társadalmi viszonyokat. - Marxista fogalomlexikon

Az erkölcs és a jog

Az erkölcs és a jog érdeket képvisel, alapja a létérdek és a társadalom érdeke, mert az ember társadalmi lény, csak a társadalom biztosíthatja emberi létét. Az erkölcs sok tekintetben hasonlít a joghoz, az államhatalom törvényeihez, ami szintén egyéni és társadalmi érdekviszonyt szabály, de nem a lelkiismerettel, hanem, ha szükséges erőszakkal is. A társadalmi és az egyéni lét tartalmaz a közös érdek mellett ellenérdeket, amit az egész társadalom öszérdekében szabályozni kell a jog és az erkölcsi normák segítségével.

A társadalom fejlődik, lehetőségei a humánus élet megvalósítására állandóan bővül. A létért való küzdelem barbársága ezért csökken, így lehetővé válik az ideális erkölcs minél magasabb szintű megvalósulása.

Az ideális és a megvalósítható, megvalósuló erkölcs a történelemben változik, ami alapvetően az emberiségnek - a termelőerők, a tudomány, a művészet, a demokrácia, a társadalmi forma, stb. - fejlődésével függ össze. Az emberek létszükségleteinek bővülő kielégíthetősége humánusabban megvalósuló erkölcsöt tesz lehetővé.

(idézet: Húsz érv Isten létezése mellett)

14. Az erkölcsiség érve

A valós erkölcsi kötelezettség egy létező dolog. Mi valóban, igazán és objektív módon kötelezve vagyunk arra, hogy tegyük a jót, és kerüljük a rosszat.

- A valóságnak vagy az ateista vagy a „vallásos” nézete a helyes.
- De az ateista összeegyeztethetetlen az erkölcsi kötelezettség létével.
- Tehát a valóságnak a „vallásos” nézete a helyes.

Először is tisztázni kell, hogy mit is állít az első premissza. Nem csupán azt jelenti, hogy találhatóak olyan emberek körülöttünk, akikről elmondható, hogy megtesznek bizonyos kötelességeket. És nem is azt, hogy sok ember van és volt, akik úgy gondolták, hogy kötelesek voltak megtenni bizonyos dolgokat (mint pl. felruházni a mezteleneket) vagy elkerülni mások megtételét (pl. házasságtörést követni el). Az első premissza valami többet állít: mégpedig azt, hogy mi, emberi lények valóban kötelezettek vagyunk; hogy a kötelességeink a dolgok valódi állásából erednek, és nem egyszerűen a vágyainkból vagy a szubjektív hajlamainkból. Ez azt jelenti más szavakkal, hogy maguk az erkölcsi értékek vagy kötelezettségek - és nem pusztán a bennük való hit - objektív tények.

Most, hogy adva van az erkölcsi kötelezettség ténye, a kérdés már magától értetődően felmerül. A világnak az a képe, amit az ateisták festenek le, vajon összhangban van-e ezzel a ténnyel? A válasz az, hogy nem. Az

ateisták fáradhatatlanul hangoztatják, hogy mi pusztán az anyagmozgások véletlen termékei vagyunk; egy olyan mozgásé, mely szerint minden emberi törekvés céltalan és vak. Fogjuk őket a szavuknál és kérdezzük meg: Ezen kép szerint pontosan miben gyökerezik az erkölcsi jó? Az erkölcsi kötelezettség aligha gyökerezhet egy céltalan anyagi mozgásban.

Tegyük fel, hogy azt mondjuk, hogy semmi másban nem gyökerezik, mint az emberi akaratban és vágyban. Ebben az esetben nincs olyan erkölcsi alapunk, amellyel az emberi vágyakat megítélhetnénk. Hiszen minden emberi vágy ugyanabból a végső forrásból fog eredni: a céltalan és könyörtelen anyagból. És miből származik a kötelezettség? Eszerint a nézet szerint, ha én azt mondom, hogy kötelesség enni adni az éhezőknek, akkor ezzel csak a saját akaratomat és vágyamat ismertetem, és semmi mást. De ez végeredményben annak az elismerése, hogy sem én, sem bárki más nem köteles enni adni az éhezőknek; vagyis, hogy tulajdonképpen nincs is semmiféle valódi kötelezettség. Tehát a valóság ateista nézete nem egyeztethető össze a valódi erkölcsi kötelezettség létével.

De van-e olyan nézet, amivel összhangban van? Ha valaki a valódi erkölcsi kötelezettséget úgy tekinti, hogy az az ő Teremtőjében van megalapozva, akkor az erkölcsi kötelezettséget abban a tényben látja megalapozva, hogy mi teremtmények vagyunk, rendeltetéssel és végcéllal. Ezt a nézetet nevezhetjük - szándékosan általánosan megfogalmazva – „a vallásos nézetnek". De bármennyire általános is a nézet, az erkölcsi kötelezettségre való reflektálása úgy tűnik, hogy megerősített.

1. kérdés: Az érv nem mutatta ki, hogy az etikai szubjektivizmus hibás lenne. Mi van akkor, ha nincsenek is objektív értékek?

Válasz: Való igaz. Az érv feltételezi azt, hogy vannak objektív értékek. Ez az érv csak azt akarja megmutatni, hogy az objektív értékekben való hit egy világképpel összeférhetetlen, és teljesen összeegyeztethető egy másikkal. Ez a két világkép az ateista-materialista, valamint (nagyjából) a vallásos. Teljesen igaz, hogy, ha az etikai szubjektivizmus igaz, akkor az érv nem működik. Mindazonáltal szinte senki sincs, aki következetesen szubjektivista lenne. (Sokan *gondolják* azt, hogy azok, és ezt is mondják - mindaddig, amíg nem éri őket valami igazságtalanság vagy erőszak. Ekkor általában ők is a többiekkel együtt vallják, hogy bizonyos dolgokat nem szabadna megtenni.) Viszont azok számára, akik nem szubjektivisták - és soha nem is lesznek azok - ez az érv az egyik leghasznosabb érv lehet. Meg tudja mutatni számukra, hogy összeférhetetlen egyidejűleg hinni az objektív értékekben, valamint abban, amit ők a világegyetem eredetéről és sorsáról gondolnak. Ha ki akarják korrigálni ezt az összeférhetetlenséget, akkor a vallásos nézet felé kell mozdulniuk, eltávolodva az ateista nézettől.

2. kérdés: Ebben a bizonyítékban nincs is benne Isten, hanem csak valami homályos „vallásos" nézet. Nem lehetne összeegyeztetni ezt a vallásos nézetet egy csomó más mindennel, a hagyományos teista nézet helyett?

Válasz: De igen. Összeegyeztethető pl. a platóni idealizmussal, és sok másik hittel, amelyeket az igazhitű kereszténység viszont borzasztóan elégtelennek talált. De ez az általános vallásos nézet összeegyeztethetetlen a materializmussal, és minden olyan nézettel, amelyek száműzik az értékeket a dolgok végső objektív természetéből. Ez egy nagyon fontos pont. A legelfogadhatóbbnak az tűnik, hogy az erkölcsi kötelezettség Isten hangja a lélekben, mivel az erkölcsi érték csak a személyek, értelmek és akaratok szintjén létezik. És elég nehéz - ha nem lehetetlen - elgondolni az objektív erkölcsi alapokat, mint amelyek csak saját maguk körül lebegnek, elválasztódva a személyektől.

Viszont azt elfogadjuk, hogy még sok utat kell megtenni az objektív erkölcsi értékektől a világ Teremtőjéig, vagy a szeretet szentháromságos Istenéig. Mérhetetlen intellektuális távolság van közöttük. Viszont ezek a dolgok összeférnek egymással, míg a materializmus és az objektív értékekben való hit nem. Ahhoz, hogy eljussunk egy személyes Teremtőig, más érveket kell használni (vö. 1-6. érvek), ahhoz pedig, hogy a szeretet Istenéig jussunk el, a kinyilatkoztatásra van szükségünk. Önmagában ez az érv sok választási lehetőséget hagy nyitva, és csak néhányat zár ki. De biztosak lehetünk abban, hogy amiket kizár, azok teljesen ki vannak zárva.

(idézet: Marxista fogalomlexikon)

Ateizmus: a természetfelettibe (szellemekbe, istenekbe, túlvilági életbe stb.) hitet tagadó nézetek rendszere. Az ateizmus tárgya: a vallás keletkezésének és létezésének, forrásainak okainak tisztázása, a vallási tanítások bírálata és a tudományos világkép szempontjából, a vallás társadalmi szerepe s a vallási előítéletek leküzdése útjainak megvilágítása.

Az ateizmus keletkezése és fejlődése a tudományos ismeretek fejlődésével függ össze. Minden történelmi korszakban az ismeretek adott színvonalát és azon osztályok érdekeit tükrözte, amelyeknek fegyveréül szolgált. Az ateizmus filozófiai alapja a materializmus. Az ateizmus egyik, vagy másik formájának pozitív tartalmát és fogyatékosságait a konkrét társadalmi-gazdasági viszonyok, a tudomány és a materialista filozófia fejlettségi színvonala határozza meg.

Az ateizmus vallás ellen vívott harca szorosan összefügg az osztályharccal. Mint nézetek rendszere, az ateizmus a rabszolgatartó társadalomban keletkezett. Az ateizmus jelentős elemeit találjuk meg olyan gondolkodóknál, mint Thalész, Anaximenész, Hérakleitosz, Demokrítosz, Xenophatész. Az ő ateizmusukat az jellemezte, hogy minden jelenséget természeti okokkal magyaráztak ugyan, de naiv és spekulatív módon, összekapcsolták az egyház és a vallásos hit tagadását istenek elismerésével.

A középkorban az egyház és a vallás túlsúlya folytán az ateizmus nem mutatott jelentősebb fejlődést. A vallás uralmának aláásásában jelentős szerepe volt a polgári ateizmusnak: Spinoza, a francia materialisták, Feuerbach és mások. A polgári ateisták az egyház reakciós jellegének leleplezésével történelmi szerepet töltöttek be a feudalizmus elleni harcban, elősegítették a feudalizmus megdöntését. Ugyanakkor a polgári ateizmus következetlen és korlátozott volt, felvilágosító jelleget öltött és a nép felé fordult. Következetes, harcos ateisták voltak az orosz forradalmi demokraták. Legkövetkezetesebb formáját a marxizmus-leninizmusban ölti az ateizmus a proletáriátus érdekei, társadalmi helyzete és szerepe egybeesnek a társadalom fejlődésének objektív tendenciáival; s így a marxista ateizmus mentes az ateizmus nem marxista formáira jellemző osztálykorlátozottságtól. A marxista ateizmus harcos jellegű. A történelemben először veti alá sokoldalú bírálatnak a vallást, kijelölve végleges leküzdésének útjait és eszközeit.

(idézet: Filozófiai kislexikon (1980))

Az **erkölcs**, morál a társadalmi tudat egyik formája, társadalmi képződmény, amely az emberi magatartás szabályozásának funkcióját tölti be a társadalmi élet valamennyi területére kiterjedő érvénnyel. A tömegtevékenység szabályozásának egyéb formáitól (a *jog*tól, az állami dekrétumoktól, a különféle termelési-adminisztratív előírásoktól, a népi hagyományoktól stb.) az **erkölcs**-öt realizálódásának módja különbözteti meg.

Az **erkölcs**-ben a társadalmi szükségszerűség, a társadalom, ill. az *osztályok* szükségletei, *érdekei* ösztönösen kialakult és általánosan elismert követelmények (magatartási szabályok) alakjában fejeződnek ki, amelyeket a tömeges példamutatás, a megszokás, a szokások, a közvélemény ereje támaszt alá.

Az **erkölcs** követelményei ezért a személytelen kötelezettség, a mindenkihez egyaránt szóló, de egyetlen embertől sem eredő parancsolat formáját öltik. Ezek a követelmények viszonylag tartós jellegűek. A gyökeret vert rend által fenntartott egyszerű szokásoktól vagy hagyományoktól az különbözteti meg őket, hogy az emberi élet és cselekvés mikéntjéről, a jóról és rosszról alkotott felfogások alakjában eszmeileg megalapozást nyernek.

A jogtól pedig az határolja el, hogy 1. teljesítésüket mindenki ellenőrzi, és az egyén erkölcsi tekintélye nem függ attól, hogy rendelkezik-e vagy sem valamilyen hivatalos hatalommal, 2 szankcionálásuk formái csupán szellemi jellegűek (a cselekedetek közmegítélése, helyeslése vagy rosszállása). Erre vezethető vissza, hogy az **erkölcs**-ben a tudatnak viszonylag nagyobb szerepe van, mint a társadalmi kontroll más formaiban. Az erkölcsi tudat kifejeződhet mind racionális formában, fogalmakban és ítéletekben, mind pedig emocionális formában, érzésekben, motívumokban, vonzalmakban. A társadalmi tudat mellett az **erkölcs**-ben jelentős szerepet játszik az egyéni tudat is. A társadalom által kialakított erkölcsi képzetekre támaszkodva, elsajátítva azokat a nevelés folyamatában, az egyen számottevő mértékben önállóan szabályozhatja magatartását és alkothat ítéletet a körülötte lejátszódó események erkölcsi jelentéséről. Az egyén ennek folytan az **erkölcs**-ben nem csupán objektuma a társadalmi kontrollnak, hanem tudatos szubjektuma is, azaz erkölcsi személyiség.

Mint bonyolult társadalmi képződmény, az **erkölcs** 1. tartalmát tekintve erkölcsi tevékenységet (egy-egy társadalomban meghonosodott cselekvésmódot, az emberek nagy száma által követett magatartást, az erkölcsi szokásokat), 2. e tevékenységet szabályozó és a kötelezettség, az emberrel szemben támasztott követelmények különféle formáiban megnyilvánuló erkölcsi viszonyokat, 3. e viszonyokat megfelelő képzetek (normák, elvek, társadalmi és erkölcsi eszmények, a jó és rossz, az igazságos és igazságtalan fogalmának) alakjában visszatükröző erkölcsi tudatot foglal magában. Az erkölcsi tudat formái logikailag rendezett egységes rendszert alkotnak, amely nem csupán az erkölcsi cselekedetek előírását teszi lehetővé, hanem azok meghatározott módon történő motiválását és értékelését is.

A társadalmi élet különböző területeivel kapcsolatosan az **erkölcs**-ben sajátos szabályok alakulnak ki (munka-**erkölcs**, szakmai, párton belüli etika, a mindennapi, ill. a családi élet **erkölcs**-e), amelyek egységes alappal rendelkeznek és csak viszonylagosan önálló területei az **erkölcs**-nek.

Az **erkölcs** történelmi jelenség. Az emberi társadalom kialakulásának kezdeti szakaszán jön létre és a gazdasági, valamint az egyéb társadalmi viszonyok változásával, az emberiség anyagi és szellemi kultúrájának haladásával együtt fejlődik. Általános emberi elemek mellett az **erkölcs** történelmileg átmeneti és osztályjellegű normákat, elveket, eszményeket stb. foglal magában.

Az osztályokra tagolt társadalomban az **erkölcs** elkerülhetetlenül osztályjellegű, visszatükrözi az osztályharcot. Minden egyes antagonisztikus osztálytársadalomba a fennálló társadalmi viszonyokat szentesítő erkölcsi rendszer mellett, amely az uralkodó kizsákmányoló osztály érdekét juttatja érvényre, kialakul az ezt

tagadó **erkölcs** is. Létrehozója az az elnyomott osztály, amely harcra kel a társadalom átalakításáért és e harc során megszabadul az uralkodó **erkölcs** szellemi hatalmától; a maga **erkölcs**-ével ez az osztály a jövő társadalom **erkölcs**-ének kialakulását alapozza meg. E tekintetben elvileg sajátszerű a *kommunista* **erkölcs** amely a proletariátus osztály **erkölcs**-eként jön létre, majd a szocialista társadalom egészét átfogó általános **erkölcs**-csé alakul át, végül pedig az emberiség egyetemes **erkölcs-é**vé válik.

*

A lelkiismeret érve és a valóság

Világnézetek harca - érvek Isten létezése mellett és a valóság

Az Isten a semmivel össze nem hasonlítható tökéletes, mindenható, mindentudó, az örökké létező, a világ, az ember teremtője!
Isten és az erkölcs közötti kapcsolat az Isten örök természetén alapul, a lelkiismeret Isten hangja a lélekben!

A teremtéselmélet hívei semmit sem tudnak következetes objektív tudományos módszerrel bizonyítani a teremtésről és az istenről!
A végtelen világegyetemben mindörökké létező és állandóan mozgásban lévő anyag a tudomány által objektíven bizonyított tény!
Minden, aminek a léte a következetesen objektív tudományos módszerrel igazolható, az maga az anyag, bármilyen is a formája!

Amely állítás a következetesen objektív tudományos módszerrel a valóságban nem igazolható az nem fogadható el létezőnek!

Az isten létének – „A lelkiismeret érve" bizonyítéka összefoglalva: egy erkölcsi abszolútum fennmarad mindenki számára: soha ne kerülj összeütközésbe a saját lelkiismereteddel; az egyetlen forrása az abszolút erkölcsi kötelezettségnek csak az maradt, ami valamiképpen felettem áll; ez köti meg erkölcsileg az akaratomat, a teljes engedelmesség jogos igényével; a lelkiismeret tehát egyedül úgy magyarázható, mint Isten hangja a lélekben; Az egyetlen ésszerűen elfogadható válasz Isten és az erkölcs közötti kapcsolat kérdésére a bibliai: az erkölcsiség Isten örök természetén alapul.

A lényeg: Az Isten létének bizonyítéka, hogy van egyetemesen létező erkölcsi kötelezettség, amit mindnyájunknak követnünk kell az egyéni lelkiismeretünkkel. Isten és az erkölcs közötti kapcsolat Isten örök természetén alapul.

Néhány gondolat!

A lelkiismeret a társadalomban élő ember erkölcsének hangja a lélekben, amit a mindenkori uralkodó osztály érdeke motivál!
A lelkiismeret a gondolkodó anyag, a társadalomban, a közösségben élő emberek tudatos erkölcsös döntési képessége!
Mivel isten létének objektív bizonyítéka hiányzik, így a lelkiismeret az ember képessége a társadalmi együttélésre!

„A erkölcs, morál a társadalmi tudat egyik formája, társadalmi képződmény, amely az emberi magatartás szabályozásának funkcióját tölti be a társadalmi élet valamennyi területére kiterjedő érvénnyel.

Az **erkölcs**-ben a társadalmi szükségszerűség, a társadalom, ill. az *osztályok* szükségletei, *érdekei* ösztönösen kialakult és általánosan elismert követelmények (magatartási szabályok) alakjában fejeződnek ki, amelyeket a tömeges példamutatás, a megszokás, a szokások, a közvélemény ereje támaszt alá.

Az **erkölcs** követelményei a személytelen kötelezettség, a mindenkihez egyaránt szóló, de egyetlen embertől sem eredő parancsolat formáját öltik.

Az **erkölcs** történelmi jelenség. Az emberi társadalom kialakulásának kezdeti szakaszán jön létre és a gazdasági, valamint az egyéb társadalmi viszonyok változásával, az emberiség anyagi és szellemi kultúrájának haladásával együtt fejlődik." - Filozófiai kislexikon-1980

lelkiismeret: A legbelső igazságérzet; a jó és rossz megkülönböztetésének és a valóban helyes megoldás kiválasztásának képessége a legnehezebb helyzetben is - wikiszotar.hu

A **lelkiismeret** az az emberi képesség, melynél fogva az egyén saját cselekedete és erkölcsi mivolta fölött ítéletet mond. A lelkiismeret azt jelzi, hogy egy cselekedetet helyesnek és megfelelőnek lát-e az ember számára. Az erkölcsi ítélet általában értékre vonatkozik - wikipedia.hu

Lelkiismeret Az embernek az a belső képessége, hogy meg tudja ítélni a saját jó vagy rossz cselekedeteit, a rossz cselekvését önmagában elítéli, ez gyötrő, rossz érzést okoz. Ez az érzés alkalmanként vissza tudja tartani a rossz cselekvésétől. Ez a belső mérték azonban nem abszolút, az ember bűnössége miatt hiányos, egyénileg különböző lehet, az ember esendő volta miatt visszatartó ereje sem elég a bűntelenséghez. - arcanum.com

A lelkiismeret, mint érdekképviselet

Az erkölcs az egyén és a társadalom, az emberi közösség érdekében a lelkiismeret által meghatározza az emberek magatartását az egymás közötti kapcsolataikban, ami az emberiség fejlődésével, a lehetőségeivel változik. Az uralkodó erkölcs alapvetően a mindenkori hatalmon lévő uralkodó osztály érdekét fejezi ki.

A felsőbbrendűség, az élősködés, a rabszolgaság, az egyenjogúság, az egyenlőség, stb., mind a társadalom fejletségével függ össze, ami megjelenik az erkölcsben, a jogban, még a tízparancsolat értelmezésében is.

A lelkiismeret az ember erkölcsös döntési képessége, amit az ember belső igazságérzete motivál, ami vezérli, kikényszeríti az erkölcsös magatartást, a jó és a rossz kiválasztása érdekében.

A jó és a rossz meghatározásában azonban az érdek, mégpedig az uralkodó osztály érdeke a meghatározó. Mivel az emberi társadalom fejlődik, így nincs eleve elrendelt erkölcsi norma. Így a kornak megfelelő erkölcsi normát alapvetően az érdek és a lehetőség határozza meg.

Így a lelkiismeret alapvetően a mindenkori uralkodó osztály erkölcsét, vagyis az érdekét valósítja meg, ami lehet akár totálisan embertelen is (lásd: a rabszolgatartó, a fasizmus, a kapitalizmus felsőbbrendű élősködő erkölcsét). Az igazságérzet nem lehet elvonatkoztatni az aktuális korban, az aktuális környezetben megvalósítható lehetőségektől, a társadalmi formától, az érdekviszonyoktól, a hatalmi viszonyoktól, a társadalmi tudattól, a világnézettől, a demokrácia fejlettségétől. Így változik az erkölcs a történelem folyamán a termelőerők, a termelési mód, a civilizáció fejlődésével, a megvalósítható lehetőségekkel, de alapvetően az érdek által meghatározva.

Az isten létére alapuló világnézet, a teremtéselmélet vagy ennek a tagadása, ami a következetesen objektív tudományos világnézet, alapvetően eltérő erkölcsöt valósít meg.

A kizsákmányoló, élősködő, felsőbbrendű „demokratikus" társadalmi formában az isten, mint a *legfőbb lény* felsőbbrendű mintájára támaszkodva építi fel világnézetét, ez formálja az erkölcsét, amit alapvetően az érdekviszony motivál.

A valóban demokratikus társadalmi forma az erkölcsét azonban az egyelősére alapozza, mert csak így, válhat humánus erkölcsű emberré az emberiség, ami elveti a felsőbbrendűséget és az élősködést. Ehhez a világnézethez felhasználja a következetesen objektív tudomány eredményeit, mert csak ezzel lehet az objektív valóságot megismerni, mert csak ezzel lehet a hamis felsőbbrendű embertelen isteni mintát megcáfolni.

A két világnézet kibékíthetetlen. Ezek alapján az idealizmus, a vallás és a materializmus és ennek legfejlettebb formája a dialektikus és történelmi materializmus világnézete nem egyeztethető össze. Mert a kitalált, a nem létező istenre alapozó hamis teremtéselmélet és az objektíven bizonyíthatóan létező materiális világ állítása olyan, mint a hazugság és az igazság.

A felsőbbrendű isteni minta

Ha a lelkiismeret isten hangja a lélekben és az isten a *legfőbb lény*, aki így felsőbbrendűként az emberiség felett áll akkor ez egy antidemokratikus és felsőbbrendű, sőt önkényuralmi kapcsolat, vagyis ez a minta a jobboldali erkölcs alapja. Felsőbbrendűség! Úr és szolga viszonya! Élősködés! Tekintélyuralom! Önkényuralom! A világnézeti jobboldal minden történelmi korban elsősorban ezért támogatja a vallást, tanítja vagy sugallja a nép körében a felsőbbrendű úr szolga viszonyt, a nemzeti, faji, osztály és egyéb felsőbbrendűséget, amit az emberi természet rendjének tart, erre az isteni felsőbbrendű *legfőbb lény* minta kitűnő.

Bár manapság a felsőbbrendűséget és élősködést a kizsákmányoló „demokratikus" társadalmak erkölcse elítéli, de mégis megvalósítja. Mert a felsőbbrendűség alapvetően nem az emberi természet, hanem az emberbőrben lévő állat jellemzője, amire a világnézeti jobboldalnak szüksége van. Az istenre alapvetően ezért van szüksége a kizsákmányoló társadalmak felsőbbrendű élősködő uralkodó osztályának.

Amíg a kizsákmányoló, élősködő felsőbbrendű forma az uralkodó az emberiség életében, addig a tudománytalan vallás, az istenhit lesz a domináló világnézet, keveredve a tudományos világnézettel, ami kettős tudatú emberiséget jelent. Ez a kettős tudat azonban nagy veszély jelent az emberiség számára. Azt jelenti, hogy a hamis kitalált állítás igaz lehet, amit csak bizonyíték nélkül hinni kel, ami valójában a gondolkodást korlátozza, tereli a tudatot a hiszékenységre, ami az élősködést, a felsőbbrendűséget emberségesnek tünteti fel.

A „jó isten" a *legfőbb lény* minta a felsőbbrendűség mintája. Az ilyen erkölcsre alapuló lelkiismeret az isten hangja a lélekben? Igen, a teremtéselmélet ilyen, bár tagadja, az egyenlőséget hirdeti, de az ellenkezőjét támogatja. A kizsákmányoló élősködő felsőbbrendű világban ez valósul meg, amit a vallásos világnézet támogat. Ez nem az emberré válás útja! Szolga és az úr nem egykategóriájú ember, tehát embertelen az ilyet megvalósító társadalmi forma, ami lehetetlenné teszi az emberré válást. A teremtéselmélet valójában ezt támogatja.

A demokratikus isten

Ha az isten létezne, csak akkor létezhetne, ha valóban demokratikus és nem a *legfőbb lény* lenne. Talán a gondolkodó anyag emberi formája nem is képes ilyenné fejlődni? Ha a gondolkodó anyag az isteni minta alapján antidemokratikus önkényuralkodó erkölcsű marad, akkor a fejlődés vége csak a pusztulása lehet, ez lehet az emberiség vége is, ha nem képes valódi demokratikussá válni. A felsőbbrendűségre és élősködésre alapuló társadalmi forma nem lehet a többség számára demokratikus. A teremtéselmélet valójában ezt támogatja.

Isten: az összes vallásban a *Legfőbb Lény* - lexikon.katolikus.hu

Az erkölcs és a jog

Az erkölcs, mint magatartási norma a társadalom uralkodó érdekeit, az emberek lelkiismeretével is védi. Mivel termelőerők fejlődésével változik a társadalom uralkodó osztálya, így változik a társadalom érdeke, lehetősége is, ezért a korra jellemző aktuális erkölcs ehhez igazodik. Így a kizsákmányoló társadalomban a felsőbbrendűség és az élősködés erkölcsös, a fejlett demokráciában ez már erkölcstelen, az egyenjogúság és a

munka szerinti jövedelmezőség a domináló. Tehát az erkölcs továbbfejlődése a demokratikusabb irányba a felsőbbrendűség és az élősködés megszüntetése és a munka szerinti jövedelmezőség megvalósulása.

Az erkölcs, mivel az ember viselkedését alapvetően befolyásolja, sokszor erősebb a jognál. Az ember az általa elfogadott erkölcsöt sokszor a jog fölé emeli, vállalva a következményeket is. Ez lehet az uralkodó erkölcsöt elvető, azt meghaladó demokratikusabb célokért való kiállás. Az uralkodó osztály a saját érdekében ezért nagy sulykot helyez ennek a számára megfelelő tanítására. Mert a lelkiismeretet meghatározó erkölcs tanítható, hasonlóan a joghoz és együtt jól szolgálhatja az uralkodó osztály érdekeit.

Az erkölcs és az érdek szoros kapcsolatban áll, ahol a társadalom uralkodó érdeke az uralkodó osztály érdeke, így az uralkodó erkölcse is. Ahogyan változik a társadalom, fejlődnek a termelőerők, fejlődik az életszínvonal, megváltozik a termelési mód, így magasabbá válik a társadalmi szükségletek kielégítésének a lehetősége. Ahogy fejlődik a demokrácia, ahogy az emberiség tudása, műveltsége, civilizáltsága növekszik, úgy ehhez alakul az erkölcse is, mert változik a lehetősége az emberré válásra, az ideális erkölcs megvalósítására.

Az ideális erkölcs, ami az emberré válás erkölcse a harmóniára törekvő és egymást segítő, emberséges, egyenlőségen alapuló, demokratikus, humánus, tudatos, tudományos társadalmi együttélési norma. De ez csak a termelőerők fejlődésével, csak a valódi demokratikus termelési módban valósítható meg, ahol a felsőbbrendűség az élősködés érdekében, az úr-szolga viszony, az isteni *legfőbb lény* antidemokratikus minta megszűnik.

Az erkölcs hanyatlása

A kizsákmányoló individualista társadalmi forma a dialektikus és történelmi materializmust, a megismert tudományos társadalmi törvényeket nem használja, mert a felsőbbrendű és élősködő uralkodó osztálynak ez nem az érdeke, így a társadalom törvényszerűen a katasztrófákon keresztül vakon botorkálva alapvetően ösztönösen, a tudományos társadalmi törvények használata nélkül fejlődik. A katasztrófák idején az erkölcs nagyon embertelenné válik, ami sok áldozattal jár, és sokat szenved az emberiség. Végül az ilyen kizsákmányoló, élősködő társadalom eljut a totális káoszba, a totális önkényuralomba, mert nem használhatja a dialektikus és történelmi materializmus tudományos társadalmi ismeretei, az erkölcse a végletekig embertelenné, emberileg lelkiismeretlenné válik. Bár a kizsákmányoló élősködő felsőbbrendű „demokratikus” társadalmi forma igyekszik emberségesnek látszani, azonban ezt alapvetően nem valósíthatja meg. Az isten a *legfőbb lény* létére épülő hamis tudománytalan világkép ezt nagymértékben elősegíti.

Vannak ideális erkölcsi emberi normák, amelyek hatása állandóan jelen van a történelmi korokban, de a megvalósulásukat az uralkodó erkölcs, az érdek, a lehetőség, a kényszer háttérbe szorítja, mellőzi, amihez indoknak mindig van kellő, akár hamis ok is. Sőt az uralkodó erkölcs gyakran az ideális erkölccsel össze nem egyeztethetőt erőszakolja ki az uralkodó osztály érdekében, hatalmával.

Az emberek erkölcsére, lelkiismeretére a társadalomban élő emberek közötti érdekviszony a jellemző, a meghatározó, de semmiféle külső, az emberiségen kívüli tényező hatása a következetesen objektív tudományos módszerrel nem kimutatható. Az emberektől független erkölcs értelmetlen, mert az ember társadalmi életét saját maga szabályozza a saját érdekében, és a társadalomban az isten hatása, jelenléte a következetesen objektív tudományos módszerrel nem kimutatható. Az ember, az emberiség csak saját magára számíthat.

(idézet: Húsz érv Isten létezése mellett)

15. A lelkiismeret érve

Mivel az erkölcsi szubjektivizmus nagyon népszerű manapság, az erkölcsi érv következő változata, illetve kifordítása hatásos lehet, mivel nem tételezi fel előre az erkölcsi objektivizmus létét. A modern ember gyakran mondja azt, hogy ő abban hisz, hogy nincsenek egyetemesen kötelező erkölcsi kötelezettségek, amit mindnyájunknak követnünk kellene az egyéni lelkiismeretünkkel. De pontosan ennek a premisszának az elfogadása elegendő ahhoz, hogy bizonyítsuk Isten létét.

Elég figyelemreméltó az, hogy nincs senki, még a legkövetkezetesebb szubjektivisták között sem, akik azt vallanák, hogy bárkinek jó, ha szándékosan és tudatosan nem engedelmeskedik a saját lelkiismeretének. Ez még akkor is így van, ha különböző emberek lelkiismerete teljesen különböző dolgokat mond nekik, hogy mit tegyenek meg vagy kerüljenek el, hiszen egy erkölcsi abszolútum fennmarad mindenki számára: soha ne kerülj összeütközésbe a saját lelkiismereteddel.

Nos, honnan vesz a lelkiismeret egy ilyen abszolút hatalmat - egy olyan tekintélyt, amit még az erkölcsi szubjektivisták és relativisták is elfogadnak? Csak négy lehetőség van:

1. Valami kisebből, mint én vagyok (természet)

2. Belőlem (egyén)

3. Valami másból, velem egyenlőből (társadalom)

4. Valami rajtam felette állóból (Isten)

Most nézzük át az összes lehetőséget sorrendben.

1. Hogyan kötelezhet engem abszolút módon valami, ami kisebb mint én? Pl. az állati ösztön, vagy az anyagi túlélés gyakorlati szüksége?

2. Hogyan kényszeríthetném magamat abszolút módon? Én abszolút vagyok? Van-e jogom ahhoz, hogy abszolút engedelmességet követeljek bárkitől is, akárcsak saját magamtól is? És ha én vagyok az, aki magamat bezárom a kötelezettség ezen börtönébe, akkor ugyanúgy ki is engedhetem magam, s ezáltal megsemmisítve a kötelezettség abszolút hatalmát, amit premisszaként fogadtunk el.

3. Hogyan kötelezhet engem a társadalom? Egy velem egyenrangú milyen jogon kényszerítheti rám az ő értékeit? A mennyiség teszi a minőséget? Vajon egymillió emberi lény a relatívot abszolúttá teheti? A „társadalom" Isten?

4. Tehát az egyetlen forrása az abszolút erkölcsi kötelezettségnek csak az maradt, ami valamiképpen felettem áll. Ez köti meg erkölcsileg az akaratomat, a teljes engedelmesség jogos igényével.

Tehát csakis Isten, vagy valami Isten-szerű lehet az egyetlen kielégítő forrása és alapja annak az abszolút erkölcsi kötelezettségnek, hogy mindannyian úgy érezzük, engedelmeskednünk kell a lelkiismeretünknek. A lelkiismeret tehát egyedül úgy magyarázható, mint Isten hangja a lélekben. A Tízparancsolat tíz isteni lábnyom a lélek homokjában.

Függelék: vallás és erkölcsiség

Kiemelve a moralitás és a vallás közötti kapcsolatot, nem zavart vagy félreértéseket kelteni akarunk. Nem azt mondjuk, hogy az emberek soha nem fedezhetik fel az emberi erkölcsi jókat anélkül, hogy nem hinnének Isten létezésében. Nyilvánvaló, hogy felfedezhetik. Hívők és nemhívők egyaránt felismerhetik, hogy a tudás és a barátság pl. olyan dolgok, amelyekre igazán törekednünk kell, és hogy a kegyetlenség és a csalás egyértelműen rosszak. A kérdésünk ez: a mindannyiunk által elfogadott erkölcsi szabályok melyik leírásának van a legtöbb értelme: a hívőé vagy a nemhívőé?

Ha mi egy jó és szerető Teremtő művei vagyunk, akkor ez megmagyarázza azt, hogy miért van olyan természetünk, amely egy értéket olyannak fedezhet fel, amilyen az valójában. De az ateisták hogyan magyarázzák ezt meg? Ugyanis, ha az ateistáknak van igazuk, akkor nem létezhetnek objektív erkölcsi értékek. Dosztojevszkij ezt mondta: „Ha Isten nem létezik, akkor minden megengedett." Az ateisták tudják, hogy néhány dolog nem megengedett, csak azt nem tudják, hogy miért nem.

Fontoljuk meg a következő analógiát. Sok tudós egész élete során anélkül vizsgálja a másodlagos okokat, hogy elfogadná az Első Okot, Istent. De, miként azt már láttuk, ezek a másodlagos okok nem lehetnének az Első Ok nélkül, mégha meg is lehetnek az Első Ok megismerése nélkül. Ugyanez igaz az objektív erkölcsi jók esetére is. Tehát az erkölcsi érv és a különféle metafizikai érvek szerkezetében egy bizonyos hasonlóság van.

Legtöbbünk számára, bármilyen vallásúak vagy vallástalanok is vagyunk, felismerhető, hogy az olyan ember, mint pl. Assisi Szent Ferenc életében az emberi természet jól működött, úgy, ahogy annak működnie kell. Nem kell teistának lenni ahhoz, hogy lássuk, hogy Ferenc élete csodálatra méltó volt, de ahhoz már teistának kell lenni, hogy lássuk azt is, hogy miért. A teizmus érthetővé teszi, hogy a válaszunk a hívő életre végsősoron válasz a Teremtőnk azon elhívására, hogy aszerint éljünk, amilyennek élni rendeltetett.

Négy lehetséges kapcsolat van a vallás és a moralitás, Isten és a jó-ság között.

1. Vallás és moralitás elgondolható úgy mint amelyek egymástól függetlenek. Kierkegaard éles ellentéte „az etikus" és „a vallásos" között, különösen a *Félelem és reszketés* című művében, ilyen feltételezésre vezette őt. Azonban (a) egy erkölcs nélküli Isten, aki közönyös az erkölcs iránt, nem lehet teljesen jó Isten, hiszen a „jó" elsődleges jelentésének az egyike magába foglalja azt, hogy „erkölcsös": igazságos, szerető, bölcs, becsületes, szent, jóságos. Valamint (b) egy ilyen moralitás mögött, amelynek nincs kapcsolata Istennel, az Abszolút Léttel, nem lehet abszolút valóság.

2. Isten elgondolható az erkölcsiség feltalálójaként is, úgy, mint pl. a madarak feltalálójaként. Az erkölcsi törvényt gyakran gondolják pusztán Isten választásának a műveként. Ez az Isteni Parancs Teória: egy dolog csak azért jó, mert Isten ezt parancsolta, és csak azért rossz, mert megtiltotta. Ha csak ennyi lenne az egész, akkor komoly problémába ütköznénk: Isten és az erkölcsisége önkényes és puszta hatalmon alapul. Ha Isten azt parancsolta volna, hogy öljünk meg ártatlan embereket, akkor az jóvá válhatna, hiszen itt a jó azt jelenti, hogy „akármit parancsol Isten". Az Isteni Parancs Teória lecsökkenti a moralitást a hatalomra. Szókratész egy ügyes

meggyőzéssel cáfolta meg az Isteni Parancs Teóriát Platón Euthüphronában. Megkérdezi Euthüphront: „Egy dolog azért jámbor, mert az istenek akarják, vagy azért akarják az istenek, mert az jámbor?” Az első alternatívát megcáfolta, a másodikat meg meghagyta mint egyetlen alternatívát.

3. Csakhogy az az idea, miszerint Isten azért parancsol meg egy dolgot, mert az jó, szintén elfogadhatatlan, hiszen ez Istennél egy magasabb törvényt tételez fel, egy olyan törvényt, amely ugyanúgy átível Isten, mint az emberiség felett. A Biblia Istene nincs jobban elszakítva az erkölcsi jóságtól azáltal, hogy alatta áll, mint azáltal, hogy felette áll. Nem jobban engedelmeskedik egy magasabb törvénynek, amely megköti őt, mint törvényeket kreál, mint valami termékeket, amelyek megváltozhatnak vagy akár különbözőek is lehetnek, mint egy bolygó.

4. Az egyetlen ésszerűen elfogadható válasz Isten és az erkölcs közötti kapcsolat kérdésére a bibliai: az erkölcsiség Isten örök természetén alapul. Emiatt van az, hogy az erkölcsiség lényegében változtathatatlan. „Én, az Úr vagyok a ti Istenetek. Ti megszentelődtetek, szentté lettetek, mivel én szent vagyok.” (Lev 11,44). Kötelezettségünk, hogy legyünk igazságosak, jóságosak, becsületesek, szeretők és igazak „felér az egekig”, a végső valóságig, Isten örök természetéig, addig, ami maga Isten. Emiatt van az erkölcsiségnek abszolút és változtathatatlan kötelező ereje a lelkiismeretünkben.

Az erkölcsi kötelezettség további forrásai csak ezek lehetnek:

a. A saját eszményeim, céljaim, törekvéseim, és vágyaim, valami, amit a saját eszem vagy akaratom teremtett, mint pl. a baseball szabályai. De ez egyáltalán nem tud számot adni arról, hogy miért rossz mindig az, ha nem engedelmeskedünk vagy megváltoztatjuk a szabályokat.

b. Maga az erkölcsi akaratom. Néhányan ily módon olvassák Kantot: Saját magamnak írom elő az erkölcsiséget. De hogyan lehet valaki egyszerre megkötött és megkötő? Ha egy lakatos saját magát zárja be egy szobába, akkor valójában nincs is bezárva, hiszen ki is tudja magát szabadítani.

c. Más emberi lények is elgondolhatóak, mint akik előírják számomra az erkölcsiséget: pl. a szüleim. De ez ugyancsak nem tud számot adni a kötelező jellegről. Ha az édesapád azt parancsolja meg neked, hogy áruljál drogokat, akkor az erkölcsi kötelezettséged az lesz, hogy ne engedelmeskedj neki. Nincs olyan emberi lény, akinek abszolút hatalma lenne egy másikon.

d. A „társadalom” egy népszerű válasz szokott lenni az erkölcsiség eredetének a kérdésére, míg az „ez vagy az a specifikus személy” meglehetősen népszerűtlen válasz. Pedig mindkettő ugyanaz. A „társadalom” pusztán több egyént jelent. Milyen jogon írhatnának elő nekem ők erkölcsi szabályokat? A mennyiség nem előzheti meg a minőséget; az összeadott számok nem változtatják át egy relatív játékszabályt a lelkiismeret jogos abszolút követelésévé.

e. A világegyetem, az evolúció, a természetes kiválasztódás és túlélés emlegetése még rosszabb magyarázatok az erkölcsiségre. Nem kaphatsz többet a kevesebből. Az oksági viszony alapelve sérül itt meg. Hogyan érhetne fel az ősi iszapos tavak bugyogása a Hegyi Beszédig?

Az ateisták gyakran azt állítják, hogy a keresztények egy kategóriahibát követnek el, amikor Istenre hivatkoznak avégett, hogy megmagyarázzák a természetet; azt mondják, hogy ez olyan, mint mikor a görögök Zeusszal magyarázták meg a villámlást. Valójában a villámlást a saját szintjén kellene magyarázni, mint anyagi, természeti, tudományos jelenséget. Ugyanez áll az erkölcsiségre is. Miért keverjük bele Istent?

Csak azért, mert az erkölcsiség sokkal inkább hasonlít Zeuszra, mint a villámlásra. A moralitás csak a személyek, szellemek, lelkek, elmék, akaratok szintjén létezik: nem molekulákból áll. Összefüggésbe hozhatjuk az erkölcsi kötelezettséget és a személyeket (pl. a személyeknek szeretniük kellene a többi személyt), azonban nem lehet összefüggésbe hozni az erkölcsiséget a molekulákkal. Senki sem próbálná meg megmagyarázni a jó és a rossz közötti különbséget olyan terminusokkal pl., mint a nehéz és a könnyű atomok közötti különbségek.

Tehát valójában az ateisták azok, akik azt a kategóriatévedést elkövetik, amit az ősi pogányok, akik a villámlást Zeusz haragjával magyarázták. Az ateisták egy puszta anyagi dologgal akarnak egy szellemi dolgot megmagyarázni. Ez ráadásul sokkal ostobább kategóriahiba, mint amilyent az ókoriak követtek el; ugyanis az lehetséges, hogy egy nagyobb (Zeusz, szellem) okozzon egy kisebbet (villámlás), és ez megmagyarázza azt. De az nem lehetséges, hogy a kisebb (molekulák) elégségesen okozzanak és megmagyarázzanak egy nagyobbat (erkölcsiség). Egy jó szándék okozhat molekulákat, de hogyan okozhatnának a molekulák egy jó szándékot? Az elektromosság hogyan tudna nekem kötelezővé tenni valamit? Csak egy jó szándék követelhet egy jó szándékot; csak a Szeretet követelhet szeretetet.

*

A vágy érve és a valóság

Világnézetek harca - érvek Isten létezése mellett és a valóság

Az Isten a semmivel össze nem hasonlítható tökéletes, mindenható, mindentudó, az örökké létező, a világ, az ember teremtője!
Az örök élet utáni vágyat csak az Isten tudja kielégíteni az Istennel való örök életben!

A teremtéselmélet hívei semmit sem tudnak következetes objektív tudományos módszerrel bizonyítani a teremtésről és az istenről!
A végtelen világegyetemben mindörökké létező és állandóan mozgásban lévő anyag a tudomány által objektíven bizonyított tény!
Minden, aminek a léte a következetesen objektív tudományos módszerrel igazolható, az maga az anyag, bármilyen is a formája!

Amely állítás a következetesen objektív tudományos módszerrel a valóságban nem igazolható az nem fogadható el létezőnek!

Az Isten létének – „A vágy érve" bizonyítéka összefoglalva: mindegyik természetes, velünk született vágyunk kapcsolódik valamilyen valós tárgyhoz, amely ki tudja elégíteni ezt a vágyat; de létezik bennünk olyan vágy is, amit nem tud kielégíteni semmi az időben vagy a földön, sem semmilyen teremtmény; tehát léteznie kell valaminek túl az időn, túl a földön és a teremtményeken, amely ki tudja elégíteni ezt a vágyunkat; ez a valami az, amit az emberek „Isten"-nek és az „Istennel való örök élet"-nek hívnak.

A lényeg: Léteznie kell Istennek, az örök élet kielégítőjének, ami minden vágyunknál fontosabb, reálisabb igénye az embernek.

Néhány gondolat!

Mindörökké csak az anyag létezik, ami állandóan mozog, változik, így a létrejövő formák idővel megszűnnek!

Az, hogy léteznie kell istennek, az örök élet kielégítőjének nem bizonyíték, hogy valóban létezik is, mert ez csak egy vágy, ebben csak hinni lehet, de ez nem az objektív valóság, mert az isten a következetesen objektív tudomány által ismeretlen, így csak kitalált valami. Az istenben való hitet az ember halandósága, félelme, kiszolgáltatottsága, a tudatlansága motiválja. A vágy az örök életre az ember természetes érdeke. Sajnos azonban az istenre nincs következetesen objektív tudományosan bizonyítható megfigyelés, aki ezt az örök életet állítólag megvalósíthatja.

Hol van a természetfeletti szellemvilág, ahol az isten szellem is lakik?

Objektíven hol van, hol lehet a természetfeletti szellemvilág, a szellemek, az öröklétben élő lelkek, az isten szellem lakóhelye? Talán fenn az égben? Talán a mennyországban? Ilyet a következetesen objektív tudományos megfigyelés nem ismer. Valójában objektíven bizonyíthatóan senki. Ezért a természetfeletti szellemvilág csak spekuláció.

mennyország, mennyek országa (lat. regnum coelorum): a tökéletes boldogság helye, Isten országának beteljesedett állapota. - 1. A vallástört-ben az ég a legfőbb lénynek és más földöntúli hatalmaknak lakóhelye, egyben a transzcendens világ jelképe. ... - 2. A Szentírásban. a) Az ÓSz-ben az ég elsősorban az erős égbolt fölötti rész. Az égbolt választja el az égi vizeket a földiektől, mert onnan jön az eső és a hó. A csillagok az égbolton keringenek. Az „ég és a föld" jelenti az egész teremtett világot (Ter 1,2; 2,4; Iz 1,2), s az egész fölött Isten trónol, körülvéve az égi seregektől (1Kir 22,19; Jób 1,6), mint kir. tekint le a földre (MTörv 26,15; Zsolt 2,4) és irányítja a tört-et. Az ég Jahve igazi lakóhelye, a kultikus helyek csak erejének megnyilatkozására szolgálnak. ... Az ÚSz átvette az ég természetéről, elmúlásáról és újjáteremtéséről szóló nézetet (ApCsel 4,24; Mt 5,18; Mk 13,31; 1Pt 3,13; Jel 21). Isten az égnek és a földnek az ura, de az angyalok is az égben vannak. Onnan jön az Atya hangja (Mk 1,11) v. haragja (Róm 1,18). A választottak számára a **mennyország** az üdvösség helye. Az égi javak az egyedül maradandók (Mt 6,20; Mk 10,21), azért arra kell törekedni, ami fent van (Kol 3,1). - lexikon.katolikus.hu

A természet, amit az emberiség a harmadik térdimenzióban érzékelni képes az maga az ember, a föld, a naprendszer, a tejút, a mi univerzumunk, vagyis az anyag különböző megjelenési formában. Az ember csak ennyit lát, de logikusan gondolva a világegyetem csak végtelen lehet. Az univerzumunk azonban a tudomány jelenlegi ismeretei szerint véges, valahányszor 10 milliárd éves csupán (véges, de határtalan). De mi van azon túl? Erre a spekuláción kívül nincs semmilyen megfigyelés, ez maga a homály, azonban az isten szellemről is csak a képzelgés létezik, így ez is csak maga a homály.

A teremtéselméletre, az objektív valóságot nélkülöző spekulációra, világnézetet felépíteni, emberi erőforrásokat felhasználni, nagyon furcsa. Kell ez az emberiségnek? Kell az emberiségnek a semmire, a semmilyen következetesen objektív tudományos megfigyelésre alapozott világnézet, az emberiség számára minden haszon és bizonyíték nélkül?

A **világegyetem** (latinosan univerzum) csillagászati fogalom, minden létező összességét jelenti. ... Az úgynevezett multiverzum-elméletek szerint több különálló világegyetem létezik, az ilyen elméletekben a „világegyetem" szó tehát nem minden létező összességét jelenti. - wikipedia.hu

Az **univerzum** jelentése világmindenség, világegyetem. Csillagászati fogalom, ami eredetileg minden létező dolog összességét jelentette, de később megjelentek azok az elméletek, amik szerint több a miénkhez hasonló univerzum létezik. Ezek szerint az úgynevezett multiverzum elméletek szerint az, amit eddig mi univerzumnak nevezünk, az valójában egy nagyobb egésznek csak az általunk látható része. - Forrás: lexiq.hu

A **természet** legtágabb értelmezésében egyenlő a természetes, fizikai vagy anyagi világgal vagy világegyetemmel. A fizikai világra és az életre egyaránt utal. Mérete a szubatomikus szinttől egészen a kozmikus szintig terjed. - wikipedia.hu

Isten fogalma a monoteista hívők szerint azon természetfeletti lényt jelenti, aki a világegyetemet teremtette, és/vagy annak működését, történéseit irányítja vagy ellenőrzi. Számos vallási irányzat alapján az, akinél nagyobb nem elgondolható, aki nélkül semmi sem lehetne, és nem maradhatna életben. Neki nincsenek korlátai és hiányosságai. Mindenható, mindentudó és mindenhol jelen levő. Nincs kezdete, sem vége. -wikipedia.hu

Isten: az összes vallásban a *Legfőbb Lény*, metafizikailag minden lét végső alapja és oka, az Ószövetségben Jahve, az Újszövetségben a három isteni személy, az Atya a Fiú és Szentlélek egy lényege. Minden létezés, mozgás és élet forrása, maga a transzcendencia. - lexikon.katolikus.hu

Isten: természetfeletti mindenható lénynek, a „világ teremtőjének" és „irányítójának" fantasztikus alakja - Marxista fogalomlexikon

Anyag: materialista filozófia alapkategóriája, az emberi tudattól függetlenül létező objektív valóság megjelölésére szolgáló filozófiai absztrakció. ... Az anyag lenini meghatározása a következő „Az anyag filozófiai kategória, amely az érzeteinkben feltáruló, érzeteinkkel lemásolt, lefényképezett, visszatükrözött, érzeteinktől függetlenül létező, objektív valóság megjelölésére szolgál." (Lenin összes Művei. 18. köt. 116. old.) Lenin tehát az objektivitást, a szubjektum érzeteitől, gondolataitól, egyáltalán, tudatától független létet emeli ki mint a végtelen anyagi világ már megismert vagy még ismeretlen jelenségei leglényegesebb és legegyetemesebb tulajdonságát. - Filozófiai Kislexikon 1980

Objektív igazság: filozófiai kategória az emberi ismeret azon tartalmának jelölésére, amely független a szubjektum akaratától és óhajaitól. Az igazságot a visszatükrözött objektumtartalma határozza meg. Az objektív igazság mint elméleti kategória, a szubjektív idealizmus igazságkoncepciói ellen irányul, amelyek szerint az igazságot az ember alkotja, és az emberek közötti megegyezés eredménye. Az igazságnak ez az értelmezése tudományellenes és reakciós, amennyiben lehetőséget nyújt arra, hogy igazságként fogadjanak el mindenféle babonát, vallásos hiedelmet, pusztán azért, mert ezeket az emberek többsége elfogadja. - Marxista fogalomlexikon

Az isten szellemvilága csak egy kitalált vágyálom!

A kitalált isten szellem valami, a szellemvilág léte csak egy vágya az embereknek, de semmi köze az objektív valósághoz, bármilyen formában is létezik az emberi tudatban, nem a valóságból származik. Az isten szellem képzetének, a szellemvilágnak nincs következetesen objektív tudományosan vizsgálható párja a valóságban. Így isten szellem és a szellemvilág csak az emberi tudatban létező vízió, ami a valóságban ismeretlen, a valóságban nem materializálódott, objektíven, tudományosan és semmi más módon sem észlelhető. Az isten szellem és a szellemvilág csak a képzeletben létező valami, vagyis a valóságtartalma a semmivel egyenlő, csak a hiszékeny hívő emberi tudatban létezik, semmilyen valóságos objektíven észlelhető tulajdonsága nincs. Az isten szellem, a szellemvilág a vágy szüleménye egy jobb világra, kár hogy csak egy álomvilág.

Az ember természetes tulajdonsága, hogy egyre többet szeretne tenni a jobb, kellemesebb, biztonságosabb életéért, de mindig marad kielégíthetetlen vagy nem teljesült vágya. Azonban a legfontosabb, az örök élet a valóságban soha nem teljesül. Erre csak a hit ad reményt, ami azonban semmivel nem igazolható a valóságban, gyönyörű vágyálom csupán.

(idézet: Húsz érv Isten létezése mellett)

16. A vágy érve

1. Mindegyik természetes, velünk született vágyunk kapcsolódik valamilyen valós tárgyhoz, amely ki tudja elégíteni ezt a vágyat.

2. De létezik bennünk olyan vágy is, amit nem tud kielégíteni semmi az időben vagy a földön, sem semmilyen teremtmény.

3. Tehát léteznie kell valaminek túl az időn, túl a földön és a teremtményeken, amely ki tudja elégíteni ezt a vágyunkat.

4. Ez a valami az, amit az emberek „Isten"-nek és az „Istennel való örök élet"-nek hívnak.

Az első premissza magában foglalja a vágyak két fajtájának a megkülönböztetését: a benső és a külsőleg betanult, vagyis a természetes és a mesterséges vágyakat. Mi természetszerűen vágyunk olyan dolgokra, mint az étel, az ital, a szex, az alvás, a tudás, a barátság és a szépség; és természetes módon kerüljük az olyan dolgokat, mint az éhezés, a magány, a tudatlanság, és a csúfság. Olyan dolgokra is vágyunk (de nem bensőleg vagy természetszerűen), mint a sportkocsik, a politikai karrier, a repülés az égben mint egy Superman, Óz országa, vagy a foci vb aranykupája.

Tehát különbség van a vágy e két fajtája között. Pl. a legtöbb esetben nem ismerjük a második, a mesterséges vágyak hiányának megfelelő állapotokat úgy, ahogy azt az első vágyak esetében. Nincs olyan szó, hogy „óztalanság", amely párhuzamos lenne az „alvatlanság"-gal. De még fontosabb, hogy a természetes vágyak belőlünk származnak, a természetünkből, míg a mesterséges vágyak kívülről, a társadalomból, a reklámokból vagy a képzeletből származnak. Ez a második különbség az oka egy harmadik különbségnek: a természetes vágyakat mindannyiunkban megtaláljuk, de a mesterséges vágyak emberről emberre változnak.

A mesterséges vágyak létezése nem szükségszerűen jelenti azt, hogy a vágyott tárgyak is léteznek. Valamelyik létezik; valamelyik nem. A sportkocsik léteznek; Óz nem létezik. De a természetes vágyak létezése viszont mindegyik fellelhető esetben azt is jelenti, hogy a vágyott tárgyak léteznek. Még soha senkinél nem támadt olyan benső vágy, amelynek nem-létező tárgya van.

A második premisszához csak egy őszinte önvizsgálat kell. Ha valaki tagadja ezt, és azt mondja, hogy „Én tökéletesen boldog vagyok a homokváram játékos építése közben, vagy a sportkocsimban, vagy a pénztől, a

szextől, vagy a hatalmamtól", akkor csak annyit kérdezhetünk, hogy „Valóban boldog vagy?" Ezt persze csak megkérdezhetjük, és nem erőltethetjük. És esetleg utalhatunk egy ilyen embernek az emberi történelem összes nagy irodalmának csaknem egyetemes tanúságára. Még az ateista Jean-Paul Sartre is elismerte, hogy „eljön az idő, mikor az ember megkérdezi, még Shakespeare-től is, még Beethoventől is, hogy „Ez minden, ami van?"".

Nem az az érv konklúziója, hogy minden, amit a Biblia Istenről és a vele való életről mond, az a valóságban is úgy van. Az érv egy ismeretlen X-et igazol, akinek úgy szólván az iránya ismert. Ez az X a több: a több szépség, a több kívánatosság, a több bámulatosság, a több öröm. Ez az X úgy aránylik a kiváló szépséghez, ahogy pl. a kiváló szépség a kevésbé széphez, vagy a szépség és a csúnyaság keverékéhez. És ugyanez igaz a többi tökéletességekre is.

De ez a „több" végtelenül több, ugyanis mi nem elégszünk meg a végessel és a részlegessel. Tehát az analógia (X úgy aránylik a kiváló szépséghez, ahogy a kiváló szépség a kevésbé széphez) nem arányos. A húsz úgy aránylik a tízhez, mint a tíz az öthöz, de a végtelenség nem úgy aránylik a húszhoz, mint a húsz a tízhez. Az érv egy végtelen folyosó meghatározott irányára mutat rá. A konklúziója nem egy már felismert és meghatározott „Isten", hanem egy megindító és titokzatos X, aki vonz magához minket, és minden elképzelésünket és fogalmainkat kihúzza önmagukból.

Más szavakkal, Isten egyetlen fogalma ebben az érvben annak a fogalma, amely meghaladja a fogalmakat, valami „amit szem nem látott, fül nem hallott, ami az ember szívébe föl nem hatolt" (1Kor 2,9). Más szavakkal, ez a valóságos Isten.

C. S. Lewis, aki több helyen is használta ezt az érvet, tömören így foglalta össze:

Nem születhetnek teremtmények vágyakkal, ha lehetetlen, hogy azok kielégüljenek. A kisgyerek éhséget érez: van étel. A kiskacsa úszni akar: van víz. Az emberek szexuális vágyat éreznek: nos, van szex. Ha olyan vágyat találok magamban, amelyet semmilyen e világi tapasztalat nem tud kielégíteni, akkor az a legvalószínűbb magyarázat, hogy egy másik világ számára vagyok teremtve. (*Keresztény vagyok*! III. könyv, 10. „Remény").

1. kérdés: Honnan tudjuk, hogy a fő premissza - vagyis, hogy minden természetes vágynak van valóságos tárgya - egyetemesen igaz, anélkül, hogy először is tudnánk, hogy ennek a természetes vágynak szintén van-e valóságos tárgya? Hiszen éppen ez a konklúzió. Tehát bizonyítottnak veszed a kérdést. Már azelőtt tudnod kell, hogy a konklúzió igaz, hogy felállítanád a fő premisszát.

Válasz: Ez valójában nem csak a vágy érve elleni kifogás, hanem ez az összes deduktív (következtető) érvre, és *mindegyik* szillogizmusra igaz. Ez John Stuart Mill és a nominalisták régi cincogása a szillogizmus ellen. Ez a kifogás az empirizmust tételezi fel előre - vagyis, hogy az *egyetlen* mód, hogy megismerhessünk valamit, az az egyéni dolgok érzékelése, majd általánosítása az indukció által. Azért zárja ki a dedukciót, mert mindenféle egyetemes igazság (mint amilyen a mi fő premisszánk) megismerését is kizárja. Ugyanis a nominalisták semmiféle univerzálé (egyetemes tétel) létezésében nem hisznek - egyet kivéve (hogy minden univerzálé csak elnevezés).

Ezt nagyon könnyen meg lehet cáfolni. Mi olyan egyetemes igazság megismerésére juthatunk el, és valóban el is jutunk, mint pl. hogy „minden ember halandó". Ezt nem pusztán az érzéki tapasztalat által ismerjük fel (ugyanis soha nem érzékelhetjük az összes embert), hanem az emberiség közös, egyetemes lényegének vagy természetének néhány példájából álló elvonatkoztatás által, akiket valóban megtapasztalunk az érzékeinkkel. Onnan tudjuk, hogy minden ember halandó, hogy az emberiség, mint olyan, magában foglalja a halandóságot, hogy az emberi lény *természete* olyan, amely halandó; hogy szükségképpen követi a halandóság azt, hogy valakinek egy állati teste van. Ezt fel tudjuk fogni. A felfogóképesség, vagy az intellektuális intuíció, vagy meglátás hatalmával is rendelkezünk az érzékelés és a kiszámítás szellemi képességén fölül, amely két dolgot a nominalisták és az empiristák ajánlanak nekünk. (Az érzékelésben az állatokkal osztozunk, a kiszámolással pedig a komputerekkel; akkor az empiristák és a nominalisták számára mi az emberi megismerés sajátossága?)

Ha nincs valódi kapcsolat a tétel (propozíció) tárgyának természete és az állítmány (predikátum) természete között, akkor az egyetlen mód, hogy megismerjük ennek a tételnek az igazságát az, hogy érzéki tapasztalatot szerzünk, s majd indukáljuk. Pl. úgy tudhatjuk meg, hogy az összes könyv ezen a polcon piros, ha ránézünk mindegyikre és összeszámoljuk őket. Viszont, ha valódi kapcsolat van a tárgy természete és az állítmány természete között, akkor az értelmi képességgel és meglátással ismerhetjük meg ennek a tételnek az igazságát - pl. „Mindegyik színnek kell lennie kiterjedésének is", vagy „Egy Tökéletes Lény nem lehet tudatlan".

2. kérdés: Tegyük fel, hogy tagadom a második premisszát és azt mondom, hogy én nem észleltem semmiféle rejtett vágyat Istenre, sem a végtelen örömre, vagy valami titokzatos X-re, ami többet tud nyújtani, mint amit a világ maga.

Válasz: Vegyük kétféle formáját ennek a tagadásnak. Az első az, hogy valaki azt mondja: „Bár most nem vagyok tökéletesen boldog, azért hiszem, hogy az lennék, ha lenne tízmillió dollárom, egy jachtom, vagy minden napra egy új csajom.” A válasz erre természetesen az, hogy „Próbáld ki. Nem fogod szeretni.” Ezt ugyanis már sokan kipróbálták, és senkit sem elégített ki. Valójában ez a tapasztalat emberek millióinak teljesült már, és még billióinak fog teljesülni, de ők is reménytelenül fogják tovább keresni a még-rejtőzködő és még-szükséges megelégedést. Még ha meg is nyerik az egész világot, az sem lenne elég, hogy betöltse az emberi szívet.

Mégis megpróbálják, mert azt hiszik, hogy „Majd akkor, ha... talán legközelebb...” Ez a legostobább hazárdjáték a világon, mert ez az egyetlen olyan, amely következetesen soha nem fizetődik ki. Ez olyasféle játék, mint amelyik a világ végét jövendöli meg: az összes tét, amit valaha is az asztalra tettek, elúszott. Aligha van ok abban reménykedni, hogy a mostaniak majd jobban sikerülnek. Több billió kudarc és százszázalékos hibaarány, ez egy olyan próbálkozás, amelybe senkinek sem szabadna belemennie.

A premisszánk tagadásának második formája az, hogy „Én tökéletesen boldog vagyok”. Ez, úgy hisszük, hogy az idiotizmus, vagy ami még rosszabb, a tisztességtelenség határát súrolja. Ez sokkal inkább igényel ördögűzést, mint cáfolatot. Ez Camus *Közöny*ének Meursault-ja. Egy félállati, vegetációs, lufi pszichológia. Még a hedonista, utilitarista John Stuart Mill is, aki a legfelszínesebb (bár legügyesebb) gondolkodó volt a filozófia történetében, azt mondta, hogy „jobb elégedetlen Szókratésznek lenni, mint egy megelégedett disznónak”.

3. kérdés: Ez az érv csak Anzelm ontológiai érvének (13.) egy másik változata, amely érvénytelen. Egy objektív Istent mutatsz fel egy pusztán szubjektív fogalomból, vagy egy benned lévő vágyból.

Válasz: Nem, hiszen mi nem pusztán egy fogalomból érvelünk, ahogy Anzelm. Az érvünk elsődleges premisszáját sokkal inkább a természet valós világából veszi: abból, hogy a természet nem hoz létre vágyat hiábavalóan. Aztán valami valósat fedez fel az emberi természetben - nevezetesen azt, hogy az ember valami többre vágyik, mint a természet -, amelyet a természet nem tud megmagyarázni, mert a természet nem tudja kielégíteni. Tehát az érv mind a külső, mind a belső természetben megfigyelt tényeken alapul. Vagyis tényszerű.

*

Az esztétikai tapasztalat érve és a valóság

Világnézetek harca - érvek Isten létezése mellett és a valóság

Az Isten a semmivel össze nem hasonlítható tökéletes, mindenható, mindentudó, az örökké létező, a világ, az ember teremtője!
Bach zenéje Isten létének bizonyítéka!

A teremtéselmélet hívei semmit sem tudnak következetes objektív tudományos módszerrel bizonyítani a teremtésről és az istenről!
A végtelen világegyetemben mindörökké létező és állandóan mozgásban lévő anyag a tudomány által objektíven bizonyított tény!
Minden, aminek a léte a következetesen objektív tudományos módszerrel igazolható, az maga az anyag, bármilyen is a formája!

Amely állítás a következetesen objektív tudományos módszerrel a valóságban nem igazolható az nem fogadható el létezőnek!

Az Isten létének – „Az esztétikai tapasztalat érve” bizonyítéka összefoglalva: Létezik Johann Sebastian Bach zenéje. Tehát Istennek is léteznie kell. Ezt valaki vagy felismeri, vagy nem.

A lényeg: Ha felismerd a mennyei zenét, akkor az Istennek is léteznie kell.

Néhány gondolat!

Az emberiség az elért sikereit csak saját magának köszönheti, ebben a teremtéselmélet által feltételezett istennek nyoma sincs!

A világ objektív megismerése, a művészetek alkotásai, a technikai, a tudományos felfedezések mind a gondolkodó anyagnak, az emberiség munkájának, fejlődésének eredményeként jött létre. Mert az ember, a gondolkodó anyag tudattal rendelkezik és képes gondolkodni, felfedezni és megérteni a természet és a társadalom törvényeit és ezen az alapon fejleszteni a termelőerőket és a társadalmat, képes csodálatos művészi műveket alkotni.

Hol van a bizonyíték az isten jelenlétére?

Az emberiség csak a saját erejéből fejlődött olyanná amilyen, legalábbis csak erre van következetesen objektív tudományos bizonyíték, az istenre azonban semmi.

A művészet az érzelmek alapján a tudomány az értelem alapján fejti meg és ábrázolja a világot. A közös vonása a művészetnek és a tudománynak az objektív világ megismerése, megértése és ábrázolása az emberiség érdekében, a megfelelő sajátságos eszközök segítségével. A megismerés területe ugyanaz, az ember és a társadalom élete, az objektíven létező világ.

művészet: a társadalmi tudatformák egyike, az emberiség szellemi kultúrájának elválaszthatatlan alkotórészé, a valóság szellemi elsajátításának, megismerésének specifikus módja. A **művészet** a társadalmi fejlődés egészen korai stádiumában jelent meg, s fokozatosan a világ tudatosításának és az emberek szellemi fejlődésének hatalmas eszközévé vált. A **művészet** sajátszerűségét tárgya és tartalma, társadalmi funkciója, a valóság visszatükrözésének módja határozza meg.

A tudományos és a művészi tudat közös vonása a világ objektív tükrözésének, a valóság lényege megismerésének a képessége. Ebben a **művészet** ellentétes a vállassal (habar a történeti fejlődés bizonyos szakaszaiban szorosan egymáshoz kapcsolódtak), minthogy a vallásos tudat visszájára fordítva tükrözi a valóságot és képtelen behatolni a dolgok objektív lényegébe. A **művészet** — a világot elméletileg elsajátító tudománytól eltérően — esztétikailag sajátítja el a valóságot, a világot totálisan ragadja meg, a lényeg eleven megnyilvánulásainak egész gazdagságában, az egyedi, a megismételhetetlen teljes érzéki ragyogásában. Egyszersmind azonban, legjobb műveiben, az igazság megismerését, feltárását jelenti, melyen behatol a társadalmi élet lényegébe. – Filozófiai Kislexikon

A **kinyilatkoztatás** (latin: revelatio; görög: αποκάλυψη apokalüpszisz) a vallásokban a feltárása, közzététele vagy nyilvánosságra hozatala valamilyen igazságnak vagy tudásnak, Istennel vagy más természetfeletti személlyel vagy személytelen erővel való kommunikáció révén. A latin revelatio szó feltárást, leleplezést jelent. A teológia szóhasználatában azok a tanítások és előírások, amelyeket Isten adott vagy ad az embereknek. A hagyományos teológia feltételezi, hogy valamilyen formában már az első emberek részesültek Isten jól érthető, formailag reflektált kinyilatkoztatásában. A katolikus teológia tanítása elismeri, hogy a Szentlélek a kereszténységen túl ma is közvetíti a kinyilatkoztatásait. - wikipedia.hu

kinyilatkoztatás: teológiai értelemben Isten tevékenysége, amellyel az Atya a Fiú által a Szentlélekben megnyitja az utat az ember előtt a természetfölötti igazságok megismerésére és az isteni életre. - lexikon.katolikus.hu

Az istenről, a valamiről semmilyen objektív tudományos bizonyíték nincs!

Isten valami létét eddig a következetesen objektív tudománynak nem sikerült felfedeznie. A teremtéselmélet, a hit, a kinyilatkoztatás, a régmúltban készült iromány, a régészeti leletek nem objektív bizonyítékok isten létére. A XXI. századig semmilyen következetesen objektív tudományos megfigyelés sincs az isteni valamiről. Az isten valami azért csak a valami, mert semmit sem lehet tudni róla, minden állítás a tulajdonságairól csak a képzelet szülötte.

Azonban az embernek sikerül a művészi alkotás, a természet felfedezése, megismerése minden objektíven észlelhető, tapasztalható, megfigyelhető isteni segítség nélkül. Az emberiség elért sikereiben objektíven vizsgálva nincs nyoma az istennek! Semmilyen felfedezésben, alkotásban sem szerepel, mint munkatárs, vagy mint sugalmazó az isten, legalábbis ez a következetesen objektív tudományos módszerrel nem bizonyítható. A művészek, a feltalálók nem írják szerzőtársként vagy sugalmazóként az istent. Bár lehet, hogy nem is tudnak róla, de a háttérben mégis ott van, kár hogy ennek semmi következetesen objektív tudományos módon ellenőrizhető nyoma nincs.

Igencsak meglepődnének egyesek, ha a következőt látnák:

D-moll toccata és fúga - írta Johann Sebastian Bach és munkatársa, sugalmazója az Isten!

Bár a következetesen hiszékenységre nevelt emberiség nagy része ezt áhítattal tudomásul venné! Csak a megfelelő színház és az ezt sugalló színészekre van szükség, ez manapság is elég jól működik. Tulajdonképpen a „demokratikus” médiáknak és az oktatásnak ilyen feladata is van, és meg is van az eredménye.

Talán Bach elméjét uralta az isten és valójában a zenéi isten művei, vagyis nem ő, nem Bach, hanem az isten az igazi művész, az alkotó és Bach ezt csak leírta. Talán ezen a módon terjeszti a rejtőzködő isten a művészi képességeit? - Persze ehhez még hozzá lehetne venni a kinyilatkoztatásokat is. - Ezek szerint az emberiség magától nem képes alkotni? Vajon az alkotáshoz szükséges az isten segítsége? A művészet a tudomány csak a kiválasztott ember tudatában megjelenő isteni sugallat? Ha viszont valaki nem tud alkotni, az azért van, mert annak a tudatát nem szállta meg az isten? Miért? Ja! Isten útjai kifürkészhetetlenek! Talán mindenki a saját szabadakaratából dönti el, hogy jó vagy rossz ember, alkotni képes vagy csak, mint semmi, a vak világban passzívan élő ember legyen? Vagy isten dönt ez ügyben is?

Ezek szerint az emberiség teljesen kiszolgáltatott az isten kénye-kedvének? De ennek szerencsére semmi objektív nyoma nincs az észlelhető valóságban. Így isten csak a hiszékeny hívő emberek elméjében létező vízió, de az emberiség számára minden valóságos, következetesen objektív tudományos módon bizonyítható megfigyelés nélkül.

Bár a tudatban lévő virtuális szellemvilág eléggé meghatározza a hívők világnézetét, azonban az emberek tudatában lévő szellemvilág víziójának nincs a következetes objektív tudomány által megfigyelhető megfelelője a valóságban, így ez csak a hiszékeny, az isten létének vizsgálatában a következetesen tudományos módszert elvető emberek képzelgése csupán.

A teremtéselmélet logikáját követve az emberi alkotás isten sugallata útján az isten műve. Persze erre nincs objektív tudományos bizonyíték. Az emberiség saját magától fejlődött olyanná amilyen, az isteni hatás objektíven érzékelhetetlen.

Az isten virtuális világa

A tapasztalat és a természet törvényeinek tudományos megismerése tette lehetővé az emberiség fejlődését. Hol van ebben a fejlődésben egy szemernyi, az isten jelenlétére utaló következetesen objektív tudományos bizonyíték? Az egyházak általában negatívan álltak és álnak hozzá a következetesen objektív tudományos

módszerhez, ez volt az érdekük, ma is ez, mert az istenben való hit szerintük a tudomány előtt jár, vagyis a tudomány alá van rendelve az istenhitnek.

De az istenben való hit nem az objektív valóság, vagyis így az istenhit a hívőknél az objektív valóságot időnként felülírja. Mert a hívők világnézetében az első a természetfeletti szellemvilág és az isten szellemben való feltétlen hit, ami így gyakran megelőzi az objektív tudományos valóságot.

Persze, ha objektíven létezne az isten szellem ennek így is kellene lennie, de nem létezik. A teremtéselmélet hamis világnézete súlyosan gátolja az emberiség fejlődését, boldogulását! A tudományos felfedezésekre, a művészetre, a humánus erkölcsre az istentagadók is képesek. De még mennyire! Sőt!

Az égi minta földi mása

Mert az isten szellem létét tagadóknál nem áll az ember felett a kitalált felsőbbrendű *legfőbb lény*, ami minta a földi megvalósításra. De valójában azonban ez fordítva van, a földön létező forma megvalósulása tükröződik az égi mintában, így válik ez a földön szenté és sérthetetlenné.

Vagyis ez a földön a régmúltban megvalósult és még ma is megvalósuló társadalmi forma a mása, a motiválója az égi mintának, ami persze az emberiség fejlődésével változik, alkalmazkodik. Ez a szenté vált megkérdőjelezhetetlen felsőbbrendű isteni égi minta szolgál a földi megvalósulás elfogadására. A kizsákmányoló, élősködő „demokratikus” társadalmi formában, a felsőbbrendű *legfőbb lény* jó minta, ezért beépítik a világnézetükbe.

Ötletparádé!

Az erkölcsös döntések szabadsága, a szabadakarat

A **szabad akarat**: nem jelenti azt, hogy bármit megtehetünk, amihez kedvünk van ... azt jelenti, hogy egy személynek megvan rá a lehetősége, hogy egy adott helyzetben szabadon választhat két vagy több különböző lehetőség közül. ... A cselekvés szabadsága nem azonos az akarat szabadságával - wikipedia.hu

A **szabad akarat** a jó és rossz közötti különbségtételre és a választásra irányuló valós szabadság. Az ember, aki rendelkezik szabad akarattal, képes szabadságából fakadóan vagy a jót vagy a rosszat választani. ... Az ember alapvetően függő lény, vagy a Mindenség valamely hatóerejének való alárendeltségben létezik: vagy Istennek vagy a Sátánnak. Ez azt jelenti, hogy vagy az igazság vagy a bűn szolgálatában áll, köztes út nincs. (Lk.16,13-16.) - hitgyulekezete.hu

akaratszabadság: az akaratnak az a képessége, hogy bizonyos esetekben önmagát tudja elhatározni, vagyis külső és belső kényszer nélkül maga választ cselekvés vagy nem cselekvés, illetőleg ilyen-olyan cselekvés közt. - lexikon.katolikus.hu

Az ember szabadakaratából történő döntése lehet, erkölcsös, emberséges, embertelen, vagy egyszerűen csak jó vagy rossz. De mivel a lét határozza meg a tudatot, így a társadalmi forma, a társadalmi helyzet, az érdekviszonyok, a világnézet, a megvalósítható, a megvalósuló lehetőség alapvetően befolyásolja a „szabadakaratból” történő döntést az uralkodó erkölcsnek, a jognak, az emberiességnek, és nem utolsósorban az érdeknek megfelelően.

Az ember döntéseit a létének a körülményei alapvetően meghatározzák!

Vajon az embernek „korlátlan” szabad döntése az, hogy az istent vagy az ördögöt, esetleg egyiket sem, az erkölcsöst vagy az erkölcstelent, a jót vagy a rosszat, a számára káros vagy az előnyöset választja?

A szabadakarat a jó vagy a rossz döntésre a valóságban nagyon korlátozott, mert a lét határozza meg a tudatot, amit az erkölcs helyett gyakran a társadalom érdekében a jog tesz a helyére. Nagyon korlátozott a társadalomban élő embernek a szabadakarata, hogy a létérdekével ellentétes döntéseket hozzon. A létérdek alapvetően meghatározza az ember döntéseit, ami az erkölcsöt, a lelkiismeretet, a jogot, a szabadakaratot felülbírálhatja. A valóságban az ember csak közelíthet az erkölcsös, emberséges döntésekhez, de gyakran mégis kénytelen „rosszul” dönteni. Ennyit a szabadakaratról, ami így nagyon korlátozott.

Mert az ember önző, ami nem bűn, így védi a saját életét, bár ez az önzés lehet ellentétes vagy harmonikus embertársai és a társadalom érdekében. Az ember a lehetőségei, a társadalmi osztályhelyzete, az erkölcse, a világnézete, a tudása, a civilizáltsága szerint választhat, a szabad akarata csak eddig tart, ebbe, ha szükséges az ördög is beletartozik és nincs kivétel, bár lehet, hogy esetenként máshol van a határ. A környezeti hatások, kényszerek, a külső, belső tulajdonságok alapvetően meghatározzák a társadalomban élő emberek erkölcsös, emberséges vagy ezzel ellentétes döntéseit.

A valóságra vagy a hamisra épülő világnézet döntő fontosságú, mert alapvetően ettől függ a jó és a rossz meghatározása, amit dominánsan az uralkodó osztály érdeke határoz meg. A hamis tudománytalan és a buta világnézet korlátozza az emberséges erkölcsöt, így az ezek alapján történő döntések gyakrabban hibásak, mert ellentmondásba kerülnek a valósággal. A hamis világnézetre alapuló erkölcs minden erőlködése, esetleg jóhiszeműsége ellenére is gyakran óhatatlanul az embertelenséget valósítja meg.

A *legfőbb lény* a jó isten minta egyfajta felsőbbrendűséget jelent. Nem jó a felsőbbrendű minta az emberré válásra, a modern demokráciára törekvő emberiségnek! Még szerencse, hogy ilyen *legfőbb lény* nem kimutatható a következetesen objektív tudományos módszerrel és bizonyíthatóan semmivel sem.

Az emberiség a saját erejéből fejlődik!

Vajon az emberiségnek miért kell apránként, nemzedékről nemzedékre, keserves kínokkal, sok szenvedéssel az isten által ismert, sőt lehet, hogy az általa megalkotott (a mi univerzumunkra paraméterezett) természeti törvények ismeretéhez hozzájutni? Pedig a tudás az egyetlen módja az emberiség boldogulásának, a biztonságosabb létéhez. Talán a mindenható isten szellem fél az emberiségtől? Az isten meg akarja tartani a tudás monopóliumát? De ezzel az emberiség érdekeit sérti. Kell az ilyen kitalált felsőbbrendű isten nekünk? Inkább egy demokratikus istent kellene kitalálni.

Az emberiség azonban lassan, komótosan, szenvedésekkel saját erejéből fejlődik. Az emberiségen az isten nem segít, magától kell humánus emberré válnia, akár a kitalált felsőbbrendű isten ellenére is.

Az emberiség fejlődik minden külső beavatkozás nélkül is, esetleg kipusztul, másra nincs tudományos bizonyíték, mást nem lehet objektív tudományos módszerrel felismerni, csak vizionálni.

Ki tudja, kiben mi lakozik?

Lehet, hogy amit írok, az is isten műve? (De nagyképű vagyok! Nem érzem, hogy megszállt valami!) De az is lehet, hogy az ördögé? (Mi az az ördög? Objektíven! Valódi következetesen objektív tudományos módszerrel!) Lehet, hogy az isten létének tagadása is csupán isten műve? (Lehet, hogy az ördögé?) Isten útjai kifürkészhetetlenek. Kérem az istent, ha ő vezeti gondolataimat, tudományosan bizonyítsa be a létét! Mi az neki, a mindenhatónak! Persze az is lehet, hogy nem áll mindenkivel szóba, csak a háttérből a maga célja érdekében szállja meg egyes emberek tudatát, amit tudományosan nem is lehet bizonyítani.

Az isten segítse az emberiséget az emberré válásban!

Az emberré váláshoz szükséges az emberiségnek az objektív valóság tudományos megismerése. A történelem folyamán az isten közvetítői ebben akadályozták az emberiséget. Az isten változtasson ezen és utasítsa a közvetítőit, hogy a kitalált világkép helyett az objektív tudományos világképet tanítsák az emberiségnek.

Az isten, ha létezik, tanítsa meg az emberiségnek és adja meg hozzá a megfelelő tudományos ismereteket, hogyan lehet, hogyan kell az emberiségnek emberségesen, civilizált társadalomban élnie. A mindentudó, mindenható, tökéletes isten ezt nyilvánvalóan tudja. Vagy nem akarja? Vagy nincs is? Tiszta homály!

A tudományos ismeret a valóság objektív képe, amit következetesen csak a materializmus, és legfejlettebb formája a dialektikus és történelmi materializmus képvisel. Mutassa meg személyes példamutatással a demokratikus egyenrangú, emberséges társadalmi formát, ahol nincsenek felsőbbrendűek, nincs úr és szolga, nincs király, nincs másokon élősködő, ahol az emberek segítik egymást a társadalmi összefogással, és még ő is (az isten szellem) csak egy a sok közül. Ha az isten a *legfőbb lény*, akkor ne legyen felsőbbrendű lény, legyen egyenrangú testvére az emberiségnek, a tudását állítsa az emberiség szolgálatába. Mutasson példát az emberiségnek, hogyan kell demokratikusan, emberségesen, szabadságban, egyenlőségben, testvériességben élni.

Az isten nyújtson valódi segítséget!

Jézus léte objektíven bizonyíthatatlan, a tudomány számára megismerhetetlen, pláne az isteni léte. A fellelhető dokumentumok nem tekinthetők objektív bizonyítékoknak Jézus isteni létére. Jézusnak az emberiséget megváltó áldozata, ha igaz, akkor az isteni atyától ezt eltűrni nagyon embertelen (istentelen) dolog volt. Keresztre feszíteni egy embert (az isten fiát), szögeket verni a kezébe, ez nagyon primitív barbár embertelenségre valló cselekedet, nem egy mindentudó, mindenható, tökéletes isten tervezése, aki természetesen mindent előre tudott és jóváhagyott, így nyílván ebben közreműködött. A szabadakaratára bízta az emberiségnek, hogy a saját fiát kiirtsák? Nem jelent meg személyesen, hogy tanítsa az embereket a jóra? Ennyi lenne a mindenható isten hatalma? Ezen képességen csak nevetni lehetne, ha nem volna ilyen embertelen.

Na és milyen bűne van az emberiségnek?

Az emberiség a nyomorúságában, az isten által a tudástól megfosztottan vergődik. Így küzdelmében időnként az erkölcse, az emberségessége ellenére, a „szabadakaratával” is árt embertársainak. A feltételezett isten ilyennek teremtette az embert. Az emberiség története a létért való küzdelem. A küzdelem az harc az emberek között, ami gyakran embertelen, de elkerülhetetlen. Ha a feltételezett isten csak ilyen emberiséget teremtetett, akkor viselje el az emberek úgynevezett bűneit is. Ezért nem kellett volna feláldoznia Jézus fiát. A teremtés végén a tudást is meg kellett volna adnia az emberiség részére. Azonban a feltételezett isten viselje el tettének következményeit!

A kereszténységben a **megváltás**, mint a bűntől, s ennek következményeitől való megszabadítás, Krisztus, a Megváltó érdeme által. Arra utal, hogy Krisztus a szenvedésével és halálával kiérdemelte, hogy a megtérő emberek szabaddá váljanak minden bűntől, és a bűnt követő "örök halál"tól. A megváltás egyfelől Krisztus kereszthalálával ment végbe, másfelől a Krisztusba vetett élő hit, a megtérés és keresztség által valósul meg. - wikipedia.hu

Mutassa az isten személyesen a jó példát!

Ne rejtőzködjön, ha létezik és, ha nem fél az általa teremtett emberiségtől. Tanítsa meg az emberiséget civilizált emberként élni. Segítse az emberré válást, ne az élősködőket, ne a hamis világnézetet támogassa, hanem a tudományos világnézetet.

De ha csak fenyegetni képes, mint Zeusz a villámaival, ha csak pusztítani képes, akkor szégyellje magát. Akkor nem jó isten a „jó isten”!

(idézet: Húsz érv Isten létezése mellett)

17. Az esztétikai tapasztalat érve

Létezik Johann Sebastian Bach zenéje.

Tehát Istennek is léteznie kell.

Ezt valaki vagy felismeri, vagy nem.

Esztétika: a világ esztétikai megragadásának törvényszerűségeivel, a művészetnek, mint e megragadás különös formájának lényegével, fejlődéstörvényeivel, társadalom átalakító szerepével foglalkozó tudomány. ... Az esztétikai elsajátítás szubjektív oldalát – az esztétikai érzést, az ízlést, az értékítéletet, az élményeket, eszméket, eszményeket – a marxista-leninista esztétika az objektív esztétikai folyamatok és viszonyok sajátos visszatükrözési és megtestesülési formájának tekinti. Az esztétika azt is vizsgálja, hogyan születik meg az emberben az esztétikai élmények sokfélesége: az emberi alkotó munka szép termékeiben való esztétikai jellegű gyönyörködés, a nép szabadságának magasztos céljaiért vívott harc öröme, az embert rabságban tartó viszonyok rútsága, aljassága által keltett undor stb.. A művészet, a műalkotás az esztétika tárgyának legfontosabb mozzanata. ... az esztétika azonban filozófiai tudomány. Az embernek a valósághoz való esztétikai viszonyában (így többek között a művészetben) érvényesülő általános törvényszerűségeket vizsgálja - Marxista fogalomlexikon

*

A vallási tapasztalat érve és a valóság

Világnézetek harca - érvek Isten létezése mellett és a valóság

Az Isten a semmivel össze nem hasonlítható tökéletes, mindenható, mindentudó, az örökké létező, a világ, az ember teremtője!
Széles körben elterjedt tényéből juthatunk el arra a meggyőződésre, hogy Isten létezik!

A teremtéselmélet hívei semmit sem tudnak következetes objektív tudományos módszerrel bizonyítani a teremtésről és az istenről!
A végtelen világegyetemben mindörökké létező és állandóan mozgásban lévő anyag a tudomány által objektíven bizonyított tény!
Minden, aminek a léte a következetesen objektív tudományos módszerrel igazolható, az maga az anyag, bármilyen is a formája!

Amely állítás a következetesen objektív tudományos módszerrel a valóságban nem igazolható az nem fogadható el létezőnek!

Az Isten létének – „A vallási tapasztalat” bizonyítéka összefoglalva: a vallási tapasztalat széles körben elterjedt tényéből juthatunk el arra a meggyőződésre, hogy erre csak egy isteni valóság léte adhat magyarázatot; különböző korokban és a világ különböző kultúráiban számtalan ember állítja, hogy volt „isteni” tapasztalata; felfoghatatlan, hogy ilyen sok ember ennyire végletesen tévedett volna a saját tapasztalatának természetét és tartalmát illetően; tehát kell lennie egy „isteni” valóságnak, amelyet a különböző korokban és a világ különböző kultúráiban számtalan ember megtapasztalt.

A „vallásosnak” nevezett tapasztalatnak a tárgya úgy tűnik, hogy nem mindannyiunknak a tapasztalata; azonban sok ember oly módon fogja fel tapasztalatát, hogy ők „egyesülnek” vagy „magukba fogadnak” egy végtelen és mindent átjáró Tudást és Szeretetet; akik ezt az állítást tették, ennyire tévednének önmagukról, vagy, hogy elmezavar vagy elmebaj okozhatott volna ilyen mélységes jót és szépséget.

A lényeg: Sok embernek van vallásos élmény tapasztalata, ami így bizonyítja Isten létét.

Néhány gondolat!

Valamely állítás valódiságát csak a következetesen objektív tudományos módszer bizonyíthatja be!
Ha sok embernek van isteni valóság élmény tapasztalata, akkor azt a következetesen objektív tudományos módszerrel kell vizsgálni!
Bármilyen sok ember isteni valóság élmény tapasztalata csupán szubjektív vélemény, amíg nélkülözi az objektív igazságot!
A következetesen objektív tudományos bizonyítékok nélküli állítás csak szubjektív vélemény, aminek az elfogadása hiszékenység!

Az objektív igazság kritériuma

Teljesen mindegy mennyi ember hisz valamiben, vizionált valamit, ha a következetesen objektív tudományos módszerrel a létezése a valóságban nem bizonyítható be, akkor ez hamis kép. Bármi, amit csak szubjektíven értelmeznek, még nem biztos, hogy az az objektív valóság, bármennyien hiszik ezt el, vélik valósnak. A következetesen objektív tudományos módszerrel történő megfigyelés, vizsgálat, és az így levont elmélet,

magyarázat, amit a gyakorlat is igazol, csak azt lehet valóságosnak elfogadni, teljesen mindegy mennyi ember ismeri ezt el. Az isten szellemről következetesen objektív tudományos módszerrel történő megfigyelés nem létezik, így bármennyi hívőnek van isteni valóság élmény tapasztalata az nem az objektív valóság.

A következetesen objektív tudományos módszert nélkülöző állítás az ezt hívők számától függetlenül is lehet hamis. Nem elég hinni valamit, ennek a valóságban is léteznie kell, hogy az állítás objektív igazság legyen.

A középkorban csak néhányan állították azt, hogy nem a föld a világ közepe, mégis az ő állításuk volt az objektív igazság.

Az egyetlen következetesen objektív tudományos módszer a dialektikus és történelmi materializmus!

Csak ezzel a módszerrel lehet feltárni objektíven a természet és a társadalom törvényeit. Azonban más világnézet talaján is el lehet jutni az objektív igazsághoz, de, ha ez sikerül, akkor az valójában mégiscsak a dialektikus és történelmi materializmust követi, ha a következetesen objektív tudományos módszert használja. Mert az objektív igazsághoz csak a következetesen objektív tudományos módszerrel lehet eljutni, még akkor is, ha ez nem tudatosul. Bár a véletlen hatását sem lehet kizárni.

A világ megismerése, ha nem az objektív valóságra alapozott a világnézet, akkor a vak véletlen hatása, a hamis úton botorkálás nagymértékben érvényesülhet, ami nehezíti, vagy lehetetlenné teszi az objektív igazság keresését, így a megtalálását.

Objektív igazság: filozófiai kategória az emberi ismeret azon tartalmának jelölésére, amely független a szubjektum akaratától és óhajaitól. - Marxista fogalomlexikon

A természetfeletti szellemvilág, az isten szellem az objektív valóságban nem létezik, így az erre alapozott világnézet, a teremtéselmélet hamis. Ha az emberiség a hamis világnézet rabja, akkor lépten-nyomon letér az objektív valóság megismerésének az útjáról.

A tudománytalan hit veszélyes az emberiségre!

A tudományos tények makacsak, de a hamisak is, azonban az emberiségnek választani kell a valós és a hamis között, mert az emberré váláshoz a valóságos úton kell járnia. A helyes világnézet ebben segít. Csak az a helyes világnézet, amit a következetesen objektív tudomány a valóságban igazol. Képzelődni kell, szükséges, de erre felépíteni egy világnézetet az már hiba, az nagy tévedés, ha ez nem következetesen az objektív valóság alapján történik. A teremtéselmélet nem az objektív valóságra épülő világnézetből építkezik, így hamis, ezért a természetfeletti szellemvilág és az isten szellem bármenyien is tartják valósnak, az nem az objektív igazság.

A hit bármiben, amit bármennyien is elfogadnak, ha a következetesen objektív tudományos módszernek nem felel meg, az egyenlő a semmivel. Ez az isteni valóságélmény tapasztalatra is igaz, ha ennek a vizsgálata a következetesen objektív tudományos módszernek nem felel meg, akkor az csak szubjektív képzelgés, vízió, bármennyien is vélik valósnak.

A hamis tudománytalan világnézetre nevelt emberiség a pusztulás felé halad, mert a hamis úton jár. A termelőerők fejlődésével az emberiség, ha hamis a világnézete, akkor ezt a hatalmassá nőtt erőt nem lesz képes uralni és ellene fog fordulni. A hamis világnézetre épülő társadalom működése közben a természet törvényei ellen vét, ami legyőzhetetlen, így a hatalmassá nőtt termelőerők felett már nem tud uralkodni. Csak a tudatos, sőt tudományosan szervezett társadalmi forma alkalmas a harmóniára a természettel.

Volt idő, amikor az emberiség többsége, sőt néhány kivétellel minden ember úgy hitte, hogy a nap kering a föld körül, de ezt a tudomány fejlődése nem igazolta be. Tehát a túlnyomó többség tévedett. Ráadásul még üldözték is az objektív valóságot kutatókat, az objektív valóságra épülő világnézet híveit, és ez valójában gyakran ma is igaz, de még mennyire igaz. Az objektív valóság megismerése sok tévedéssel, buktatókkal járó tanulás, de csak azt kell elfogadni, ami a gyakorlatban ellenőrizhetően létezik vagy megvalósítható. Ha bármely hit állítása nem ellenőrizhető, mégpedig a következetesen objektív tudományos módszerrel a valóságban az (valószínűleg) hamis. Bár ezzel nagyon óvatosan kell bánni, sok az ismeretlen.

A **dialektikus materializmus**, mint a materializmus általában, az **igazság**-ot objektív jellegűnek tartja: az igazság, mint a megismert objektum „képmása”— formájában szubjektív és tartalmában objektív, de az utóbbinak van meghatározó szerepe. Az igaz elméletek tartalma objektív, abban az értelemben, hogy nem függ sem az egyes embertől, sem az emberiségtől. ... Az igazság kritériuma nem található meg sem a szubjektum tudatában mint olyanban, sem a megismerés objektumában. Az igazság kritériumának egy meghatározott viszonyt kell képviselnie, amely különbözik a megismerés folyamatától, ugyanakkor szervesen összefügg vele. Ilyen viszony a társadalmi gyakorlat folyamata, s éppen ez az igazság végső kritériuma. - Filozófiai Kislexikon

Minden állítás csak akkor objektív igazság, ha megfelel az objektív valóságnak!

Ha nagyon sok ember „tapasztal az isteni valóság létére utaló” valami jelenséget, akkor ezt a tudományos módszerrel is meg lehetne, sőt meg kellene ismerni, egzakt módon leírni, hipotézist készíteni, vizsgálni, és a valóságban ellenőrizni. Vajon ebben az esetben, a vallásos hit világában ez miért nem így történik? Miért marad

el a következetes objektív tudományos vizsgálat? Azért mert ezeknek a „tapasztalt jelenségeknek” a leírása, vizsgálata nem kell, hogy megfeleljen a következetesen objektív tudományos módszernek, a valóság egyetlen egzakt leíró, objektíven vizsgáló módszerének. Mert ha megfelelne a tudományos módszernek, akkor a gyakorlatban is igazolhatónak kellene lennie. Ez a vizsgálat azonban korrekten és következetesen nem történik meg. Mert nincs olyan következetesen objektív tudományos bizonyíték, ami isten létét igazolná, csak a spekuláció létezik és főleg a gyakorlatban, a valóságban nincs objektíven létező megfelelője.

Objektív igazság vagy hamis állítás

A tudományos módszerrel következetesen nem vizsgált vagy az ellenérdekeltség miatt nem vizsgálható jelenség vagy állítás nem különböztethető meg a valótlanságtól vagy akár a hazugságtól sem, minden jóhiszeműség ellenére sem. A tudományos módszernek éppen az a lényege, hogy a valóságot objektíven vizsgálja, hogy az eredménye az embertől függetlenül a valóságnak megfeleljen. Ezért mindegy, hogy mennyi ember állít valamit, ha az nem felel meg a tudományosan vizsgált valóságnak, akkor az valótlan állítás, minden jóhiszeműsége ellenére is.

Csak a következetesen objektív tudományos módszerrel történő vizsgálat derítheti ki valamely jelenségnek az objektív valódiságát, de a „kell lennie” nem tudományos módszer, ha nincs mellette egzakt, következetes tudományos megfigyelés, következtetés és a valóságban történő ellenőrzés. Valami csak akkor létezik, ha a következetesen objektív tudományos módszer ezt igazolja és a valóságban megtalálható. A „kell lennie” bizonyos körülmények között, akár hipotézisnek is megfelelhetnek, De a következetesen objektív tudományos módszerrel történő vizsgálat nélkül csak álmodozás, képzelődés marad.

De nagyon óvatosnak kell lenni, mert nagyon sok még az ismeretlen. Számtalanszor előfordult, hogy amit ma még nem ismerünk és még a tudományos módszerrel sem igazolható, a tudomány fejlődésével mégis valósággá válik. Nem kell átesni a ló túloldalára, hasonlóan, mint a csoda isten létének bizonytékaként való elfogadása esetében. Vagyis, amit nem tudunk az ismert tudásunk szerint a természet törvényeivel megmagyarázni az csoda és ez isten létének bizonyítéka, véli az isten szellemben hívő. * Elég nevetséges a szellemekben hinni a XXI. században! *

A tudományos módszernek éppen az a célja, hogy eldöntse valaminek, valamely állításnak az objektív valódiságát, tehát azt, hogy az a valami létezik-e, az állítás objektíven az embertől, a szubjektumtól függetlenül igaz-e vagy hamis. Bár a tudományos módszer eszközei sokfélék, de általában hatékonyak, főleg, ha a megfigyelés a valóságban igazolja vizsgálandó állítás, hipotézist.

A valós és a hamis világnézet

Az ember általában nem fogad el állítást bizonyíték nélkül, de a világnézetre ez nem feltétlenül igaz, mert túlságosan sok az ismeretlen, erős az érzelmi hatás és sokan következetlenek és a könnyebb utat, a tudománytalan spekulációt választják. Ez gyakran a tudományban, a művészetben kiválóan jártas tanult emberekre ugyanúgy érvényes, mint az átlagemberre, még akkor is, ha az életük, a munkájuk a valóság feltárása, bemutatása. Az ismeretlen, az érzelmek, a hamissá nevelt tudat könnyen letéríti az embert a valóság útjáról. Így válik az ismeretlen szellemvilág az ismeretlen isten szellem otthonául, még akkor is, ha az ismertben istennek nyoma sincs.

A vallás, az ateizmus és a materializmus, sőt a dialektikus és történelmi materializmus is tanulható, tanítható. Az lesz az elfogadott, a domináló a többség számára, amit tanítanak. A vallás azonban csak a hit kérdése minden objektív bizonyíték nélkül a könnyebb, de a hamis út, a dialektikus és történelmi materializmus azonban tudományos módszer alapján kidolgozott világkép, ennek megértéséhez következetesnek kell lenni. A vallásos tudat azonban a valóság és a hit általi képzelt világ együttese, így ez egy torzult világ képe a hívő lelkében, tudatában.

Valamikor az emberiség túlnyomó többsége a föld körül keringőnek tartotta a napot és a többi égitestet, és még sok butaságot tartott valósnak. De mi az igazság? Nem az az igaz, amit sokan vélnek, hanem ami megfelel a következetesen tudományos módszerrel vizsgált objektív valóságnak, ami a gyakorlatban, a valóságban tudományos módszerrel bizonyítottan létezik.

(idézet: Húsz érv Isten létezése mellett)

18. A vallási tapasztalat érve

A legtöbb ember vallásos hitének legbelsejében érez valamiféle tapasztalatot. Az olvasók nagytöbbségének is valószínűleg volt már ilyen tapasztalata. Ha így van, akkor egy csak általa ismert módon már felismerte annak központi jelentőségét életében. Ez a felismerés önmagában nem egy *érv* Isten létezésére; igazából ennek a fényében csak valószínűleg annyit mondhat az ember, hogy neki nincs szüksége érvekre. Csakhogy, ami azt illeti, egy érvet is konstruálhatunk Isten létezésére ennek a tapasztalatnak a tényéből. Ez nem egy olyan érv, amely a saját személyes tapasztalatodból késztet téged arra, hogy saját meggyőződéseddé váljon az, hogy Isten

létezik. Mint mondtuk, az ilyen embernek valószínűleg nincs szüksége egy ilyen érvre. Ez az érv inkább egy másik irányba mutat: a vallási tapasztalat széles körben elterjedt tényéből juthatunk el arra a meggyőződésre, hogy erre csak egy isteni valóság léte adhat magyarázatot.

Elég nehéz kifejteni ezt az érvet deduktívan. Azonban a következő próbálkozás eléggé korrekt:

1. Különböző korokban és a világ különböző kultúráiban számtalan ember állítja, hogy volt „isteni" tapasztalata.

2. Felfoghatatlan, hogy ilyen sok ember ennyire végletesen tévedett volna a saját tapasztalatának természetét és tartalmát illetően.

3. Tehát kell lennie egy „isteni" valóságnak, amelyet a különböző korokban és a világ különböző kultúráiban számtalan ember megtapasztalt.

Egy ilyen tapasztalat valóban igazolja azt, hogy létezik egy értelemmel rendelkező Teremtő-Isten? Első pillantásra ez valószínűtlennek tűnik. Ugyanis egy ilyen Isten, vagyis ennek a „vallásosnak" nevezett tapasztalatnak a tárgya úgy tűnik, hogy nem mindannyiunknak a tapasztalata. Azonban mégiscsak számtalan ember tapasztalja ezt meg. Vagyis sok ember oly módon fogja fel tapasztalatát, hogy ők „egyesülnek" vagy „magukba fogadnak" egy végtelen és mindent átjáró Tudást és Szeretetet, egy olyan Szeretetet, amely önmagával tölti be őket, de végtelenül felülmúlja a befogadóképességüket. Vagy legalábbis ezt állítják. A kérdés tehát ez: Higgyünk-e nekik?

Óriási számú ilyen állítás van. Vagy igazuk van, vagy nincs. Hogy kiértékelhessük őket, ahhoz figyelembe kell vennünk a következőket:

1. ezeknek az állításoknak a következetességét (következetesek-e önmagukhoz, valamint ahhoz, amit máshonnan tudunk, hogy igaz);

2. azoknak a jellemét, akik ezeket az állításokat teszik (becsületesnek, tisztességesnek, megbízhatónak tűnnek-e ezek az emberek?) és

3. kihatással voltak-e ezek a tapasztalatok a saját vagy mások életére (ezek az emberek szeretőbbek lettek-e tapasztalatuk eredményeképpen? Valóban épületesebbek lettek-e? Vagy ellenkezőleg, hiúbbakká és önzőbbekké váltak-e?

Tegyük fel, hogy valaki azt mondja: „Ezek a tapasztalatok mindössze a homloklebeny ideiglenes sérülései, vagy egy neurotikus elfojtás eredményei. Semmiképpen sem igazolják valamilyen isteni valóság igazságát." Mit válaszolhatunk erre? Felidézhetnénk a beszámolók óriási dokumentációját, és megkérdezhetnénk magunktól, hogy igaz lehet-e a fenti állítás. És ezt a következtetést vonhatnánk le: „Nem. Figyelembe véve az állításoknak a mérhetetlen számát, és azoknak az életminőségét, akik ezt állították, hihetetlennek tűnik, hogy azok, akik ezt az állítást tették, ennyire tévednének önmagukról, vagy, hogy elmezavar vagy elmebaj okozhatott volna ilyen mélységes jót és szépséget."

Azt idő előtt lehetetlen leszögezni, hogy ezeknek az állításoknak és személyeknek a beszámolóinak a vizsgálata, hogyan fog hatni minden egyes személyre. Nem mondhatod el idő előtt, hogy hogyan fog hatni rád. De ez egy bizonyíték; sokakat meggyőzött; és nem lehet figyelmen kívül hagyni. Néha - tulajdonképpen nagyon is gyakran - ezekkel a beszámolókkal nem ugyanúgy nézünk szembe, mint ahogy elvetjük azokat csiricsáré divatos címkékkel.

*

A közös egyetértés érve és a valóság

Világnézetek harca - érvek Isten létezése mellett és a valóság

Az Isten a semmivel össze nem hasonlítható tökéletes, mindenható, mindentudó, az örökké létező, a világ, az ember teremtője!
Az emberek elsöprő többsége hisz abban, hogy Isten létezik!

A teremtéselmélet hívei semmit sem tudnak következetes objektív tudományos módszerrel bizonyítani a teremtésről és az istenről!
A végtelen világegyetemben mindörökké létező és állandóan mozgásban lévő anyag a tudomány által objektíven bizonyított tény!
Minden, aminek a léte a következetesen objektív tudományos módszerrel igazolható, az maga az anyag, bármilyen is a formája!

Amely állítás a következetesen objektív tudományos módszerrel a valóságban nem igazolható az nem fogadható el létezőnek!

Az Isten létének – „A közös egyetértés érve" bizonyítéka összefoglalva: A hit Istenben - abban a Lényben, akinek a tisztelet és imádat jogosan megkövetelhető - egy általános jelenség minden kor csaknem minden embere számára; az emberek elsöprő többsége vagy téved életüknek erről a legmélyebb eleméről, vagy nem; Sokkal valószínűbb azt hinni, hogy nem; tehát sokkal valószínűbb azt hinni, hogy Isten létezik; *elgondolható*, hogy az a milliószor millió ember, akik azt állítják, hogy megtalálták azt a Szentet, aki méltó a

tiszteletre és imádatra, csak tévedett; Sokkal valószínűbbnek tűnik az, hogy inkább akik elvetik a hitet, azok szenvednek a hiánytól és a téveszméktől.

A lényeg: Vajon tévedhet az emberek többsége, ha hisz az Isten létében?

Néhány gondolat!

Hamis az olyan állítás, amely nélkülözi az objektív igazságot, bármennyien hiszik ezt igaznak!
Amely állítás a következetesen objektív tudományos módszerrel nem bizonyítható, bármennyien hiszik igaznak, az hamis!
A következetesen objektív tudományos módszerrel a természetfeletti szellemvilág, az isten szellem léte nem igazolható!

Vajon mit hisznek a hívők istennek?

Melyek az isten szellem és a természetfeletti képességgel rendelkező szellemvilág következetesen objektív tudományos módszerrel ellenőrizhető tulajdonságai? Ilyen nincs, erről csak a spekuláció, a képzelet létezik.

Konkrétan, következetes objektív tudományos módszerrel bizonyíthatóan, hol van a szellemvilág, mi az az isten szellem, hogyan lehet ezt megfigyelni, mik a tulajdonságai, jellemzői? Hogyan lehet bármilyen állítást istenről objektíven ellenőrizni? De erre nincs semmilyen következetesen objektív tudományos módszer, csak a képzelődés!

Milyen objektív tudományos megfigyelés alapján állapították meg az isten szellem és a természetfeletti szellemvilág létét? Mert, ha ez csak szubjektív vélemény, ha csak az objektív bizonyítékot nélkülöző hit kérdése, ha csak a hívő tudatában létező vízió, akkor az objektív valósághoz semmi köze sincs!

Az objektív valóság az embertől, az ember tudatától függetlenül létező világ, amit csak a következetesen objektív tudományos módszerrel lehet megismerni. Így hiába képzelik bármennyien az isten szellemet valósnak, ha az az objektív valóságban nem található meg, akkor az hamis állítás, így az nem az objektív igazság.

Gyakran nehézségekbe ütközik az emberi szubjektum állításait megismerni és vizsgálni, de az objektív igazságot csak a következetesen objektív tudományos módszerrel lehet megismerni. Az objektív igazság állításának az objektív valóságnak kell megfelelnie, vagyis a valóságban objektíven létezőnek kell lennie. Ennek a kiderítését szolgálja a tudományos módszer.

Igazság: a valóság helyes, hű gondolati tükrözése, ami végső soron a gyakorlat kritériumával ellenőrizhető. Az igazság, mint jellemző sajátosság, a gondolatokra vonatkozik, nem pedig magukra a dolgokra és nyelvi kifejezésük eszközeire. - Marxista fogalomlexikon

Objektív igazság: filozófiai kategória az emberi ismeret azon tartalmának jelölésére, amely független a szubjektum akaratától és óhajaitól. Az igazságot a visszatükrözött objektum tartalma határozza meg. - Marxista fogalomlexikon

Objektív Valóság: az egész anyagi világ a maga teljességében, valamennyi formájában és megnyilvánulásában. Az objektív valóság fogalma viszonylagos. A szubjektumhoz viszonyítva az objektív valóság mindaz, ami a tudaton kívül létezik és tudatban visszatükröződik. De a szubjektum, tudatával együtt, maga is objektív valóság más emberekhez viszonyítva. A világra vonatkozó egyéni szemlélettől elvonatkoztatva azt mondhatjuk, hogy az objektív valóság megegyezik a realitással általában. A realitás magában foglalja a különbözőanyagi objektumokat, ezek tulajdonságait, a teret, az időt, a mozgást, a törvényeket, a különböző társadalmi jelenségeket, a termelési viszonyokat, az államot, a művészetet stb. Mindez tükröződik az emberi tudatban, de attól függetlenül létezik. - Marxista fogalomlexikon

Az isten szellemről a hívőknek semmilyen következetesen objektív tudományos ismerete nincs!

Isten fogalma a monoteista hívők szerint azon természetfeletti lényt jelenti, aki a világegyetemet teremtette, és/vagy annak működését, történéseit irányítja vagy ellenőrzi. - wikipedia.hu

Isten: az összes vallásban a Legfőbb Lény - lexikon.katolikus.hu

Isten megismerhetősége: Isten tulajdonságai közé tartozó, predikamentális nyugvó, pozitív sajátság. - Az egyh. tanítóhivatal tételei Isten megismerhetőségéről: 1. Az igaz Isten a műveiből a természetes ész világosságánál megismerhető. Dogma. 2. A természetes ész segítségével az ember nem képes intuitív módon megismerni Istent, azaz nem képes Isten látására emelkedni. Dogma. 3. Van hívő istenismeret. Dogma. Ez az istenismeret nem intuitív. - Magyarázat. Természetes megismerhetőségről beszélünk, mert a hitbeli megismerést csak az vonja kétségbe, aki a kinyilatkoztatást is tagadja. - lexikon.katolikus.hu

A **kinyilatkoztatás**ban Isten önmagát és üdvözítő akaratának döntéseit közli, azért, hogy részt adjon azokból az isteni javakból, melyek az emberi értelem fölfogóképességét teljesen meghaladják. - lexikon.katolikus.hu

Ha a bizonyíték nélküli hit megelőzi az objektív tudományt, akkor bármi hamisat is el lehet hinni!

Mi az isten?

A természetfeletti szellemvilág és az isten szellem víziója csak a hívő tudatában képzelt homályos valami, mert megfelelője a valóságban nincs.

Vagy van? Kérem a következetesen objektív tudományos bizonyítékokat, isten paramétereit, méretét, színét, elektromos töltését, tartózkodási helyét, egy fényképet róla, vagy bármit, stb.. Ja! Persze az isten egy szellem, egy varázsló, anyagi vonzat nélküli, vagyis a semmi anyag, így csak egy térbeli kiterjedés nélküli elméleti pont.

Akkor ez nem fog sikerülni, mert a semmit, a semmi anyagot nem lehet vizsgálni, mert a semmi valósként állítása az maga a semmi. Olyan, mint a nullaszor valami az egyenlő nullával! A semmiről csak azt lehet tudni, hogy nincs, nem van! Így az isten szellemről minden vélt ismeret csak a spekuláció, a képzelgés terméke, az objektív valóságot nélkülöző semmi. Tehát az isten szellem csak a képzelet világában létezik!

Az isten szellem létének objektív bizonyítására a kinyilatkoztatás sem alkalmas, mert az csak szubjektív vélemény, így a következetes objektív tudományos módszerrel ellenőrizhetetlen állítás.

Azonban a megmagyarázhatatlan „a csoda" sem lehet az isten szellem létének objektív bizonyítéka, mert egyszerűen csak nem értjük.

Tehát az isten szellemről nincs objektív bizonyíték, ezért bármennyien hisznek benne az hamis állítás csupán!

Hit: valamely jelenség igaz voltának bizonyítás nélküli elismerése. A természetfelettibe (isten, angyalok, ördögök stb.) vetettek vak hitet minden vallás alkotóeleme. Ebben az értelemben a hit nem különbözik a babonától. A vallási hit ellentétben áll a tudással. Mindamellett sok idealista filozófus próbálja összebékíteni a hitet és a tudást, vagy a hitet a tudás helyébe állítani (Fideizmus). Köznapi értelemben a hit olyan tudományos következtetésekbe, hipotézisekbe vetett meggyőződés, amelyeket az adott pillanatban még nem lehet kísérleti úton bizonyítani. Az ilyen hit a már elért és gyakorlatban kipróbált tudásra épül. - Marxista fogalomlexikon

A tudományos módszer és a hamis állítás

Teljesen mindegy mennyien hisznek valamiben, ha az hamis, mert nélkülözi a következetesen objektív tudományos bizonyítékokat. Márpedig isten létezése hamis állítás, mert a következetesen objektíven tudományos módszerrel nincs bebizonyítva, így semmivel nem különböztethető meg a valótlanságtól. Isten léte olyan állítás, ami a bizonyítékok hiányában valójában a semmi létezőként való elfogadása.

Az objektív valóságot nélkülöző állítást nem lehet és nem is kell megcáfolni, mert a valóságban nem megfigyelhető, nem ellenőrizhető. Így isten létének állítását sem lehet és szükségtelen is cáfolni, mert ez nem tartalmaz semmi tényszerű, következetesen objektív tudományos állítást, amit cáfolni lehetne, bármennyien hisznek is ebben.

Mégis, akkor mit állítanak a hívők?

Semmi valóságosat, amit ezért nem is lehet cáfolni és nem is kell, mert valójában nem állítanak semmi valóságban észlelhetőt. Isten létét maguk a hívők cáfolják azzal, hogy semmilyen objektív ténnyel nem támasztják alá az állításukat. Csak fecsegnek valamiről, amiről valójában objektíven ők sem tudnak semmit.

A vallás, az ateizmus, a materializmus tanítás kérdése, amelyiket tanítják, az emberek többsége azt fogadja el. A materializmus, az ateizmus az objektív tényekre, a vallás a szubjektív véleményre, a képzeletre, a hiszékenységre alapoz. A szubjektív, az emberi agyban képzett, keletkezett kép igazságát csak az döntheti el, hogy az objektív valóságban megtalálható-e a mása vagy nem. Ezt csak a következetesen objektív tudományos módszerrel lehet kideríteni. De az istennek nincs mása a valóságban, a következetesen objektív tudomány ezt még nem fedezte fel. A valótlanság állítása azonban az emberiség kárára van, mert az abban való feltétlen hit az maga a hiszékenység és ezért az butaság. A hiszékeny ember pedig más egyéb hamisat is elhisz.

Nem szabad hiszékennyé nevelni az emberiséget, mert ez a fejlett termelőerők mellett katasztrófába viszi az emberiséget. A hiszékenységre nevelt emberiség elhiszi a felsőbbrendűséget, az élősködést, mint emberségeset, pedig az éppen, hogy nem az. A hiszékennyé nevelt emberiség elhiszi, hogy jogos, emberséges az élősködés, ez a világ rendje, pedig ez gátolja az emberré válást. A hiszékeny emberiség nem válhat emberré!

hiszékeny: Könnyen félrevezethető (személy), aki bármiben könnyen hisz, bármit gondolkodás nélkül elfogad. - wikiszotar.hu

Spekuláció a nép kárára

Az isten létének „bizonyítéka", érve csak a spekuláció, az objektív valóságot nélkülöző hit. Az istenhit azonban sok ember rovására, mint felsőbbrendű minta kitűnő tudatforma. A kizsákmányoló társadalmakban, ezért kevesek hasznáért, az élősködés érdekében vezetik félre az emberiséget és beépítik a teremtéselméletet a világnézetükbe.

Az isten nem tudományos kategória, nem szerepel, mint tényező az objektív természeti törvényekben, sőt semmilyen következetesen objektív tudományos módszerrel megfigyelhető jelenségben. Isten hatása tudományosan nem megfigyelhető, semmilyen gyakorlati haszna nincs az emberiség többsége számára. De akinek haszna származik az isten létének hirdetéséből, azok a többséget károsítók érdekeit képviselik.

A kizsákmányoló osztálytársadalmakban a vallás, az istenhit az úr-szolga felsőbbrendűségnek az égi megfelelője, így minta a földi megvalósításra, mert az isten a hit szerint a *Legfőbb Lény,* vagyis a felsőbbrendű úr. Az istenhitnek ez a legfontosabb jellemzői közé tartozik, ezért a kizsákmányolók beépítik a világnézetükbe, az erkölcsükbe.

Az emberiségnek választania kell az objektív valóság és a tudománytalan teremtéselmélet között!

Az isten létezésében való hit valójában tudományos szempontból szélhámosság, teljesen mindegy mennyi ember tartja valóságosnak. Sehol sem lehet nyomára akadni az isten szellemnek és a természetfeletti szellemvilágnak, sem az univerzumban és sehol másutt sem. Valójában az emberek nem tudnak semmi valósat az istenről, ami következetes tudományos módszerrel ellenőrizhető lenne.

Mindenki azt vél valósnak, amit akar, de a hamis nem fér össze az objektív valósággal. Így a valótlanságot valósnak vélők tudata sérült, a hamis világkép uralja, vezeti cselekedeteiket.

Az emberiség érdekét csak a természet törvényeinek tudományos módszer szerinti megismerése és alkalmazása képviseli. Bármilyen sokan képzelnek valamit az nem biztos, hogy azaz objektív valóság. A világnézet tanulható és tanítható, ami lehet objektíven igaz vagy hamis is. A többség azt fogadja el valósnak, amit tanítanak. Az objektív valóságot nélkülöző tanítás azonban butaság, sőt, káros, veszélyes az emberiségre, olyan, mint az ópium, illúzióban, kábulatban tartja a népet.

A vallás tanításai az objektív valóságot nélkülözik, állításai nem a tudományos módszerrel történő vizsgálat eredményei, csupán a spekuláció, a képzelet, a hit, a teremtéselmélet tételei. Még akkor is, ha a tudomány legkitűnőbb koponyái járnak ezen az úton, mert ez akkor is csak szubjektív vélemény, amit a következetes tudományos módszerrel nem bizonyítanak be és csak az érzelmi szempontok vezérlik erre a hamis útra.

Az iskolákban és főleg a templomokban gyerekkortól az emberek tudatába nevelik a valójában nem létező istent. Ennek egyetlen célja az alázatos, a hiszékeny, az engedelmeskedő emberek tudatának kialakítása, ami a legnagyobb kára az emberiségnek, ami a demokrácia ellen, az önkényuralomért és végül is az élősködés érdekében történik.

Az égi minta

Isten: az összes vallásban a *Legfőbb Lény* ... A legfőbb lény önmagát magyarázza, fölötte nincs úr. - lexikon.katolikus.hu

Az isten a hit szerint a **felsőbbrendű**, a *Legfőbb Lény* az emberek és a világ felett. Azért tanítják az isteni égi mintát, hogy kevesek uralkodni tudjanak a nép felett. Hipnotizálják az emberiséget a *Legfőbb Lény* az isten létének, uralkodásának elfogadására, amit a föld népeinek mintaként kell elfogadnia a földi mása megvalósítása érdekében, hogy az úr és a szolga világ megvalósuljon. A lét határozza meg a tudatot. Az égi minta az élősködők földi tükörképe, mert ez az érdekük, ez segíti a hatalmukat, ezért elfogadják, ezért hiszékenységre nevelik az emberiséget.

Akit nem tanítanak az istenhitre, az nem is érzi szükségét ennek, feltéve, ha nem buta!

Az istenhit nélkül is működik a világ, sőt. Az istenhívőknek nem fontos, hogy a vallás állításai valósak legyenek, sőt. De minek belekeverni egy rossz, egy embertelen hamis mintát az emberiség tudatába? Túl kell ezen már lépni. Ez már gátolja az emberiség fejlődését, a valódi demokráciát, az emberré válást.

Bár ezt a történelem dönti majd el, hogy mikor szabadulhat meg az emberiség az objektív igazságot nélkülöző teremtéselmélettől. Egyelőre ennek a tudománytalan elméletnek még nagy hatalma van. Az isten szellem sokmilliárd ember tudatában valóságosként létezik. De az is lehet, hogy ez megakadályozza az emberré válását az emberiségnek.

Teljesen mindegy mennyien hisznek valamiben, ha a valóságban a tudományos megfigyeléssel, következtetéssel, kísérlettel a gyakorlatban ez nem igazolható. Az emberiség érdeke az objektív valóság törvényeinek megismerése és alkalmazása, mert csak ez segíti a biztonságosabb életét, az emberré válást. A kitalált hit csak a spekulánsoknak hoz hasznot. Az emberiségnek tovább kell lépnie a tudományos világnézet megértése, elfogadása felé, ami elveti a hamisat, így az isten létének valótlan állítását is.

(idézet: Húsz érv Isten létezése mellett)

19. A közös egyetértés érve

Ez a bizonyíték némileg a vallási tapasztalat érvéhez (18.), némileg pedig a vágy érvéhez (16.) hasonlít. Azzal érvel, hogy:

1. A hit Istenben - abban a Lényben, akinek a tisztelet és imádat jogosan megkövetelhető - egy általános jelenség minden kor csaknem minden embere számára.

2. Az emberek elsöprő többsége vagy téved életüknek erről a legmélyebb eleméről, vagy nem.

3. Sokkal valószínűbb azt hinni, hogy nem.

4. Tehát sokkal valószínűbb azt hinni, hogy Isten létezik.

Mindenki elismeri, hogy a vallásos hit széles körben elterjedt volt mindig is az emberi történelemben. De felmerül a kérdés: Ezt a kétségbevonhatatlan tényt valóban a bizonyítékok közé számolhatjuk-e a vallási állítások igazságának védelmében? Még egy szkeptikus is elismeri, hogy ez a tanúság mélységesen lenyűgöző: az emberiség elsöprő többsége hisz egy végső Lényben, aki számára az igazi válasz csak a tiszteletadás és az imádat lehet. Senki sem vitatja a tisztelet érzéseit, az imádás gesztusait, vagy az imádat cselekedeteit. De ha Isten nem létezik, akkor ezeknek a dolgoknak soha semmikor - soha semmikor! - nem volt valódi tárgya. Ez valóban hihető?

A tiszteletadás és imádás képessége bizonyosan természetszerűen hozzánk tartozónak tűnik. És nehéz elhinni, hogy ez a természetes képesség a dolgok természetében soha nem tud beteljesedni, különösen úgy, hogy olyan sokan tanúsítják, hogy már beteljesedett. Való igaz, hogy *elképzelhető* az is, hogy természetünk ezen oldala eleve kudarcra van ítélve; *elgondolható*, hogy az a milliószor millió ember, akik azt állítják, hogy megtalálták azt a Szentet, aki méltó a tiszteletre és imádatra, csak tévedett. De mennyire *valószínű* ez?

Sokkal valószínűbbnek tűnik az, hogy inkább akik elvetik a hitet, azok szenvednek a hiánytól és a téveszméktől - mint egy botfülű ember, aki tagadja a muzsika létezését, vagy mint az a rémült albérlő, aki azt mondogatja magának, hogy nem hallja az erőszak és a félelem jajveszékelését, amik felhallatszanak az utcáról, és amikor a gyermeke felébred a hangokra és megkérdezi: „Anya, miért sikoltozik az a néni?”, akkor azt mondja neki: „Senki sem sikoltozik, az csak a szél. Ennyi az egész. Menj csak vissza aludni.”.

1. kérdés: De a többség még nem tévedhetetlen. A legtöbb ember pl. tévedett a Nap és a Föld mozgásában. Tehát miért ne tévedhetnének akkor Isten létezésében is?

Válasz: Ha az emberek tévedtek is a heliocentrikus nézetben, mégis tapasztalatuk volt a Napról, a Földről és a mozgásról. Ők egyszerűen abban az elgondolásban tévedtek, hogy az általuk érzékelt mozgás a Napé. De ha Isten nem létezik, mi az, amit a hívők megtapasztalnak? Az illúzió szintje messze túlmegy a kollektív tévedés bármely más példájánál. Ez tulajdonképpen egy kollektív elmebetegséggel érne fel.

Ugyanis hinni Istenben olyan, mintha kapcsolatban lennénk egy személlyel. Ha Isten sohasem létezett, akkor ez a kapcsolat sem. Hódolattal és szeretettel fordultál egy senki felé, és nem is volt senki, aki fogadta volna és válaszolt volna a reakcióidra. Ez pontosan olyan, mintha egy boldog házasembernek hinnéd magad, miközben valójában egyedül élsz egy sivár garzonlakásban.

Feltételezhetjük, hogy elképzelhető egy ilyen tömegillúzió, de mi ennek a valószínűsége? Ha semmiféle tapasztalatunk nem lett volna, amely - a Nap és a Föld megfigyeléseivel összevetve - valószínűvé tette, hogy a Föld forog a Nap körül, akkor bolondság lett volna, ha a tapasztalatunkat így magyarázzuk. Mennyivel többről van itt szó, ahol egy hódolatot, imádatot és néha szeretetet magában foglaló kapcsolatot tapasztalunk. Figyelembe véve egy ilyen egyetemes hitet, egészen addig azt a legésszerűbb hinni, hogy Isten valóban van, míg az ateisták elő nem állnak egy igen meggyőző magyarázattal a vallásos hitre vonatkozóan, ami *teljesen számot ad a hívők tapasztalatáról*, és megmutatja, hogy a tapasztalatuk legjobb magyarázata pusztán a káprázat és nem a szellemi meglátás. De az ateisták soha nem lesznek erre képesek.

2. kérdés: De hiszen vannak nagyon hihető pszichológiai leírások a vallásos hitről. Sok nemhívő tartja azt, hogy az Istenben való hit a gyermekkori félelmek eredménye; hogy Isten valójában a mi emberi apánk kivetítése: valaki, aki „ott fenn” megvédhet minket az ellenségesnek tekintett természeti erőktől.

A) Válasz: Valójában ez nem természethű *magyarázata* a vallásos hitnek. Ez nem több egy pszichológiai szaknyelvbe öltöztetett puszta állításnál, miszerint a vallásos hit tévedés. Abból a feltevésből indul ki, hogy Isten nem létezik. Ezután leírja, hogy mivel a Teremtő legközelebbi földi szimbóluma az apa, tehát Istennek a mi emberi apánknak a kozmikus kivetítésének *kell* lennie. De ha eltekintünk az ateizmus feltevésétől, akkor egyáltalán nincs semmi kényszerítő bizonyíték arra, hogy Isten egy puszta kivetítés.

Valójában az érv már előre megválaszolja a kérdést. Mi csak azokra az eszméinkre keresünk pszichológiai magyarázatokat, amikről már tudjuk (vagy feltételezzük), hogy tévesek, s nem azokra, amelyeket helyesnek gondolunk. Azt kérdezzük: „Miért gondolod, hogy ki kellene pusztítani a fekete kutyákat? Csak nem ijedtél meg egyiktől, amikor kicsi voltál?” De soha nem kérdezzük meg, hogy: „Miért gondolod, hogy nem kellene kiirtani a fekete kutyákat? Csak nem volt egy aranyos fekete kiskutyád, amikor kicsi voltál?”

B) Válasz: Bár Istenből biztosan visszatükröződik valami az emberi apákban is (máskülönben a szimbolikánk érthetetlen lenne), a keresztények tudatában vannak annak, hogy ez a szimbolizmus végső soron elégtelen. És ha a Végső Lény olyan módon titokzatos, hogy felülmúl minden szimbolizmust, akkor hogyan lehetne a kivetítése annak, amit a szimbólum ábrázol? Az igazság inkább úgy tűnik, hogy ellenkező irányú: az evilági apáink a Mennyei Atyának a halvány kivetítései. Meg kell jegyeznünk azt is, hogy számos író (pl. Paul Vitz) pszichikai patológiaként analizálta az ateizmust: egy elidegenedés az emberi apától, amely aztán Isten elutasítását eredményezi.

*

Pascal fogadása és a valóság

Világnézetek harca - érvek Isten létezése mellett és a valóság

Az Isten a semmivel össze nem hasonlítható tökéletes, mindenható, mindentudó, az örökké létező, a világ, az ember teremtője!
Akik keresték Istent és megtalálták, azok az értelmesek és boldogok!

A teremtéselmélet hívei semmit sem tudnak következetes objektív tudományos módszerrel bizonyítani a teremtésről és az istenről!
A végtelen világegyetemben mindörökké létező és állandóan mozgásban lévő anyag a tudomány által objektíven bizonyított tény!
Minden, aminek a léte a következetesen objektív tudományos módszerrel igazolható, az maga az anyag, bármilyen is a formája!

Amely állítás a következetesen objektív tudományos módszerrel a valóságban nem igazolható az nem fogadható el létezőnek!

Az Isten létének – „Pascal fogadása" bizonyítéka összefoglalva: a logikai gondolkodás önmagában nem képes dönteni Isten létezése mellett vagy ellen; úgy tűnik, hogy elegendő ok van mindkettőre; Pascal szerint háromféle ember van: azok, akik keresték Istent és megtalálták; azok, akik még keresik Istent, de még nem találták meg; és azok, akik se nem keresik, se nem találják meg őt. Az elsők értelmesek és boldogok, a másodikak értelmesek és boldogtalanok; a harmadikak oktalanok és boldogtalanok.

A lényeg: Az Isten létére nincs bizonyíték, de mit veszíthetek, legkedvezőbb, ha hiszek benne.

Néhány gondolat!

Csak az anyag mindörökké létezésére van bizonyíték, ezért csak a természet törvényeinek megismerése segíthet az emberiségnek!
Vajon értelmesek azok, akik az isten létét bizonyíték nélkül valósnak fogadják el?
Vajon a hívők valóban megtalálták a következetesen objektív tudomány által ismeretlen istent?
Vajon mi találtak a hívők, ha az isten a következetesen objektív tudomány által nem létezik?

Boldogok az istenben hívők, mert ők hisznek a kitalált, a képzelt isten szellem illúziójában, pedig ők is porból lettek és porrá lesznek, de az isten se menti meg őket, pont úgy, ahogy az ateistákat sem, bár ez a tudat az ateisták és a materialisták lelkét jobban sújtja. Az ateista, a materialista tudja, hogy az életnek nincs célja, csak van, a hívő talán sejti, hogy ez igaz, de a lelkét az isten virtuális képe segíti, ezért a vallás olyan, mint a kábítószer, mint az ópium. A hívő azonban nem lehet következetesen tudatos ember, mert hiszékeny, de ennek ellenére lehet boldogabb, mert a kitalált virtuális isteni világ illúziója segít neki elviselni a mindenképpen elkövetkező véget.

De vajon lehetnek értelmesek azok, akik a valótlanban hisznek?

A vallás a nép ópiuma: Karl Marx egyik leggyakrabban idézett és átfogalmazott kijelentése, miszerint a vallás a nép ópiuma, a filozófus 1843-ban született írásából, *A hegeli jogfilozófia kritikájához* című művének bevezetőjéből származik.

... A teljes idézet, együtt a szövegkörnyezetével

„*A vallástalan kritika alapzata: az ember csinálja a vallást*, nem a vallás csinálja az embert. Mégpedig a vallás annak az embernek az öntudata és az önérzete, aki még vagy nem szerezte meg önmagát, vagy már ismét elvesztette. De az ember nem valami elvont, a világon kívül kuksoló lény. Az ember az az ember világa, az állam, a társadalom. Ez az állam, ez a társadalom termeli a vallást, egy visszájára fordított világtudatot, mert maga is visszájára fordított világ. A vallás ennek a világnak az általános elmélete, enciklopédikus összefoglalása, népszerű formába öntött logikája, spiritualista becsületügye, lelkesedése, erkölcsi szentesítése, ünnepélyes kiegészítése, általános vigasztaló és igazoló alapja. A vallás az emberi lényeg fantasztikus megvalósulása, mert az emberi lényegnek nincs igazi valósága. A vallás elleni küzdelem tehát közvetve küzdelem ama világ ellen, amelynek szellemi *aromája* a vallás.

A vallási nyomorúság a valóságos nyomorúság kifejezése, egyszersmind tiltakozás a valóságos nyomorúság ellen. A vallás a szorongatott teremtmény sóhaja, egy szívtelen világ lelke, mint ahogyan szellemtelen állapotok szelleme. A vallás a nép *ópiuma*.

A vallást mint a nép illuzórikus boldogságát megszüntetni annyi, mint a nép valóságos boldogságát követelni. Az állapotáról táplált illúziók feladását követelni annyi, mint amaz állapot feladását követelni, amely rászorul az illúziókra. A vallás kritikája tehát csírájában ama siralomvölgy kritikája, amelynek szentfénye a vallás." - wikipedia.hu

Mit segít az embernek az istenhit és mit a valóság megismerése és alkalmazása?

A valóságos materiális anyagi világ tükröződése az emberi tudatban az ember érzékszervei által a természetben valóban létező világ mása, mindegy, hogy az szubjektíven milyennek is látszik, de csak a tudományos módszer az egyetlen, ami az objektív valóságot ez alapján feltárja. A különböző tudományágak azon fáradoznak, hogy a következetesen tudományos módszerrel objektív képet adjanak az objektíven létező világról.

A természetfeletti isten szellem léte csak a hívő ember tudatában létező kitalált világkép, egy virtuális, képzelt világ, aminek a valóságban nincs megfelelője. A kitalált világban azonban nem valóságosak a szereplők, de amit sugallnak, az mégis csak a valóságos világból származhat, mert a hívők is a valóságban élő emberek, a valóságból származó hatások szerint élnek, amit a következetlen, a tudománytalan spekuláció, a hiszékenység eltorzít, így ez mégiscsak hamis világot vizionál. Az így keletkező torzult világban hamisak az értékek, mert nem csak a valóság a motiválója, hanem az objektív valóságtól elrugaszkodott képzelet, ami káros az egész emberiségre.

Az objektív világ tudományos módszer segítségével történő megismerése és alkalmazása lehetővé teszi, hogy az emberiség egyre biztonságosabban éljen. A vallás a távoli múltban segítette az emberiséget, azonban a fejlett tudományos ismeretek mellett már nem, így már teljesen felesleges, sőt káros az emberiség életében. A társadalom kialakulása, fejlődése szempontjából mégis hasznos volt a kitalált virtuális isten, de már el vele, mert ez már gátolja és lehetetlenné teszi az emberré válást.

Az, aki nem igényli valamely állítás objektív bizonyítását az lehet, hogy a valótlanságban, a hamisban hisz, könnyen lehet, hogy a hamis úton jár és a nem létező cél felé megy, még akkor is, ha a hitét jóhiszeműen valósnak véli, mert ez az út legjobb esetben nem vezet sehová. A hiszékeny, aki a nem létező kitalált cél felé vezető úton jár, és ezért nem jut el sehová, azt nagyon becsapják, mert megy, mint a birka a birkanyájban, megy, mint a tehéncsorda a kolomp után, ahelyett, hogy gondolkodna, elfogadná, keresné az objektív valóságot, az egyetlen helyes utat.

A holdra nem lehetne eljutni, ha nem fedezi fel az ember azt, hogy a föld kering a nap körül és nem fordítva, pedig a vallásos világkép tűzzel-vassal ezt hirdette, ami sok kiváló embert sújtott, de az értelem végül mégis győzött. Csak így tovább! Az értelem csak a következetesen objektív tudományos módszerben van, még akkor is, ha ez is sok nehézséggel jár, de állandóan fejlődik az ismeret, pontosítva vagy újragondolva bővül a megszerzett tudással.

A **valóság** a tudatunktól függetlenül létező dolgok összessége: minden, ami létezik; tágabb értelemben pedig minden, ami valaha létezett és minden, ami jelenleg is létezik. A valóság alapvető jellemzője az, hogy anyagi, tárgyilagos, vagyis független a megfigyelőtől, annak helyzetétől, mozgási állapotától és az eszközöktől, amiket a valóság megfigyelésére a megfigyelő használ, valamint független a megfigyelő ismereteitől, értékítéletétől, nézeteitől is. A valóság megtapasztalásának vannak korlátai, de a megismerésére tehetünk erőfeszítéseket. A tudományos megismerés célja az anyagi valóság feltérképezése. - wikipedia.hu

A tudományos módszer szerinti út is az ismeretlenbe vezet, hasonlóan, mint a tudományos módszert nem alkalmazó vallás, de a tudományos módszer szerint a világ objektív megismerése előre halad, a vallás azonban még sehova sem jutott el, mert nemlétezik az a kitalált cél, amit keres, és így oda nem lehet eljutni. A tudomány a valóságban objektíven létezőt vizsgálja, a vallás azonban nem az objektíven észlelhetőből indul ki, hanem a spekulációból, a képzelgésből.

(idézet: Húsz érv Isten létezése mellett)

20. Pascal fogadása

Tegyük fel, hogy te, az olvasó, még mindig úgy érzed, hogy mindezek az érvek nem eléggé meggyőzőek. Ez esetben maradt egy másik, másféle érv is, ami Pascal fogadásaként vált ismertté. Nem azért említjük meg itt és adoptáljuk szándékainknak megfelelően, mert ez is egy bizonyíték Isten létezésére, hanem azért, mert segíthet bennünket istenkeresésünkben az ilyen bizonyíték hiányában.

Ahogy eredetileg Pascal javasolta, a fogadás azt tételezi fel előre, hogy a logikai gondolkodás önmagában nem képes dönteni Isten létezése mellett vagy ellen; úgy tűnik, hogy elegendő ok van mindkettőre. Nos, mivel az értelem nem tud biztosan állást foglalni, és mivel a kérdés annyira jelentős, hogy valamiképpen döntenünk kell, ezért „fogadnunk” kell valamelyikre, ha már bizonyítani nem tudunk. És így feltesszük a kérdést: melyik helyre teszed le a tétedet?

Ha Istenre teszed, akkor nem veszíthetsz semmit, még akkor se, ha kiderül, hogy Isten nem is létezik. De ha Isten ellen fogadsz, és tévedsz és Isten valóban létezik, akkor mindent elveszíthetsz: Istent, az örökkévalóságot, a mennyországot, a korlátlan nyereményt. „Állapítsuk meg a két lehetőséget: ha nyersz, akkor mindent megnyersz; ha veszítesz, akkor mindent elveszítesz”.

Nézzük meg a következő ábrát:

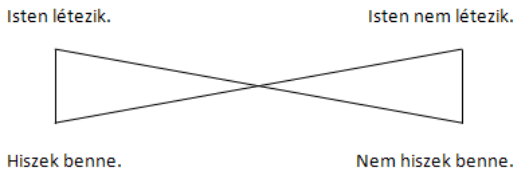

A függőleges vonalak ábrázolják a helyes hitet, az átlósak pedig a helytelen hitet. Hasonlítsuk össze az átlós vonalakat. Tegyük fel, hogy Isten nem létezik, és én hiszek benne. Ebben az esetben nem az örök élet fog várni rám, hanem - legvalószínűbben - az örökös nemlét. De most nézzük meg a másik átlót: Isten, a Teremtő és minden jó forrása létezik; de én nem hiszek benne. Ő felajánlja nekem szeretetét és életét, de én elutasítom őt. Léteznek válaszok a legnagyobb kérdéseimre, a legmélyebb vágyaimnak is van beteljesedése, de én úgy döntök, hogy elutasítom ezeket. Ebben az esetben elvesztek (de legalábbis komoly kockázata van, hogy elvesztek) mindent.

A fogadás visszataszítóan haszonlesőnek és puszta önzőségnek tűnhet. De ezt át lehet alakítani úgy, hogy egy magasabb erkölcsi motivációba forduljon: Ha létezik a végtelen jóság Istene, és ő jogosan formál igényt a hűségemre és hitemre, akkor azzal, hogy nem ismerem őt el, a legnagyobb igazságtalanság elkövetését kockáztatom.

A fogadás nem tud a hitre kényszeríteni - és nem is kényszeríthet erre. De ösztönzően hathat ránk abban, hogy keressük az Istent, hogy tanulmányozzuk és újra átnézzük azokat az érveket, amelyek arra törekednek, hogy megmutassák, hogy van Valami - vagy Valaki -, aki a világ és az életem végső magyarázata. Ez legalábbis „A szkeptikus imájára" sarkallhat: „Isten, nem tudom, hogy létezel-e, vagy sem, de ha igen, akkor kérlek mutasd meg nekem, hogy ki vagy.".

Pascal szerint háromféle ember van: azok, akik keresték Istent és megtalálták; azok, akik még keresik Istent, de még nem találták meg; és azok, akik se nem keresik, se nem találják meg őt. Az elsők értelmesek és boldogok, a másodikak értelmesek és boldogtalanok; a harmadikak oktalanok és boldogtalanok. Ha a fogadás csak arra sarkall, hogy keresésbe kezdjünk, akkor az legalábbis arra fog sarkallni, hogy értelmesek legyünk. És ha Jézus ígérete igaz, akkor aki keres, az talál (Mt 7,7-8), és így boldog is fog lenni.

Maglód, 2022.12.16. Salánki László